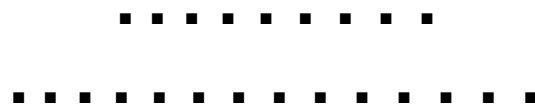

Pr. conf. univ. dr. Nicolae Belean

Cântări bisericesti tradiționale

© Pr. Nicolae Belean
și Editura Marineasa

Pr. conf. univ. dr. Nicolae Belean

Cântări bisericești tradiționale

Ediția a III-a

Apărută cu binecuvântarea
Înalt Prea Sfințitului NICOLAE,
Mitropolitul Banatului

Editura Marineasa
Timișoara, 2009

Cântarea în cultul creștin ortodox

Muzica nu a lipsit din cultul nici unei religii, cântarea fiind una din formele de manifestare ale cultului divin. „Mult timp omenirea n-a cunoscut decât arta care avea ca obiect transmiterea sentimentului religios”, arată Lev Tolstoi¹. Muzica rămâne mijlocul cel mai potrivit prin care omul își exprimă starea sufletească cea mai profundă, de bucurie sau de durere, dar mai ales dependența sa de o Ființă atotputernică, de Dumnezeu. Ea naște, întreține și dezvoltă sentimentul religios. Prin cântare, adevărurile creștine pătrund în adâncul inimii” arată Fericitul Augustin. Prin cântarea adresată divinității, Biserica preamărește neconținut pe Dumnezeu. Cântarea întărește Biserica în zilele grele, și o mângâie în zilele bune².

Explicând Ps. 41, Sfântul Ioan Gură de Aur scrie: „Dumnezeu adaugă la cuvintele profetului melodia, pentru ca atrași de ritmul cântării, să-i înalțe toți cu căldură imnurile sfinte. Căci nimic pe lume nu trezește sufletul, dându-i aripi, eliberându-l de piedicile din lume și desfăcându-l de cele trupești, dându-i râvna de a se apleca asupra cugetărilor filosofice, făcându-l să nu-i pese de toate lucrurile ce țin de viața pământească, ca o melodie și o cântare divină”³.

Textul și melodia în cântare sunt inseparabile în concepția Sfinților Părinți și a scriitorilor bisericești. În lucrarea sa Întrebări și răspunsuri către ortodocși, alcătuită pe la sfârșitul sec. IV, Diodor din Tars scrie: „Cântarea trezește în suflet o dorință arzătoare pentru conținutul imnului cântat; ea potolește

¹ Apud Dumitru David, op. cit. p. 14.

² Gheorghe Șoima, op. cit. p. 13.

³ Theodor Gerald, Les peres de l'Eglise et la musique, Paris, 1931, p. 220, apud Sebastian Barbu Bucur, op. cit. p. 87.

pasiunile ce se nasc din carne, ea alungă gândurile rele care ne-au fost sugerate de vrăjmașii nevăzuți, ea se revarsă în suflet ca să rodească și să dea fructe bune; pe cei care se luptă cu pietate, îi face în stare să îndure încercările cele mai grozave; pentru cei pioși, ea este un leac împotriva relelor vieții pământești”⁴. Sfântul Apostol Pavel numește cântarea „sabia duhului” (Efeseni 6,17 și Evrei 4,12), pentru că le este luptătorilor o armă împotriva duhurilor nevăzute; căci cuvântul lui Dumnezeu umple sufletul, când este cântat și exprimat, alungă demonii. Toate acestea dau sufletului putința de a dobândi, prin cântarea bisericească alese virtuți⁵.

Pe lângă alte roluri și binefaceri ale muzicii, Sfânta Scriptură îi atribuie muzicii și o funcție terapeutică și liniștitoare. Astfel în I Regi 16,23, citim: „Iar când duhul cel rău a trimis peste Saul, David lua harpa și cânta; Saul răsufla atunci mai ușor, se simțea ușurat și duhul cel rău se depărta de el”⁶.

În Vechiul Testament cel mai renumit cântăreț este considerat Iubal fiul lui Lameh și al Adei „tatăl tuturor celor ce cântă din chitară și din cimpoi” (Facere 4, 21). dar cel mai important promotor al muzicii de cult a fost David fiul lui Esei, supranumit: „dulcele cântăreț al lui Israil” (II Regi 23, 1). Pentru executarea muzicii vocale și instrumentale, el a orânduit o anumită parte din leviți ca să slujească înaintea Chivotului, „să cânte, să mărturisească și să laude pe Domnul Dumnezeuul lui Israil” (Paral. 16,4). Cântăreții (patru mii la număr), (I Paral. 23,5), împărțiți în douăzeci și patru de clase, cu schimbul trebuiau ca toată ziua să însoțească serviciul divin cu cântare, care era executată cu cobze, harfe și cimbale (I Paral. 25, 1-31). În I Paral. Cap. 15, unde se descrie așezarea chivotului în Ierusalim, se arată că „a poruncit David căpeteniilor leviților să pună pe frații lor cântăreți, cu unelte muzicale, cu psaltirioane, ca să vestească cu glas tare de bucurie. Așa tot Israilul au adus chivotul legământului Domnului cu sunete de corn, de trâmbițe, de țimbale și de harpe.

⁴ Ibidem.

⁵ Petre Vintilescu, op. cit., p. 220.

⁶ În medicină se folosește această terapie de vindecare prin muzică și s-a constatat că organismul bolnavului asimilează mai bine medicamentele administrate spre vindecare.

Pe vremea lui Solomon, muzica la templu capătă o și mai mare amploare. La sfințirea templului lui Solomon, marii cântăreți Asaf, Eman și Iedutum, fiii lor și frații lor, stăteau la răsăritul altarului, cu trâmbițe, țimbale și psaltirioane și harfe, împreună cu o sută douăzeci de preoți, care sunau din trâmbițe. Și erau ca și cum numai unul ar fi cântat, unindu-se într-un singur glas, mărink pe Domnul, că este bun, că în veac este mila Lui” (II Paral. 5, 12-13).⁷

După refacerea templului, se reintroduce muzica în cultul divin, trecând perioada exilului babilonic, în care cântarea a încetat.” Cum vom cânta cântarea Domnului în pământ străin” (Ps. 137). „Iar când s-a hotărât sfințirea zidurilor Ierusalimului, a trimis Neemia după leviți, în toate părțile, ca să vină să săvârșească sfințirea ... cu cântări de mulțumire și de laudă, cântate din chitare, harpe și alăute. Fiii cântăreților s-au adunat din împrejurimile Ierusalimului și mergeau cu instrumentele muzicale ale lui David. Apoi amândouă corurile au mers în casa lui Dumnezeu. Cântăreții și-au înălțat glasul, conduși de Izrahia. Cântăreții și-au îndeplinit datoria după rânduiala lui David și a fiului său Solomon (Neemia, 12, 45 și 47)⁸.

Mențiuni despre cântarea cultică în Sf. Scriptură sunt nenumărate, vom prezenta câteva dintre ele:

„Cânta-voi Domnului în viața mea, cânta-voi Dumnezeului meu până voi fi” (Ps. 103, 33); Bine este a lăuda pe Domnul și a cânta numele Tău, Preaînalte, a vesti dimineața mila Ta și adevărul Tău în toată noaptea (Ps. 95, 2); „Ziua-mi va arăta Domnul lila Sa și cântarea Lui va fi noaptea în gura mea” (Ps. 41,9); „Cântați lui Dumnezeu cântați! Cântați Împăratului nostru cântați! (Ps. 46,6); Cântați Domnului celui ce locuiește în Sion” (Ps. 9,11) „Așa voi cânta numele Tău în veci” (Ps. 60,8); „Ajutorul meu ești, Ție voi cânta” (Ps. 58,21); „Înalță-te Doamne, întru puterea Ta, cânta-vom și vom lăuda puterile Tale” (Ps. 44).

⁷ Aceste stihuri se cântă și astăzi la Utrenia Praznicelor Împărătești și a sărbătorilor mari, la Polieleul „Robii Domnului”

⁸ Muzica de cult trecând printr-o perioadă de criză, a fost restabilită de către Iuda Macabeul, când altarul a fost sfințit din nou cu cântări de laudă, însoțite de harfe, alăute și chimvale, însă fără splendoarea pe care a avut-o în timpul lui David și Solomon. (I Mac. 4, 54).

Sfânta Scriptură ne dezvăluie mai multe categorii de cântări, cum ar fi de pildă, cântări de laudă, de rugăciune, de mulțumire etc. Cântările de laudă și rugăciune sunt menționate cu prioritate în Vechiul Testament. Astfel Ps. 47 are suprascrierea „Cântare întru slava Sionului”; Psalmul 67: „Cântare în cinstea proriei dumnezeiești”; Psalmul 80, „Cântec de sărbătoare”; Psalmul 107 și 144: „Cântec de laudă și rugăciune”; Psalmul 9, „Cântarea de slavă lui Dumnezeu care pierde pe nelegiuiți și ocrotește pe cei sărmani”. Neîncetat psalmistul îndeamnă: „Veniți să cântăm cu veselie Domnului și să strigăm cu bucurie către Dumnezeu, stânca mântuirii noastre. Să ieșim întru întâmpinarea Lui cu laude și cu cântările noastre să-l preamărim” (Ps. 94). „Cei ce vă temeți de Domnul, cântați laudele Lui” (Ps. 21,25). „Cânta-vom și vom lăuda mărirea Ta” (Ps. 56,10). „Cântați Domnului cei cuvioși ai Lui, slăviți cu laude sfîntenia Lui” (Ps. 29,4). „Voi lăuda numele Dumnezeului meu cu cântare, cu slavoslovii Îl voi preamări” (Ps. 68,34). „Cântați Dumnezeului nostru cântați! Cântați numele Lui! Lăuda-voi pe Domnul în viața mea, voi cânta Dumnezeului meu până voi fi” (145,1). „Cânta-voi mila și dreptatea Ta, Pe Tine Doamne Te voi cânta” (Ps. 100,1). „Cânta-voi și voi face să zbîrnâie coardele, că aceasta-i lauda mea. Deșteptați-vă alăută și chitară, și zorile să tresară! Lăuda-te-voi printre popoare Doamne, în mijlocul neamurilor Te voi cânta” (Ps. 107, 2-4).

Când Domnul i-a trecut pe israeliți prin Marea Roșie ca pe uscat, și apele au acoperit pe faraon și egipteni, „atunci au crezut în cuvintele Lui și au cântat lauda Lui (Ps. 105,12). „Te voi lăuda printre popoare și voi cânta numele Tău”, scrie Sfântul Apostol Pavel către Romani (15,9). Filo, scriitor iudeo- elen din sec. I, relatează despre creștini: „Ei compun imnuri întru preamărirea lui Dumnezeu în felurite ritmuri și după felurite melodii” iar când creștinii din Bitinia au fost pârâți lui Traian pentru răutăți inventate de păgâni, Pliniu, proconsulul Bitiniei, cercetând ce de-amănuntul viața creștinilor, nu i-a găsit

întru nimic vinovați, decât că „se închinau lui Hristos ca lui Dumnezeu, și-i cântau Lui imnuri de laudă”⁹.

Cântările de mulțumire lui Dumnezeu sunt de asemenea deseori amintite în Sfânta Scriptură. Astfel, cap. 12 și 25 din Isaia au suprascrierea: „Cântare de mulțumire”, iar cap. 26, „Cântarea celor răscumparați” (Ps.17)¹⁰. Când Domnul l-a izbăvit de toți vrăjmașii și din mâinile lui Saul, a cântat cântarea aceasta: „Domnul este întărirea mea, scăparea mea și izbăvitorul meu...” și tot David spune: „Cânta-voi Domnului celui ce mi-a făcut bine ! Cânta-voi numele Domnului celui Preaînalt!” (Ps. 12,6).

Cântările îngerești sunt cele cântate de îngeri, în cer și pe pământ. Dacă mitologia greacă institua drept patrie originară a muzicii înălțimile Olimpului, Sfânta Scriptură afirmă prezența muzicii în însăși Împărăția cerească. Astfel ni se spune că lumea cerească răsună neîncetat de cântările cetelor îngerești. Capitolul 5 din Apocalipsă are suprascrierea: „Cartea cu șapte peceti este dată Mielului. Mielul este lăudat cu cântări cerești”. „Și iată am văzut pe biruatorii fiarei – cei șapte îngeri, cântau cântarea lui Moise... și cântarea Mielului și ziceau: mari și minunate sunt lucrurile Tale Doamne, Dumnezeule Atotputernice” (Apoc. 5, 8-9). „Cele patru vietăți care aveau câte șapte aripi... nu au odihnă nici ziua nici noaptea, ci strigă neconținut: Sfânt, Sfânt, Sfânt este Domnul Dumnezeu Atotputernicul care a fost este și va să fie” (Apoc. 4,8). Și tot Sfântul Evanghelist spune: „Am auzit un sunet ca de lăuțiști care cântau din lăutele lor, ei cântau o cântare nouă înaintea tronului... și nimeni nu putea să învețe această cântare afară de cei o sută Patruzeci și patru de mii, răscumparați de pe pământ” (Apoc. 14, 2-3). Și profetul Isaia mărturisește că serafimii, care i-au apărut în viziunea din anul morții lui Ozia, strigau unul către altul zicând: „Sfânt, Sfânt, Sfânt este Domnul Savaot, plin este tot pământul de mărirea Lui” (Isaia, 6,3).

⁹ Badea Cireșanu, Tezaur liturgic, tom II, București, 1911, p. 479

¹⁰ În unele traduceri ale Sfintei Scripturi apare suprascrierea : „Cântare de mulțumire și de laudă a lui David, după înfrângerea tuturor dușmanilor săi” (Ps. 66, 118, 149).

Cântare nouă se cântă în cer și pe pământ. Abordând această idee, presupunem că la baza imnografiei alcătuite de Sfinții Părinți și imnografii bisericești, stă tocmai modelul cântării cerești a îngerilor care au cântat „o cântare nouă înaintea tronului dumnezeiesc” (Apoc. 14, 2-3), precum și permanentul îndemn al Sfintei Scripturi pentru cântarea de slavă și mulțumită lui Dumnezeu, care trebuie să răsunе și în lumea aceasta „Cântați Domnului cântare nouă! Cântați Domnului tot pământul!” (Ps. 95,1); „Cântați Domnului o cântare nouă, cântați laudele Lui în adunarea credincioșilor” (Ps. 149,1); „Cântați Domnului o cântare nouă că minuni a făcut Domnul” (Ps. 97,1); Cântare nouă îți voi cânta Dumnezeule, în psaltire cu zece strune Te voi lăuda (Ps. 143,9); „Pus-a pe buzele mele o cântare nouă, lauda Dumnezeului meu” (Ps. 39,4). Și profetul Isaia ne îndeamnă astfel: „Cântați Domnului o cântare nouă, cântați laudele Lui până la marginile pământului” (42,10).

Sfânta Scriptură precizează și cine să cânte imnuri de laudă lui Dumnezeu: „Strigați către Dumnezeu toți locuitorii pământului. Cântați slava numelui său! Aduceți-I slavă și laudă” (Ps. 65,1); Cântați Domnului împărățiile pământului și dați mărire lui Dumnezeu” (Ps. 67,33). Agheu și Zaharia îndeamnă că nu numai omul să-L laude pe Dumnezeu, ci întreaga Sa zidire, văzută și nevăzută, însuflețită și neînsuflețită: „Lăudați pe El toți îngerii Lui!... Lăudați-L pe El soarele și luna, stelele cele luminoase... munții și toate dealurile... fiarele și dobitoacele (Ps. 148, 2-10); „Toată suflarea să laude pe Domnul (Ps. 150,6)¹¹.

Sfânta Scriptură ne oferă și modalități de cântare cultică. Astfel, în Vechiul Testament apar menționate numeroase astfel de modalități. Astfel în Ps. 97, v. 4-6, citim: „Prăznuiți, veseliți-vă și cântați”, profetul Isaia spune: „Cântați în strune pe Domnul...”. „Cu alăută Te voi lăuda, Doamne Dumnezeul meu”, scriu fiii lui Core (Ps. 12,5). „Cântați cu bucurie lui Dumnezeu tăria noastră”

¹¹ Și astăzi la Muntele Athos, la privegheri și la hramuri, în timpul troparului Litiei, „Născătoare de Dumnezeu Fecioară...”, la Polieleu, la doxologie și la „Sfinte Dumnezeule...” de la Liturghie, se pun în mișcare toate policandrele în sensuri opuse formând semnul sfintei cruci, simbolizând faptul că tot ce există lucruri și ființe să laude pe Domnul.

(Ps. 80,1). „Lăudați-l în glas de trâmbițe, lăudați-l cu alăuta și cu harpa, lăudați-l cu timpane, lăudați-l cu cântări din strune și din fluier, lăudați-l cu chimvale răsunătoare” (Ps. 150,3-5). „Cântați Domnului din alăută, cântați cântece din harpă și din gură” (Ps. 97,5). „Faceți să răsunе coardele și glasurile voastre” (Ps. 32,3)¹².

Sfânta Scriptură ne arată cum să fie cântarea: Plăcută, frumoasă, alcătuită cu pricepere, îngrijită și plină de evlavie și umilință. Ioan Casian relevă acest adevăr când afirmă că „uneori un verset din psalm ne dă ocazia unei rugăciuni înflăcărate, în timp ce cântăm. Altădată, modularea armonioasă a vocii unuia dintre frați provoacă în sufletul nostru, o rugăciune fierbinte¹³. De aceea psalmistul David ne îndeamnă: „Cântați-I frumos cu strigăte de bucurie” (Ps. 32,3), în alt loc spune: „Plăcută să-i fie Lui cântarea mea și eu mă voi veseli de Domnul” (Ps. 103,34). Și fiii lui Core (Ps. 46, 6-7), subliniază aceeași idee: „Cântați lui Dumnezeu cântați! Cântați Împăratului nostru cântați!” Iar împăratul David, reliefând alt aspect al cântării, spune: „Slujiți lui Dumnezeu cu frică și vă bucurați Lui cu cutremur (Ps. 1,9).

Într-adevăr innogrfii au alcătuit innuri cu pricepere, frumoase și plăcute. Sunt semnificative în acest sens cuvintele de apreciere adresate Sfântului Ioan Damaschin de către fratele său adoptiv, Cosma de Maiuma, referitoare la Canonul Paștilor și, în special la oda a treia: „Acum toate s-au umplut de lumină, cerul și pământul și cele dedesupt...”, „Tu frate Ioane ai cuprins totul în aceste trei și n-ai lăsat nimic afară. Deci sunt învins (erau concurenți în alcătuirea innurilor), și mărturisesc înfrângerea mea”.

În creștinism, cântarea a constituit încă de la început, un mijloc de preamărire a lui Dumnezeu. Însuși Mântuitorul Iisus Hristos, a cântat în anumite momente împreună cu apostolii. Evanghelia după Matei și cea după Marcu ne dau mărturie clară în acest sens, că Mântuitorul și Sfinții Apostoli foloseau frecvent cântarea religioasă. Astfel, Sfântul Evanghelist Marcu (14,26), relatează

¹² Observăm că se face deosebire clară între cei care cântau cu instrumente muzicale și cei care cântau cu glasul.

¹³ Convorbiri cu Părinții deșertului, apud Petre Vintilescu, op. Cit. p. 224.

că: „După ce au cântat – la Cina cea de taină – cântările de laudă, au ieșit la Muntele Măslinilor”, iar Sfântul Evanghelist Matei (26,30), referindu-se la același eveniment, scrie: „Apoi cântând de mulțumire, s-au dus la Muntele Măslinilor”.

Prin acest act, s-a dat Bisericii de către însuși Întemeietorul ei, cea mai directă pildă, ca orice laudă adusă lui Dumnezeu să fie însoțită de cântări religioase. Sfinții Apostoli, urmând exemplul Învățătorului, au continuat folosirea cântării religioase. Așa de pildă, când Sfântul Apostol Pavel și cu Sila propovăduiau în orașul Filipi, din Macedonia, fiind întemnițat, „pe la miezul nopții... s-au rugat și au cântat laude lui Dumnezeu și cei legați ascultau” (Fapte, 16,25).

La început, se adunau Apostolii în scopul rugăciunii și al cântării psalmilor și imnurilor în templul din Ierusalim și în sinagogile iudeilor (Fapte 13, 14; 14, 1-3; 18, 4 ; 19, 8). Mai apoi cântarea psalmilor și a imnurilor, citirea Sfintelor Cărți, vestirea cuvântului dumnezeiesc, rugăciunea și aducerea jertfei celei nesângeroase, erau pe timpul Apostolilor părți principale ale serviciului divin¹⁴. Exemplul și poruncile Mântuitorului Hristos referitoare la cult, se împlineau cu conștiință și fidelitate de Apostoli, care la rândul lor au orânduit și ei altele în acest sens. Astfel adresându-se corintenilor (1,14), Apostolul neamurilor scrie: „Când vă adunați ...și unul dintre voi are o cântare, altul o învățătură... acestea să fie spre întărire” , iar efesenilor (5,19) și colosenilor (3,16), le spune: „Întăriți-vă sufletește prin psalmi, prin slavoslovii și prin cântări duhovnicești, cântând și lăudând în inimile voastre pe Domnul”. Făcând mărturie despre ascultarea și buna comportare a corintenilor, același Apostol le scrie: „Vă laud fraților, că de toate ale mele învățături vă aduceți aminte și țineți predaniile precum vi le-am dat eu” (1 Cor. 11,2). Sfântul Apostol Iacob, în Epistola sobornicească (5,13), zice: „De pătimește rău cineva dintre voi, să se roage, este vreunul cu inimă bună să cânte cântări de laudă”. Astfel cântarea însoțea citirile

¹⁴ Petre Vintilescu, op. cit. p. 225.

din Scriptură și predica sau omilia ce urma ca explicare a textului, rituri premergătoare „frângerii pâinii”¹⁵.

Muzica religioasă iudaică a format elementul primordial, esențial și fundamental în originea cântării noastre de cult. Primii creștini fiind recrutați dintre iudei, veneau în biserică cu vechea manieră a cântărilor de la templu. Istoria liturgică ne confirmă faptul că solistul de la ceremonialul primilor creștini era urmaș al cântăreților din sinagogile vechi evreiești. Studiile de muzicologie comparată cu privire la vechile melodii creștine și cântecele sinagogale ale evreilor, care locuiau în ținuturi vechi și izolate de orice fel de influențe ale civilizației (Babilon, Iemen), dovedesc o înrudire și origine comună¹⁶. Asemănarea cea mai izbitoare se poate constata în citirile rugăciunilor, psalmilor, Apostolului și a Evangheliei, care poartă în ele scheletul lecturii mozaice din sinagogi.

Oficiile de cult creștin, în forma existentă astăzi nu s-au încheiat decât treptat. Apostolii însăși, care mergeau la templu, nu au avut altă formă de închinare decât cea obișnuită în cultul evreiesc. În primele secole, cultul și implicit muzica de cult erau simple. Chiar și mai târziu, Sfântul Sava de la Buzău (martirizat în anul 372), „cânta psalmi în biserică și cultiva cântarea psalmilor cu mare zel”¹⁷.

Caracterul biblic al cântărilor bisericești nu se referă în mod strict numai la „litera” textului biblic, imnurile cu caracter dogmatic, apărute împotriva ereziilor, chiar dacă păreau că se îndepărtează ca text de cuvintele Scripturii, conținutul de învățătură rămâne tot biblic¹⁸. Foarte multe cântări transpun formulări dogmatice, învățături cu caracter dogmatic, hristologic și trinitar¹⁹.

¹⁵ Petre Vintilescu, Încercări de istoria Liturghiei. Liturghia creștină în primele trei veacuri, București, 1930, p.35.

¹⁶ Gavril Galinescu, op. Cit. p. 11.

¹⁷ Sebastian Barbu Bucur, Cultura muzicală de tradiție bizantină pe teritoriul României în sec. XVIII și începutul sec. XIX, și aportul original al culturii autohtone, București, apud, Sebastian Barbu Bucur, op. Cit. p. 93.

¹⁸ Orice carte de cult cuprinde cântări care au sugestie, nuanță sau trimitere scripturistică. Acest fapt rămâne valabil chiar și pentru cântările inspirate din Istoria Bisericii, Viețile Sfinților, evenimente bisericești importante, pentru că toate capătă relevanță în lumina Istoriei Mântuirii, pe care Biblia o cuprinde și o păstrează slujind „duhul” Scripturii.

¹⁹ Ene Braniște, Liturgica generală, op. Cit. p. 692: „Învățătura sau dogma ortodoxă și-a găsit formele de exprimare în cadrul cultului său atât în imnografia bizantină, cât mai ales în textele liturgice răsăritene.

Există chiar o categorie de cântări care se numesc „Dogmatice”, tocmai în virtutea conținutului lor dogmatic²⁰.

În urma celor prezentate putem concluziona că muzica rămâne mijlocul cel mai potrivit prin care omul își exprimă starea sufletească cea mai profundă, de bucurie sau de durere, dar mai ales dependența sa de o Ființă atotputernică, de Dumnezeu. Această posibilitate de manifestare a sentimentelor religioase creștinul le poate manifesta în Biserică în cadrul cultului creștin ortodox, în care muzica este prezentă într-o proporție considerabilă.

²⁰ Toate cântările de la Vecernie, după stihirile de la „Doamne strigat-am”, se numesc dogmatici deoarece textul acestora cuprinde o învățătură de credință.

Uniformizarea cântării liturgice și participarea credincioșilor la cultul divin public

Cântarea liturgică are un rol însemnat în cadrul cultului creștin ortodox, dacă avem în vedere faptul că „orice manifestare cultică, nu este altceva decât o formă de exprimare sau revărsare în afară a unui fond sufletesc”²¹. Între cult și cântarea bisericească există un raport de profundă intimitate. Cultul ortodox este alcătuit dintr-o serie întreagă de slujbe: Taine, ierurgii, laude, care la rândul lor au în componența lor forme poetice de exprimare a adevărului de credință: imnuri, tropare, antifoane, polielee, chinonice etc. Toate aceste forme poetice sunt înveșmântate în haina cântării cultice.

Cântarea are un mare rol și în pregătirea interioară a credinciosului pentru a intra în comuniune de iubire cu Dumnezeu, în cadrul cultului creștin public. Ea îl sensibilizează, îl pregătește pentru o participare activă și eficientă în efortul lui de dialog cu divinitatea. Psalmodia „aduce cu sine tot ce poate fi mai bun: iubirea, făcând din unirea glasurilor un fel de legătură de unire între oameni, aducând poporul laolaltă într-un singur glas de cor”²². „Psalmul cântat, spune Sfântul Vasile cel Mare, este liniștea sufletului, răsplătitorul păcii, potolitorul gălăgiei și valului gândurilor”²³.

Există o relație strânsă între muzică și constituția psiho-fizică a fiecărui om. Relația este evidentă, dacă luăm în considerare structura muzicii și a omului. Muzica este formată din combinații de sunete, sunetele la rândul lor „reprezintă o adevărată organizare de sunete armonice, nesfârșite ca număr, în perfect echilibru de forțe, având în centrul sistemului lor un sunet

²¹ Ene Braniște, Cultul Bisericii Ortodoxe Române față de cultul celorlalte confesiuni creștine, în Studii Teologice, nr. 1-2 / 1951, p. 3.

²² Sfântul Vasile cel Mare, Omilia la Ps. I, 2,25, apud Ștefan Alexe, Folioasele cântării în comun după Niceta de Remesiana, în „Biserica Ortodoxă Română”, nr. 1-2 / 1957, p. 181.

²³ Ștefan Alexe, op. cit. p. 182.

fundamental”²⁴. La fel este și omul, un complex psiho-fizic, în care toate elementele funcționează într-o unitate indestructibilă și într-o armonie impecabilă. Universul uman însuși este un complex armonic, simfonic, în colaborare cu alte lumi armonice, simfonice²⁵.

Capacitatea de a trăi emoția ca rezultată a contactului sufletului uman cu muzica, se dobândește prin angajare, prin participare directă, prin deschidere sinceră în fața lui Dumnezeu și către semen²⁶. În acest fel sufletul este educat special, este pregătit pentru a înfăptui binele, fiind impulsionat către promovarea acțiunilor nobile, muzica poate chiar să aducă și roade terapeutice foarte importante²⁷. Prin urmare, sunetele muzicale organizate în melodie, tropar, condac, colindă, irmos sau altă cântare bisericească, ne sunt proprii și putem să le înțelegem, să le reținem, să le simțim vibrând în adâncul ființei noastre, „pentru că legile care armonizează ființa sunetului muzical sunt în același timp legile vieții noastre sufletești”²⁸.

Astfel, dacă muzica face parte integrantă din viața omului, cu atât mai mult ea nu poate lipsi din viața comunității religioase, mai ales dacă ținem seama de scopul cântării în Biserică. Prin cântare creștinul participă direct la lucrarea de preamărire a lui Dumnezeu, în vederea realizării comuniunii cu Mântuitorul Iisus Hristos, care este Capul Bisericii. Cântarea având și calitatea de a sensibiliza rugăciunea, creștinul are posibilitatea să participe în mod intens la viața liturgică a Bisericii. De aici se poate desprinde ideea că muzica bisericească este un puternic factor misionar menit să contribuie la propovăduirea cuvântului lui Dumnezeu, la intensificarea rugăciunii și la întărirea unității Bisericii, și a comuniunii dintre membrii ei²⁹.

²⁴ Gheorghe Șoima, *Înfrățirea popoarelor prin muzică*, în volumul *Biserica și problemele vremii*, Sibiu, 1942, p.132.

²⁵ Hector Berlioz, *În lumea cântului*, București, 1927, p. 7.

²⁶ Emilian Vasilescu, *Valoarea omului*, în *Biserica și problemele vremii*, Sibiu, (fără an), p. 73.

²⁷ Corneliu Cezar, *Introducere în sonologie*, București, 1984, p. 29.

²⁸ Gheorghe Șoima, *op. cit.* p. 134.

²⁹ Ene Braniște, *Temeiuri biblice și tradiționale pentru cântarea în comun a credincioșilor*, în *Studii teologice*, nr. 1-2 / 1954, p. 24.

Muzica bisericească, dar mai ales cântarea în comun a credincioșilor s-a dovedit a fi „una dintre metodele cele mai eficiente pentru participarea activă a credincioșilor la slujbele religioase. Prin realizarea acestei vii participări se obține și sprijinirea și înfăptuirea unor acțiuni pastorale a preotului. Cântarea bisericească poate fi folosită drept mijloc de activitate misionară pentru că are putere de comunicare și comuniune, prin expresivitatea și gingășia ei. Încă din epoca primară când cei din afara Bisericii ajungeau să cunoască ritualul creștin, „se simțeau impresionați unii de atmosfera lui de taină, alții de strălucirea lui, dar aproape toți erau cucerți de expresivitatea melodiilor bisericești³⁰.

Astăzi, când cultul creștin ortodox este împodobit cu melodii diverse de o uimitoare frumusețe, cântarea noastră bisericească poate servi ca un foarte eficient mijloc de activitate misionară în rândul credincioșilor. Cântarea în comun se poate realiza pretutindeni, în special la Sfânta Liturghie, la diferite Taine și Ierurgii sau Laude. Direct implicat și responsabil în acest sens este preotul, care trebuie să fie conștient de faptul că muzica bisericească practică intens în parohie poate da roade nebanuite. Așadar tânărul preot, de curând venit la parohie, va lua inițiativa promovării cântării în comun, de învățare a cântărilor liturgice pe principiul foarte bine cunoscut al educării deprinderilor pornind de la ușor la greu de la simplu la compus. Pornind astfel treptat și cu multă răbdare, ajutat de cântărețul de strună, va putea cu timpul să imprime în mintea credincioșilor melodiile tradiționale ale Sfintei Liturghii. În timp, cu perseverență va putea trece la cântările de la utrenie, vecernie, paraclis și acatist, și unele Sfinte Taine.

Credincioșii vor simți foarte repede efectul binefăcător al acestei participări active la slujbele religioase, devenind pasionați, vor cere preotului să-i învețe cântări noi.

În sprijinul cântării în comun a credincioșilor, Sfântul Sinod al Bisericii ortodoxe în anul 1950, cu revenire în anul 2004, arată necesitatea participării

³⁰ Gheorghe Șoima, op. Cit. p. 62.

tuturor credincioșilor la cântare, la citirea unor rugăciuni, ca un drept legitim, întemeiat pe o veche și îndelungată practică creștină. De asemenea s-a hotărât ca toate cântările bisericești să se execute monodic, după cărțile bisericești aprobate de Sfântul Sinod, fără să se excludă și posibilitatea cântării corale polifonice. Pentru aducerea la îndeplinire a acestei hotărâri, o importanță deosebită s-a dat tipăririi cărților de cult cu dublă notație muzicală³¹.

Odată cu introducerea cântării în comun s-a ridicat și problema uniformizării cântării bisericești care nu este la fel peste tot în Biserica noastră. În Moldova, Muntenia și Oltenia, există o unitate relativă în cântarea liturgică, pe când în Transilvania și Banat, „cântarea s-a îndepărtat de vechea cântare tradițională, bizantină, din pricina slăbirii legăturilor cu Biserica din celelalte țări românești, a influenței muzicii populare și a cântărilor liturgice utilizate în bisericile confesiunilor neortodoxe din Transilvania și Banat”³².

Uniformizarea cântării liturgice nu se poate face decât prin revenirea la tradiție, adică luându-se ca bază muzica bizantină tradițională, adusă din Bizanț odată cu formele cultului ortodox și adaptată treptat „firii și simțului artistic al poporului nostru”³³.

Măsurile luate de conducerea Bisericii noastre de a se introduce cântarea omofonă bizantină, uniformizată, nu urmăresc înlăturarea sau diminuarea rolului cântăreților, ci dimpotrivă, aceștia răspund mai departe de buna executare a cântării, conduc pe credincioși la cântare. De asemenea, ele nu tind nici la desființarea corurilor bisericești, pentru că o formație corală bisericească, poate servi la înfrumusețarea cultului divin a slujbelor religioase cu prelucrările și

³¹ Pentru realizarea cântării în comun s-au alcătuit și publicat mai multe cărți de muzică bisericească după cum urmează : Cântările sfintei Liturghii și cântări la cateheze, București, 1951; Carte de rugăciune pentru tot creștinul, București, 1951; Prohodul Domnului, București, 1952; Vecernierul, București, 1953; Utrenierul, București, 1954; Cântările Sfintei Liturghii și podobiile celor opt glasuri, București, 1963; Cântări din slujbele Sfintelor Taine și ale Ierurgiilor principale, în Studii Teologice nr. 1-2 / 1964; Cântări din slujba Sfintelor Paști, în Studii Teologice, nr. 1-2 / 1966.

³² Antim Târgovișteanul, Despre cântarea credincioșilor în biserică, în „Biserica Ortodoxă Română” nr. 71 / 1959, p. 1122.

³³ Ibidem, p. 1123.

armonizările făcute de marii noștri maștri ca : G. Muzicescu, D.G. Kiriace, Gh. Cucu, N. Lungu, Sabin Drăgoi, Paul Constantinescu ș. a.³⁴ .

Cu toate că în întreaga ortodoxie se practică același rit liturgic, cel bizantin, trebuie să remarcăm faptul că un există pretutindeni o cântare uniformă, ci se disting unele diferențe între diferitele Biserici Autocefale, cum de fapt există diferențe de stil și între diferite regiuni geografice care fac parte din aceeași Biserică Autocefală, cum este cazul românilor.

O primă diferență provine din limba liturgică folosită în cultul ortodox. Astfel în Biserica Ortodoxă Rusă și în celelalte Biserici de limbă slavă (Bulgară, Sârbă, Cehă, Poloneză), participarea credincioșilor la cult este oarecum stânenită de întrebuințarea în cult a limbii paleoslave, care s-a vorbit de popoarele slave sud - dunărene prin sec. IX-X. Diferențele dintre această limbă și cele neoslave sunt așa de mari ca între limba latină și cele neolatine. Nevoia de a se întrebuința în cult limbile vii vorbite azi de popoarele respective, se simte și în aceste Biserici. De aceea cu excepția Bisericii Ruse și Bulgare, care țin la folosirea limbii slave veci, în celelalte Biserici slave s-au făcut unele concesii în această privință, traducându-se părți din cultul divin ca : Imnuri, paremii, pericope de Apostol și Evanghelie, dar fără să se renunțe total la slavona veche ³⁵. Cu toate acestea, deși în aceste Biserici se întrebuințează în cult o limbă cu totul deosebită de limba maternă a credincioșilor, totuși participarea la cult a credincioșilor se realizează într-un mod satisfăcător.

Limba folosită în cult fiind limba vorbită, credincioșii Bisericii noastre au posibilitatea să participe efectiv la cultul divin, fiindcă îl înțeleg. Cu toate acestea nici la noi nu s-a făcut tot ce trebuia pentru realizarea acestui deziderat.

Sub aspect misionar, cântarea în comun a credincioșilor în Biserică s-a dovedit a fi „una dintre cele mai eficiente metode pentru participarea activă a

³⁴ Nicolae Necula, Participarea credincioșilor laici la cult, în bisericile răsăritene, în „Studii Teologice”, nr. 3-4 / 1970, p. 283..

³⁵ Milan Šesan, Biserica Ortodoxă din Cehoslovacia, în „Biserica Ortodoxă Română”, nr. 11-12 / 1953, p. 1115.

acestora la sfintele slujbe”³⁶. Rolul misionar al cântării cultice ortodoxe reiese din faptul că ea reprezintă un puternic factor de educație moral - religioasă. Prin cântare credinciosul poate spori în viața duhovnicească, devine mai sensibil la problemele existențiale ale vieții, abordează cu mai multă seriozitate preocuparea sa pentru mântuire. Cântarea îl smulge de multe ori din nepăsare și-l cheamă la realitate, după cum ne îndeamnă și condacul : „Suflete al meu suflete al meu, scoală pentru ce dormi, sfârșitul se apropie și vrei să te tulburi. Deșteaptă-te dar, ca să se milostivească spre tine Hristos Dumnezeu, Cel ce este pretutindeni și toate le plinește”³⁷.

Cântarea îl conștientizează pe credincios de omniprezența lui Dumnezeu și-l îndeamnă la smerenie și supunere: „Cu noi este Dumnezeu, înțelegeți neamuri și vă plecați”. Tot prin cântare se picură în sufletul credincioșilor mireasma rugăciunii fierbinți și umile: „Până când Doamne mă vei uita? până când întorci fața Ta de la Mine? Până când voi pune sfaturi în sufletul meu? până când se va-nălța vrășmașul meu asupra mea? Prin cântare trăim real prezența mântuitoare a harului Prea Sfintei Treimi: „Nădejdea mea este Tatăl, scăparea mea este Fiul, acoperământul meu este Duhul Sfânt. Treime sfântă, mărire Ție”.

Muzica bisericească are o încărcătură plină de rezonanțe în sufletul creștinului însetat după Dumnezeu, datorită legăturii ei intime cu sufletul omului. De aceea „cântarea este modul cel mai propriu de a vorbi cu Dumnezeu sau despre Dumnezeu, în activitatea misionară a preotului”³⁸. Ba mai mult prin cântare „spunem de multe ori mai mult decât putem exprima prin cuvinte, exprimăm inexprimabilul, apofaticul”³⁹.

Pe lângă rolul religios - moral, cântarea bisericească se dovedește a fi și un mijloc de întărire a unității în dreapta credință. În muzica religioasă melodia

³⁶ Nicolae Lungu, Problema transcrierii și uniformizării cântărilor psaltice în Biserica noastră, în „Studii teologice”, nr. 3-4 / 1956,

³⁷ Condacul Canonului cel Mare a Sfântului Andrei Criteanul.

³⁸ Dumitru Stăniloae, Cântarea liturgică comună, mijloc de întărire a unității în dreapta credință, în „Ortodoxia”, nr. 1 / 1980, p. 58.

³⁹ Ibidem.

este în concordanță cu textul pe care-l înveșmântează, dându-i noi valențe. De fapt „melodia nici nu ar putea face abstracție de text pentru că în acest caz se substituie textul și pierde din eficiență, depărtându-se vizibil de scop”⁴⁰. Cântarea este nu numai un mijloc de înțelegere, ci și de întărire a adevărurilor de credință⁴¹, „face să se comunice în mod convingător și altor suflete simțiri alese ale credinței, sau îi face să se unească în cântare comună pe toți cei care o folosesc”⁴².

Cântarea bisericească este și un mijloc de cultivare și de întărire a unității, a comuniunii dintre membrii Bisericii. Nimic nu contribuie la lucrarea de unificare a credincioșilor cum o face muzica bisericească. Cântarea îi înrudește pe oameni, îi apropie, îi adună în jurul unei idei comune, aceea de preamărire a lui Dumnezeu. Biserica tocmai acest rol îl are de-a uni credincioșii, de-a trezi în ei aceleași gânduri și sentimente. Prin acestea, constatăm că muzica bisericească este nu numai o formă de exprimare a sentimentului religios a omului, ci și un mijloc de cunoaștere a adevărurilor de credință, dar mai ales un mijloc de comunicare între membrii Bisericii⁴³.

Cântarea în comun, are menirea de a face să dispară dintre oameni deosebiri și dezbinări, de a-i uni într-un singur mănunchi și de a stabili între ei relații puternice. Ea ne înalță către tot ce este drept și frumos, calități prin care se poate ajunge la desăvârșire, așa cum ziceau înțelepții timpurilor anterioare⁴⁴. Astfel Sfântul Vasile cel Mare relevă în cuvinte vii puterea psalmodică de a revărsa în suflete tot ce este mai bun, de a potoli gândurile furtunoase și tulburătoare, de a le da odihnă și pace. „Psalmodia, zice Sfântul Vasile cel Mare, aduce cu sine iubirea, făcând din unirea glasurilor un fel de trăsură de unire dintre între oameni, aducând poporul laolaltă într-un singur glas

⁴⁰ Marin Pană, Cântarea psaltică tradițională ca mijloc de susținere a unității cultului în Biserica ortodoxă Română, în „Glasul Bisericii”, nr. 7-7 / 1972, p. 784.

⁴¹ Dumitru Stăniloae, op. cit. p. 60.

⁴² Ibidem.

⁴³ Petre Vintilescu, Cântarea poporului în biserică, în lumina liturghierului, în „BOR”, nr. 9 / 1949, p. 429.

⁴⁴ Nicolae Lungu, Problema transcrierii și uniformizării cântărilor religioase în Biserica noastră, în „Studii Teologice”, nr. 3-4 / 1956, p. 241.

de cor”⁴⁵. Sfântul Ambrozie de asemenea remarcă puterea cântării în comun, de a uni pe credincioși, spunând că „sunt deosebite sunetele chitarei dar armonia este una”⁴⁶, tot astfel și oamenii, deși sunt diferiți armonia dintre ei este una și această armonie este favorizată de către cântarea bisericească. Marele liturghist român, Ene Braniște referindu-se la cântarea în comun zice: „prin cântarea în comun în biserică, fiecare credincios în parte are conștiința de mădular al bisericii și-l face astfel să trăiască profundul sentiment de comuniune cu frații lui de credință, integrându-se de bună voie, în chip conștient și efectiv, în comunitatea sau enoria din care face parte. Așadar toți înălțând într-un singur glas cântări de preamărire lui Dumnezeu, coborâm cerul pe pământ și ridicăm pământul la cer pe scara plină de armonie a cântării religioase”⁴⁷.

În Biserica Ortodoxă, credincioșii pot fi dinamizați și antrenați de către preot și pot contribui substanțial la realizarea acestei mult dorite comuniuni prin cântare. Credincioșii contribuind prin participarea lor la săvârșirea slujbelor religioase, „preotul ortodox se simte apropiat de ei, întărit cu credința și dragostea lor, cu căldura și cu dorința lor de a se ruga, între preot și credincioși realizându-se o puternică comuniune”⁴⁸. În acest fel, cântarea cultică ortodoxă poate prilejui legături ființiale ce nu se mai rup niciodată, întrucât: „comuniunea cultică realizează nu numai comuniunea sufletească între credincioși, ci și între credincioși și preot și a tuturor cu Dumnezeu, care este forma și treapta cea mai înaltă a comuniunii”⁴⁹.

Sfânta Liturghie fiind centrul cultului ortodox, credincioșii pot preamări pe Dumnezeu „cu o gură și o inimă”, deoarece Liturghia cântată de către toți credincioșii le dezvăluie frumuseți de neînlocuit. Ea „prin marele ei mister, precum și prin măreția și frumusețea ei, lucrează asupra sentimentului și

⁴⁵ Sfântul Vasile cel Mare, Omilia la ps. I, 2,5, apud, Ștefan Alexe, Foloasele cântării în comun după Sf. Niceta de Remesiana, în „BOR”, nr. 1-2 / 1957, p. 181.

⁴⁶ Ene Braniște, Temeiuri biblice și tradiționale pentru cântarea în comun a credincioșilor, în „Studii Teologice”, nr. 1-2 / 1954, p. 24.

⁴⁷ Ene Braniște, Participarea credincioșilor laici la cult în Bisericele Răsăritene, în „Studii Teologice”, nr. 3-4 / 1970, p. 278.

⁴⁸ Dometie Manolache, Dogmele și valoarea lor în viața ortodoxă, în „Studii Teologice”, nr. 3-4 / 1975, p. 237.

⁴⁹ Teodor M. Popescu, Duhul comunitar al Ortodoxiei, în „Ortodoxia”, nr. 1 / 1956, p. 152.

imaginației tuturor credincioșilor, pentru că ei re trăiesc în timpul liturghiei întreaga Taină a Întrupării, începând de la Nașterea din Betleem și până la Înălțarea la ceruri”⁵⁰.

Astfel putem afirma cu toată convingerea că muzica bisericească poate contribui la menținerea și întărirea unității de credință a tuturor creștinilor ortodocși și la angajarea lor în viața creștină autentică al cărei centru este Biserica. Muzica bisericească este un foarte bun mijloc de păstrare a credincioșilor în sânul Bisericii, pentru că prin cântare ei rămân legați de biserica lor străbună, nefiind interesați de alte culte, ei rămânând în căldura sufletească oferită de cântarea bisericii ortodoxe.

.Așadar participarea credincioșilor la cult, prin cântarea în comun, trebuie încurajată și susținută, pentru a deveni o realitate în toate Bisericile, în special în cele rurale, unde mai greu se poate instrui un cor. Numai prin participarea directă și activă la slujbele religioase, credincioșii își dovedesc calitatea lor de mădulare vii ale Trupului lui Hristos, făcându-se părtași la comoara de har și sfințenie de care Biserica dispune și pe care o împărtășește credincioșilor la sfintele slujbe.

Cântările sfintei Liturghii

⁵⁰ Dometie Manolache, op. cit. , p. 237.

Dacă în Biblie predomină cuvântul lui Dumnezeu către om, în Sfânta Liturghie predomină cuvântul omului către Dumnezeu⁵¹. Rugăciunile citirile și cântările din slujba Sfintei Liturghii ne întorc gândul către Dumnezeu, ne determină să ne oprim pentru câteva momente din frământarea noastră zilnică pentru cele pământești, oferindu-ne priveliștea cerului, a vieții spirituale, a întâlnirii cu Dumnezeu prin rugăciunea cântată. Cântările liturgice atrag milostivirea și îndurarea lui Dumnezeu asupra noastră precum spune psalmistul: „Înalță lui Dumnezeu jertfă de laudă (cântare), ... și te voi izbăvi...” (Psalmul 49,14-15). Cântarea liturgică ne învață nu numai bunătatea și iubirea față de Dumnezeu și semenii dar și dreptatea și judecata Lui, prin care ne facem mai zeloși pentru păzirea poruncilor dumnezeiești. Rugăciunile și cântările Sfintei Liturghii nu numai că ne îndeamnă spre virtute dar mai ales ne determină să vedem cu ochii minții opera de mântuire realizată de Iisus Hristos, pentru că în cursul acestei slujbe este „simbolizată lucrarea izbăvitoare a Mântuitorului”⁵². La Sfânta Liturghie trebuie să ne apropiem nu numai cu evlavie, credință și dragoste față de Dumnezeu, să nu ne închipuim numai cu mintea cele văzute, ci ne să încredințăm sufletul lui Dumnezeu să-i dăruim viața și să ne apropiem cu credință și cu dragoste de trupul lui Hristos care ne face părtași la viața cea veșnică pe care o dorește orice muritor.

Pentru aceasta participarea la Sfânta Liturghie nu trebuie să se asemene cu cea a unei participări la o piesă de teatru, ci trebuie alungată orice grijă lumească, orice gând străin pentru a dobândi pregătirea necesară unirii cu Hristos.

În cele ce urmează vom urmări mai mult aspectul muzical al Sfintei Liturghii, cu unele completări legate de diferitele acte și mișcări care înlesnesc buna înțelegere a acestei slujbe religioase, marcându-se și diferențele dintre cele trei Liturghii ortodoxe, a Sf. Ioan Gură de Aur, a Sf. Vasile cel Mare și a Sf. Grigorie cel Mare.

⁵¹ Petre Vintilescu, *Liturghierul explicat*, București 1972, p. 12.

⁵² Nicolae Cabasila, *Tâlcuirea dumnezeieștii Liturghii și despre viața în Hristos*, București, 1992, p. 28.

Preotul rostește binecuvântarea mare⁵³:

Recitativ (Ad libitum)

Bi-ne-cu-vân-tă es-te îm-pă-ră-ți-a a Ta-tă-lui și a Fi-u-
lui și a Sfân-tu-lui Duh a-cum și pu-ru-rea și în ve-cii ve-ci-lor.

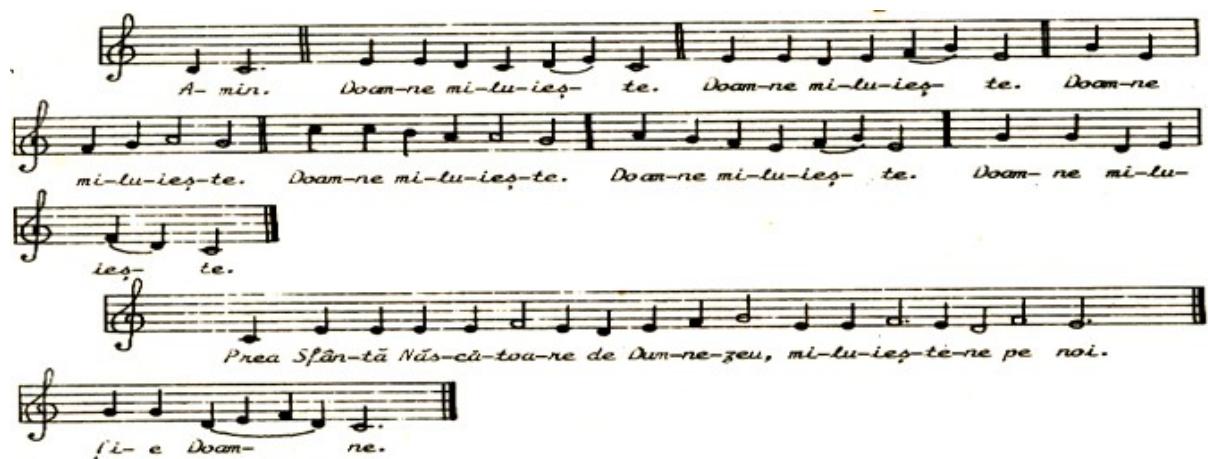
b) Ectenia mare

1. Cu pa-ce, Dom-nu-lui să ne ru-găm! Pen-tru pă- cea de sus și
pen-tru mân-tu -i- rea su- fle -te -lor noas-tre, Dom-nu-lui să ne ru-găm.
2. Pen-tru pa- cea a toa-tă lu-mea, pen-tru bu-năs-ta-re a sfin -te-lor lui Dum-ne-zeu Bi-
etc. se-rici și pen-tru u-ni-rea tu-tu-ror, Dom-nu-lui să ne ru-găm.
3. Pe prea sfân-ta cu-ra-ta, preabi-ne-cu-vân-ta-ta, slă-vi-ta stă-pă-na noas-
tră de Dum-ne-zeu Năs-că-toa-re și pu-ru-rea Fe-cioa-ra Ma-ri-a cu toți sfin-ți
po-me-nin-du-o! Pre noi în-și-ne și u-nul pre al-tul și toa-tă
vi-ea-ța noas-tră lui Hris-tos Dum-ne-zeu să o dăm!

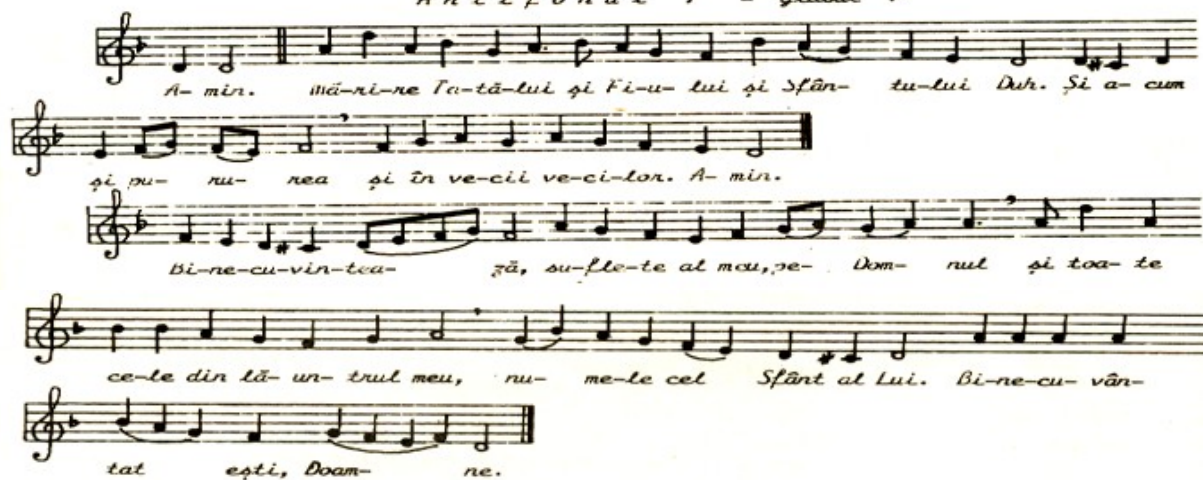
Cuvântul „ectenie” vine din l. greacă și înseamnă întins, prelung, de la stilul de interpretare recitativ, cu sunet prelung. Toate ecteniile se încheie cu un „ecfonis” care înseamnă sunet înalt, sunet puternic, pentru a marca sfârșitul ecteniei. La ectenia mare strana răspunde: „Doamne miluiește”.

Răspunsurile la ectenia mare pe glasul VIII, după Nicolae Lungu:

⁵³ Din motive de uniformizare am preluat recitativul liturgic după Nicolae Lungu, Combaterea inovațiilor în recitativul liturgic, în „Studii Teologice”, seria II, VI/ 1957, p. 566.

Antifonul I - glasul V

Ectenia mică

Denumirea antifoanelor vine de la intonarea lor alternativă de către cele două strane. Așezarea lor la începutul Liturghiei simbolizează preînchipuirea venirii Mântuitorului în scrierile Vechiului Testament și perioada de dinaintea începerii activității Mântuitorului când propovăduia Sf. Ioan Botezătorul „apropierea împărăției cerurilor” (Matei 3,2)⁵⁴.

⁵⁴ Nicolae Cabasila, op. cit. p. 50; Petre Vintilescu, op. cit. p. 166.

Antifonul II - glasul V

A- min. Mă-ni-re Tă-tă-lui și Fi-u-lui și Sfân- tu-lui Iu- r. Și a-
 cum și pu- ru- nea și în ve-cii ve-ci-lor. A- min.
 U- nu-le Nă-s-cu- t, Fi- u- le și Cu- vîn- tul lui Dum-ne-zeu, Ce-
 la ce ești fă- ră de moar- te și ai pri- mit pen- tru mân- tu- i- nea noas-
 tră o- Te în- tru- ra, din Sfân- ta Nă-s- că- toa- ne de Dum-ne-zeu și pu- ru-
 nea Fe- ciu- ra Ma- ri- a. Ca- ne ne- schim- bat Te- ai în- tru- păi
 și răs- tig- niri- du- Te Hris- toa- se Dum-ne-ze- u- le, cu moar- tea pe moar- te ai
 căl- cat U- nul fi- ind din Sfân- ta Tre- i- me, în- pre- u- nă mă- rit
 cu Ta- tăl și cu Du- hul, Sfânt, mân- tu- ieș- te- ne pe noi.

Antifonul I - glasul VIII

A- min. Mă-ni-re Ta-tă-lui și Fi- u- lui și Sfân- tu-lui Iu- r. Și
 a- cum și pu- ru- nea și în ve-cii ve-ci-lor. A- min.
 Bi- ne- cu- vin- tea- ză, su- fle- te al meu, pe Dom- nul și toa- te ce- le
 din lă- un- trul meu nu- me- le cel sfânt al Lui. Bi- ne- cu- vîn- tat ești,
 Ec- te- ria mică
 Do- cum- ne.

Antifoanele pe glasul V și VIII, au fost preluate după Liturghia notată de Nicolae Lungu, pentru uniformizarea acestora în toate zonele țării.

Antifonul II - glasul VIII

Mă-ni-ne Ta-tă-lui, și Fi-u- lui și Sfân- tu-lui Dn. Și a- cum și ru-ru-
 rea și în ve-cii ve-ci-lor. A- min.
 U- ru-le Nă-s-cut, Fi- u- le și Cu-vân- tul lui Dum-ne-zeu, Ce-lu ce
 ești fă-ră de moar- te și ai pri-mit, pen-tru mân-tu- i- rea noas-
 tră, a Te în-tru-pa din Sfân-ta Nă-s-că-toa- re de Dum-ne-zeu și ru-ru-rea
 Fe-cioa- na Ma-ni- a. Ca-re-le ne-schim-bat Te-ai în-tru-pat și răs-tig-
 nin-du-te Hris-toa-se, Dum-ne-ze- u- ley, cu moar-tea pe moar-te ai căl-
 cat. U- nul fi-ind din Sfân- ta Tre- i- me, îm-pre- u- nă mă-rit cu
 Ta-tăl și cu Du-hul Sfânt, mân-tu-ies-te-ne pe noi, mân-tu-ies-te-ne pe noi.

Antifonul I la Sărbătorile Împărătești - glasul I.

Pen-tru ru-gă-ciu-ni-le Nă-s-că-toa- rei de Dum-ne-zeu, Mân-tu- i- to-
 ru- le, mân-tu-ies-te-ne pe noi.

⁵⁵ La Praznicele împărătești în locul antifonului I, se cântă „Pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu...” , iar în locul antifonului II, se cântă „Mântuiește-ne pe noi Fiul lui Dumnezeu...” la care se adaugă textul specific al sărbătorii, cum reiese din textul cântărilor prezentate.

Antifonă II la Sărbătorile Împărătești - glasul I.

La Paști
Mân-tu-ieș-te-ne pe noi, Fi-ul lui Dum-ne-zeu, Cel ce ai în-vi-at din morți, pe noi cei ce-ți cân-tăm: A-li-lu-i-ia.

La Crăciun
Cel ce Te-ai năș-cut din Fe-cioa-nă, pe noi cei...

La Bobotează
Cel ce Te-ai bo-te-zat în Ior-dan de la I-oam, pe...

La Florii
Cel ce ai pe-zut pe mân-zul a-si-nei, pe...

La Înălțare
Cel ce Te-ai în-ăl-țat în-tru sla-vă, pe...

La Schimbarea la Față
Cel ce Te-ai schim-bat la fa-ță în mun-te, Pe...

La Rusalii
Mân-tu-ieș-te-ne pe noi, Mân-gă-ie-to-ru-le bu-ne, pe..

La Sf. Cruce
Cel ce cu tru-pul Te-ai năș-tig-nit, pe...

Antifoanele în varianta bănățeană sunt pe glasul VIII. Deși melodia diferă față de cea psaltică pe același glas, dacă le așezăm paralel putem observa că ambele variante au aceleași cadențe, aceeași scară muzicală (a glasului VIII). De aici concluzia că deși cântarea bănățeană s-a îndepărtat de cântarea bizantină datorită condițiilor în care s-a păstrat și influențelor la care a fost supusă totuși se poate constata că este de origine bizantină.

Ectenia și antifoanele, varianta
bănățeană

1 *Ectenia mare*
mp
 Doam—ne mi—lu—ieş—te

2 *mf*
 Doam—ne mi—lu—ieş—te

3 *p*
 Doam—ne mi—lu—ieş—te

mf
 Prea sfin—tă Năs—că—toa—re de Dum-ne—

p
 zeu, mi—lu—ieş—te ne pe noi !

Ţi—e Doam—ne

Amin 2.
 A—min—

Mă—ri—re Ta—tă—lui și
Fi—u—lui și Sfîn—tu—lui Duh.
Și a—cum și pu—ru—rea și în
ve—cii ve—ci—lor a—min
Bi—ne cu—vîn—tea ză su—fle—

te al meu pe Dom—nul și toa—
te ce—le din—lă—un—trul
meu, nu—me—le cel Sfînt al Lui; bi—ne—
cu—vîn—tat ești Doam—ne.
Și a—cum și pu—ru—rea și în
ve—cii ve—ci—lor, a—min.

te al meu pe Domnul și toa

te ce le din lă un trul

meu, nu me le cel Sfânt al Lui; bi ne

cu vîn tat ești Doam ne.

Și a cum și pu ru rea și în

ve cii ve ci lor, a min.

U nu le Năs cut Fi u le și Cu

vîn tul lui Dum ne zeu, Cel ce ești fă ră de

moar-te și ai pri-mit pen-tru mîn-tu-l-rea
noas-tră, a Te în-tru-pa din
Sfin-ta Nă-s-că-toa-re de Dum-ne-zeu și
pu-ru-rea Fe-cioa-ră Ma-ri-
a; Ca-re nes-chim-bat Te-ai în-tru
pat și răs-tig-nin-du-Te, Hris-toa-se Dum-ne-
ze-u-le cu moar-tea pe moar-te
al căl-cat. U-nul fi-înd din Sfin-ta Tre-
i-me, îm-pre-u-nă mă-rit cu Ta-tăl
și cu Du-hul Sfînt, mîn-tu-ieș-te-ne pe noi!

După Ectenia mică, urmează „Fericirile” (Matei 5, 3-12)⁵⁶. În timpul cântării acestora, preotul face vohodul⁵⁷ cu Sfânta Evanghelie. Vohodul simbolizează venirea în lume a Mântuitorului. După terminarea Fericirilor,

⁵⁶ Fericirile amintesc de începutul propovăduirii Mântuitorului, când vestea Împărăția cerurilor. Ieșirea cu Sfânta Evanghelie simbolizează ieșirea în lume a Domnului, când a început să facă cunoscută Evanghelia Sa mântuitoare.

⁵⁷ Vohod, din slavonă, înseamnă ieșire. Vohodul mic se face cu Evanghelia, iar vohodul mare cu Sfintele Daruri. Mai există vohod și la Vecernie (se face cu cădelnița).

preotul din fața ușilor împărătești rostește cu voce mare: „Înțelepciune drepti”, iar strana cântă „Veniți să ne închinăm...”

GLASUL VIII-NI

de N. LUNGU

5.3

În-tru-m-pă-ră-ți-a Ta când vei ve-ni,
 po-me-neș-te-ne pre noi Doam-ne. Fe-
 ri-ciți cei să-raci cu Du-hul, că a-ce
 lo-ra es-te îm-pă-ră-ți-a ce ru-
 ri-lor. Fe-ri-ciți cei ce plâng, că a-
 ce-ia se vor mân-gâ-ia. Fe-ri-ciți cei
 blânzi, că a-ce-ia vor moș-te-ni pă-mân-
 ful. Fe-ri-ciți cei flă-mânzi și în-se-țați
 de drep-tă-te, că a-ce-ia se vor să-
 tu-ra. Fe-ri-ciți cei mi-los-tivi, că a-ce-
 ia se vor mi-lu-i Fe-ri-ciți cei cu-rați

cu i - ni - ma, că a - ce - ia vor ve - dea pre Dum-
 ne - zeu. Fe - ri - ciți fă - că - to - rii de
 pa - ce, că a - ce - ia fi - ii lui. Dum - ne - zeu
 se vor che - ma. fe - ri - ciți cei pri - go - niți pen-
 tru drep - ta - te, că a - ce - lo - ra es - te îm-
 pă - ră - fi a ce - ru - ri - lor. Fe - ri
 ciți - veți fi când vă vor o - că - ri pre voi și
 vă vor pri - go - ni și vor zi - ce tot cu - vân - tul
 rău îm - po - tri - va voas - tră min - țind
 pen - tru mi - ne. Bu - cu - ra - fi - vă
 și vă ve - se - liți, că pla - ta voas - tră
 mul - tă es - te în ce - ruri.

6. APĂRĂTOARE DOAMNĂ

GLASUL VIII-NI

Melodie psaltică, uniformizată

6.1

Moderato

A - min. A - pă - ră - toa - re Doam - nă,
 pen - tru bi - ru - in - ța mul - ți - mi
 re, iz - bă - vin - du - ne din voi a - du - cem
 Ți - e, Nă - s - că - toa - re de Dum - ne - zeu
 noi ro - bii Țăi. Ci, ca ce - ea ce ai stă - pă - ni -
 re ne - bi - ru - i ță, iz - bă - veș - te -
 ne din toa - ță ne - vo - i - le, ca să
 stri - gam Ți - e: Bu - cu - ră - țe, Mi - rea -
 să, pu - ru - rea Fe - cioa - ră.

În varianta Banat, „Fericirile” se cântă pe glasul de rând, iar „Fericiti veți fi...” și „Bucurați-vă ...”, se cântă întotdeauna pe glasul IV.

Fericirile după varianta Banat, pe glasul IV

Fe—ri—ciți veți fi— cînd vă

vor bat—jo—co—ri pe voi și vă vor pri—go—ni și vor

zi—ce tot cu—vin—tul— rău îm—po—tri—vă

voas—tră min—tind— pen—tru Mi—ne.

Bu—cu—ra—ți—vă și vă ve—se—

liți, că pla—ta voas—tră mul—tă
es—te în ce—ruri
Mă—ri—re Ta—tă—lui și
Fi—u—lui și Sfin—tu—lui Duh
Și a—cum și pu—ru—rea și în
ve—cii ve—ci—lor, a—min.

Veniți să ne închinăm... după melodia uniformizată⁵⁹

Moderato

Ve - niți să ne în - chi - nă - m și să că - dem
la Hris - tos. Mân - tu - ieș - te - ne pre noi, Fi - ul
lui Dum - ne - zeu, Cel - ce ai în - vi - at din -
morți, Cel - ce ești mî - nu - nat între
sfinți, pre noi cel ce ți cân - țăm: A - li - lu - i - a.

Varianta Banat:

⁵⁸ Fericitirile sunt preluate după „Cartea de cântări bisericești”, Timișoara, 1989, pp. 218-219.

⁵⁹ Melodie preluată din Cartea de cântări bisericești, București, 1975, p. 18

Ve-niți să ne în-chi-năm
și să că-dem la Hris-tos. Mân-tu-ieș-te-
ne pe noi Fi-ul lui
Dum-ne-zeu, Cel ce
ai în-vi-at din morți. Pe
ești mi-nu-nat în-tru sfinți Pe
noi cei ce cîn-tăm Ți-e:
A-li-lu-ia.

La slujba arhierască intervin unele modificări⁶⁰.

GLASUL VIII
Melodie „uniformizată”, Cântările Sfintei Liturghii, 1992

Doam-ne, mân-tu-ies-te pre cei
bi-ne cre-din-cioși și ne a-uzi, și
ne a-uzi pre noi, și ne a-uzi
pre noi, pre noi.

⁶⁰ La Liturghia arhierască, prima parte a acestei cântări se cântă de către sobor (Veniți să ne închinăm și să cădem la Hristos...), după care strana sau corul cântă mai departe (mântuiește-ne noi...). Înainte de „Trisaghion”, se cântă „Doamne mântuiește pe cei binecredincioși, de către sobor și strană, apoi „Și ne auzi pe noi”

Imnul Trisaghion este un imn trinitar, provine din imnul serafimilor (Isaia 6, 1-3), iar cuvintele „Sfinte tare, sfinte fără de moarte”, provin din psalmul lui David: „Însetat-a sufletul meu de Dumnezeu Cel tare , cel viu” (Ps. 41,2). Prin „Trisaghion”, Biserica arată legătura dintre Vechiul și Noul Testament, iar în al doilea rând că îngerii și oamenii se unesc într-o singură suflare aducând laudă lui Dumnezeu⁶².

La slujba arhierească, Trisaghionul se întrerupe de trei ori după cum urmează: înainte de a se cânta a treia oară, arhiereul din ușile împărătești (binecuvântând credincioșii cu dicherul și tricherul) zice: „Doamne, Doamne, caută din cer și vezi...”, strana sau corul: „Sfinte Dumnezeule...” Arhiereul: „Doamne, Doamne, caută din cer și vezi...”, strana sau corul: „Sfinte tare.” din nou arhiereul: Doamne...”, strana sau corul: „Sfinte fără de moarte, miluiește-ne pe noi”.

⁶¹ Varianta Banat

⁶² Nicolae Cabasila, op. cit. p. 59.

La Praznicele împărătești în locul Trisaghionului se cântă: „Câți în Hristos...” (Gal. 3,27). Aceasta pentru că în veacurile primare la aceste praznice erau botezați catehumenii, iar cântarea mai sus menționată face parte din slujba Botezului. De asemenea la 14 septembrie și în duminica a III a din Postul Sf. Paști, în locul Trisaghionului se cântă: „Crucii Tale...”⁶³.

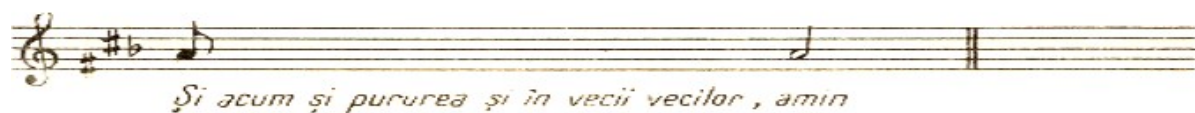
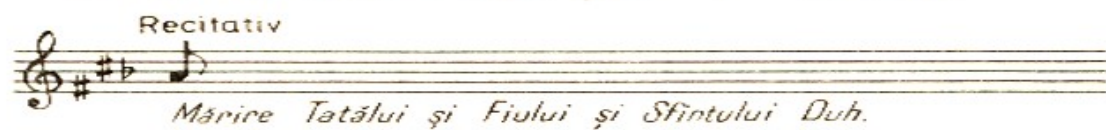
⁶³ Și aceste cântări respectă aceeași rânduială, în sensul că se cântă de trei ori cu mărire... și acum... cu repetarea „și sfântă învierea Ta”, apoi se repetă de la început „Crucii Tale...”

Moderato

A - min. Cîți în Hris - tos - v-ați bo - te - zat,
 în Hris - tos v-ați ș'im-bră-cat; A - li - lu - i - a. de 3 ori
 Mă - ri - re Ta - tă - lui și Fi - u - lui și Sfîn -
 tu - lui Duh. Și a - cum și pu - ru - rea
 și în ve - cii ve - ci - lor, a - min. În Hris -
 tos - v-ați ș'im-bră-cat. A - li - lu - i - a.

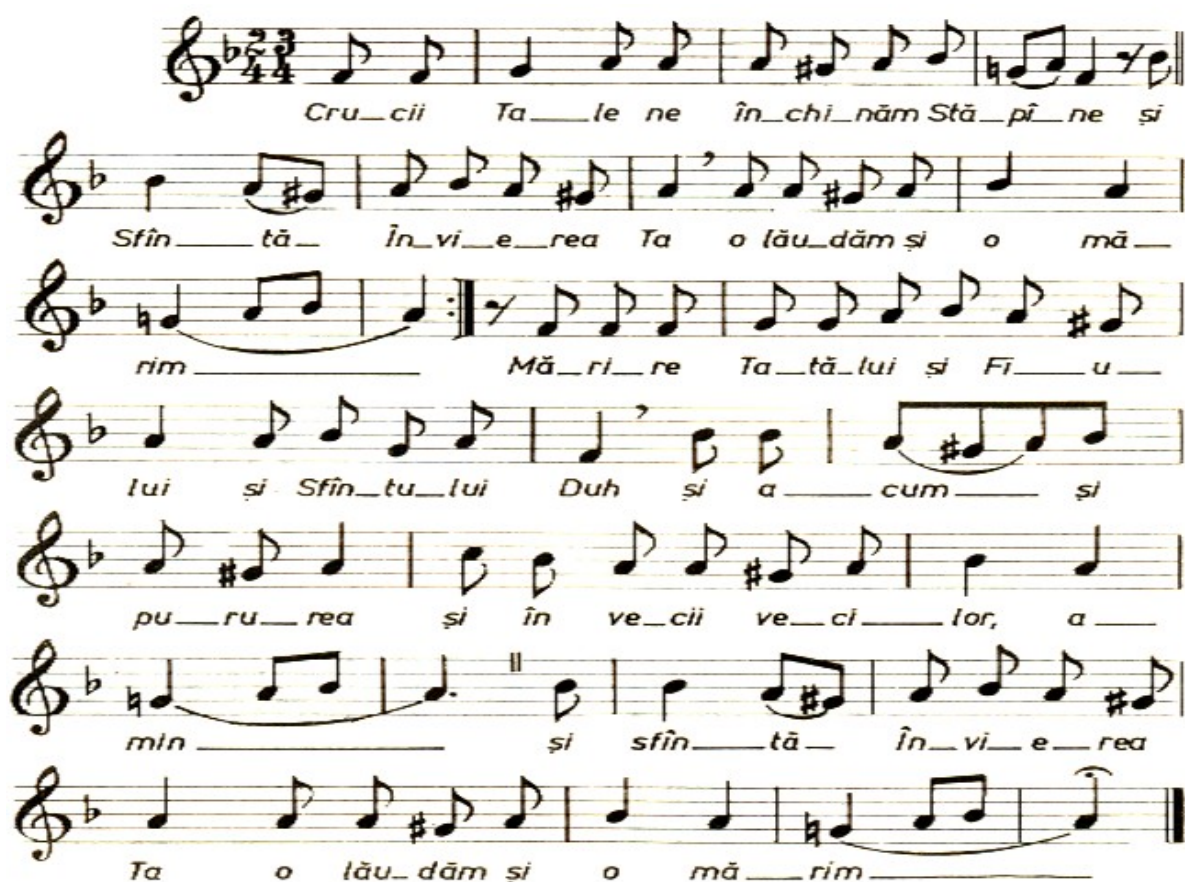
Andante

A - min. Cru - cii Ta - le ne
 în - chi - nă-m, Stă - pî - ne și sfîn - tă În - vi - e -

⁶⁴ Cele două cântări fac parte din Liturghia uniformizată a lui Nicolae Lungu și au fost preluate după Cartea de cântări bisericești, București, 1975, p. 20.

Clîi în Hris_tos v-ați bo_te_zat, în Hris_
 tos v-ați îm_bră_cat, a_li lu_ia. *Fine* de trei ori.
 Mă_ri_re Ta_tă_lui și Fi_u_lui și Sfin_tu_lui
 Duh și a_cum și pu_ru_rea și-n ve_cii
 ve_ci_lor, a_min. *De la ♪ la Fine.*

65.

După cântarea întreit sfântă, urmează citirea Apostolului și apoi a Evangheliei⁶⁶.

Dialogul dintre preot și strană după citirea Apostolului, pregătește citirea Evangheliei, cântările „Aliluia” și „Mărire Ție Doamne...” sunt cântări de preamărire a lui Dumnezeu.

⁶⁵ Varianta Banat a celor două cântări, a fost preluată după Cartea de cântări bisericești, Timișoara 1995, p. 29.

⁶⁶ Lecturile biblice au fost introduse în slujba Sfintei Liturghii cu scopul instruirii credincioșilor în învățătura lui Hristos. Ele ne pregătesc pentru sfințirea prin Sfintele Taine. Prin citirile biblice ne amintesc despre propovăduirea lui Iisus Hristos despre cele ce a învățat pe Apostoli și ucenicii Săi. Acestea nu sunt piese muzicale, pentru că „deși se recită, nu îndeplinesc condițiile unei adevărate cântări cu intervale muzicale” (Petre Vintilescu, op. cit. p. 188). Ele pot fi numite recitări solemne, în care se scoate în evidență conținutul textului. A se vedea Petre Vintilescu, Despre poezia imnografică din citirile de ritual și cântarea bisericească, pp. 278-283.

Andantino
mf

A - li - lu — i — ia, — a - li - lu —
i — ia, a — li — lu — i — ia.

ȘI DUAHLXI TĂX

Moderato
mf

Și Du - hu - lui Tău.

MĂRIRE ȚIE DOAMNE

Maestoso
f

Mă - ri - re Ți - e Doam - ne, mă - ri - re Ți - e.

Se cântă și după citirea Sfintei Evanghelii.

Varianta Banat:

A - li - lu - ia, a - li - lu - ia, a - li - lu - ia.

Și du - hu - lui tău. Mă - ri - re Ți - e Doam - ne, mă - ri - re Ți -

e. Mă - ri - re Ți - e Doam - ne, mă - ri - re Ți - e.

h) Evanghelie la Sfințirea Apei celei mici

Cu în-țe-lep-ciu-ne drepți să as-cul-tăm Sfân-ta E-van-ghe-li-e.
 Pa-ce tu-tu-ror! Din Sfân-ta E-van-ghe-li-e
 de la I-oan-ce-ti-re. Să lu-ăm a-min-te!
 În vre-mea a-ce-ea, s'a su-it I-i-sus în I-e-ru-sa-lim.
 și es-te în I-e-ru-sa-lim scăl-dă-toa-re a o-i-lor ce se zi-ce în e-vre-
 e-ște: "Vi-tez-da" cinci fo-i-șoa-re a-vând. În-tr'a-ce-lea ză-
 ceau mul-ți-me mul-tă de bol-navi: orbi, șchiopi, us-cați, aș-tep-tând
 miș-ca-re a-pei; că în-ge-rul Dom-nu-lui la vre-me se po-
 go-ra în scăl-dă-toa-re și tul-bu-ra a-pa; și ca-re în-tra în-
 tâi du-pă tul-bu-ra-re a-pei, se fă-cea să-nă-tos
 ori de ce boa-lă e-ra cu-prins.

67

După citirea Evangheliei urmează Ectenia întreită, care amintește de rugăciunea pe care Mântuitorul o făcea în locuri retrase după ce predica mulțimii. Această ectenie îi îndeamnă pe credincioșii prezenți să participe cu toată ființa lor la rugăciune⁶⁸.

⁶⁷ Recitativul liturgic a fost preluat din Nicolae Lungu, op. cit. p. 570.

⁶⁸ Petre Vintilesacu, op. cit. p. 190.

Prezentăm mai jos un model de ectenie întreită⁶⁹:

a tempo

Să zi-cem toți din tot su - fle - tul și din tot cu - ge - tul nos - tru, să zi - cem!

Doam - ne, A - tot - Stă - pă - ni - to - ru - le, Dum - ne - ze - ul pă - rin - ții - lor noș - tri,

ru - gă - mu - ne Ți - e a - u - zi - ne și ne mi - lu - ieș - te! etc.

Răspunsuri la ectenia întreită⁷¹:

Doam - ne mi - lu - ieș - te, Doam - ne mi - lu - ieș - te, Doam - ne mi - lu - ieș - te.

Doam - ne mi - lu - ieș - te, Doam - ne mi - lu - ieș - te, Doam - ne mi - lu - ieș - te.

Doam - ne mi - lu - ieș - te, Doam - ne mi - lu - ieș - te, Doam - ne mi - lu - ieș - te.

Doam - ne mi - lu - ieș - te, Doam - ne mi - lu - ieș - te, Doam - ne mi - lu - ieș - te.

Doam - ne mi - lu - ieș - te, Doam - ne mi - lu - ieș - te, Doam - ne mi - lu - ieș - te.

Doam - ne mi - lu - ieș - te, Doam - ne mi - lu - ieș - te, Doam - ne mi - lu - ieș - te.

⁶⁹ După Nicolae Lungu, op. cit. p. 271.

⁷⁰ Ibidem, p. 572.

⁷¹ Liturghia uniformizată, Carte de cântări bisericești, op. cit. p. 22.

Varianța Banat⁷²:

Doam-ne mi-lu-ieș-te, Doam-ne mi-lu-
 ieș-te Doam-ne mi-lu-ieș-te.
 2. Doam-ne mi-lu-ieș-te, Doam-ne mi-lu-
 ieș-te, Doam-ne mi-lu-ieș-te
 3. Doam-ne mi-lu-ieș-te, Doam-ne mi-lu-
 ieș-te, Doam-ne mi-lu-ieș-te
 te. 4 min.

Răspunsuri la ectenia pentru cei răposați⁷³:

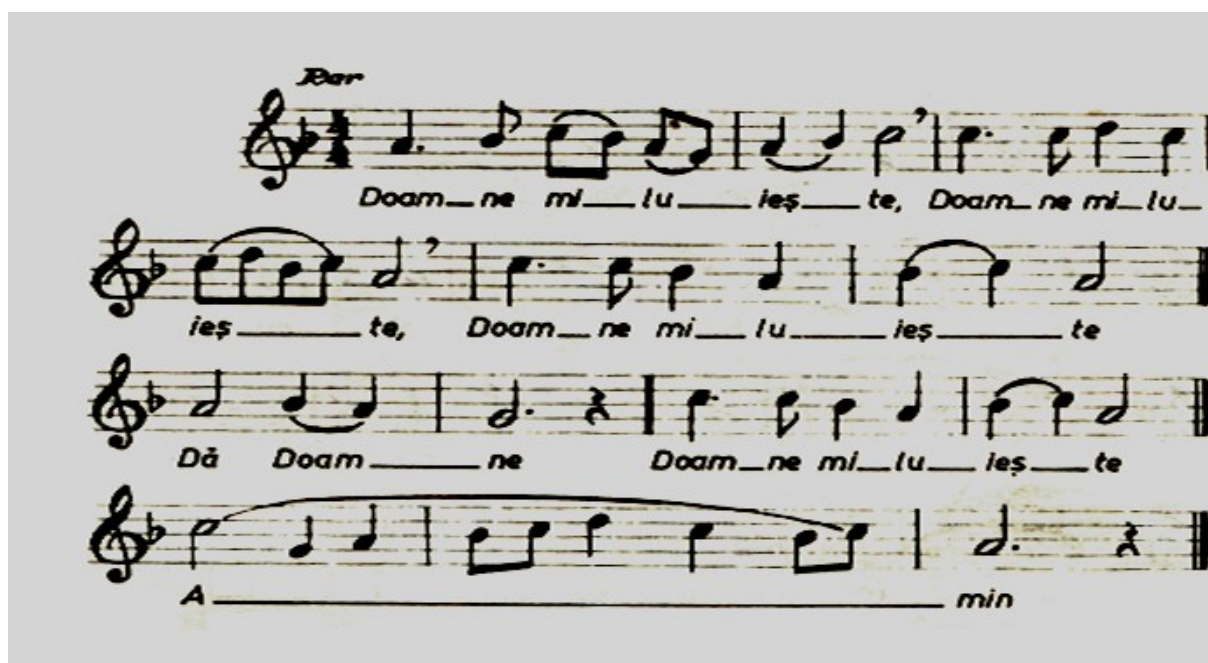
1. Doam-ne mi-lu-ieș-te, Doam-ne mi-lu-ieș-te, Doam-ne mi-lu-ieș-te.
 2. Doam-ne mi-lu-ieș-te, Doam-ne mi-lu-ieș-te, Doam-ne mi-lu-
 ieș-te. Îă, Doam-ne, Doam-ne mi-lu-ieș-te. Doam-ne
 mi-lu-ieș-te.

⁷² Nicolae Belean, Carte de cântări bisericești, Timișoara 1995, p. 30.

⁷³ I. Popescu Pasărea, Liturghier de strănă, 1925.

Varianța Banat⁷⁴:

Dacă ținem seama de cele trei părți ale Sfintei Liturghii, Proskomidia, Liturghia catehumenilor și Liturghia credincioșilor, în acest moment se încheie partea a doua a sfintei Liturghii⁷⁵. Partea a treia, numită a credincioșilor, este centrul și punctul culminant al Liturghiei, în care apare jertfa euharistică, „ea constituie adevărata Liturghie creștină”⁷⁶. După ectenia mică, Liturghia credincioșilor continuă cu imnul heruvimic⁷⁷.

⁷⁴ Nicolae Belean, op. cit. p. 31

⁷⁵ Ectenia pentru invitarea catehumenilor de a ieși din biserică nu mai este actuală, prezența ei în Liturghia de azi „nu este decât efectul unei legi sau proces mecanic legat de o succesiune ereditară liturgică” Petre Vintilescu, op. cit. p. 194. Din acest motiv în unele eparhii această ectenie a fost scoasă, trecându-se de la ectenia pentru cei răposați la ectenia mică de dinaintea Heruvicului.

⁷⁶ Petre Vintilescu, op. cit. p. 196.

⁷⁷ Denumirea vine de la numele cetei îngeruștii a heruvimilor. Datează din timpul împăratului Iustin II, (565-578), apud, Vasile Grăjdian, Elemente de cântare bisericească și tipic, Sibiu 2002, p. 225.

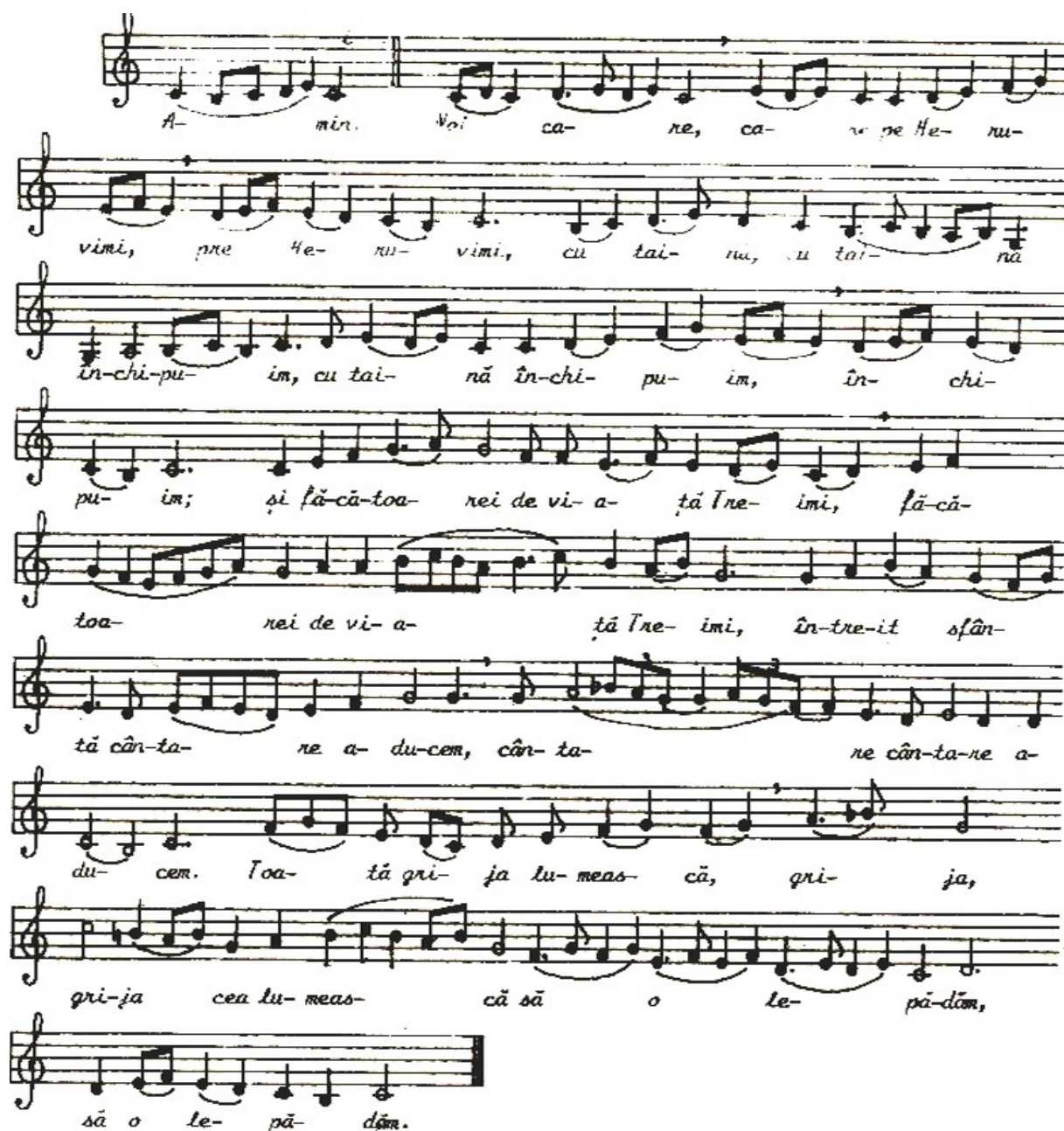
În acest imn, noi oamenii îi închipuim tainic pe heruvimi, pentru a-L vedea cu ochii spirituali pe Fiul lui Dumnezeu, Cel care s-a jertfit pentru mântuirea noastră. Pentru aceasta sufletul trebuie să fie desprins de tot ce este pământesc „toată grija cea lumească să o lepădăm”, să se detașeze de puterea și sugestia simțurilor care ne țin legați de cele lumești după cum arată Sfântul Gherman al Constantinopolului: „Imnul heruvic, îndeamnă pe toți să fie mai cu luare aminte de acum și până la sfârșitul Liturghiei, lăsând toată grija de aici, ca să primească pe Marele Împărat prin Împărtășanie”⁷⁸.

Intonarea într-un tempo mai rar a acestui imn constituie un îndemn pentru crearea unei dispoziții sufletești adecvate, corespunzătoare momentului. În ce privește termenii de nuanță în care trebuie cântat Heruvicul trebuie precizat faptul că pe tot parcursul imnului să se folosească un piano continuu, iar la sfârșitul imnului chiar un pianissimo (la „toată grija cea lumească să o lepădăm”), îndemnând la interiorizare la desprinderea sufletului de grijile lumești și contopirea lui cu cele spirituale, pentru a fi pregătit pentru momentul înălțător al prefacerii Sfintelor Daruri în Trupul și Sângele Domnului.

Partea a doua a Heruvicului, care se cântă după terminarea pomenirilor făcute de către preot , respectiv „Ca pe Împăratul tuturor primind...”, sugerează primirea triumfală a Mântuitorului în Ierusalim,. Cântarea trebuie să surprindă măreția manifestării entuziasmului a celor mulți pentru Hristos. Acest imn fiind o cântare de preamărire a lui Mesia, trebuie interpretat într-un ritm alert și cu o intensitate mai mare decât prima parte, pentru a reda bucuria venirii Sale în lume pentru mântuirea noastră.

Dispoziția credincioșilor pentru jertfa ce se apropie este pregătită nu numai prin aceste imnuri, ci și prin ectenia care urmează în care suntem îndemnați să ne rugăm pentru „cinstitele daruri ce sunt puse înaintea”. Interpretarea răspunsurilor la această ectenie trebuie să fie una de interiorizare, de înălțare sufletească.

⁷⁸ Sfântul Gherman al Constantinopolului, Expunere despre biserică și studiu mistic despre Liturghie, apud Petre Vintilescu, op. cit. p. 202.

După Heruvic urmează Vohodul cel mare cu sfintele Daruri. Intrarea cea mare este „începutul ritualului Sfintei Jertfe euharistice”⁸⁰. Preotul ajungând în mijlocul bisericii, cu fața spre credincioși, face pomenirile înscrise în Liturghier, la care strana răspunde de fiecare dată amin. După terminarea pomenirilor preotul intră în altar, iar la strănă se cântă „Ca pe Împăratul tuturor...”

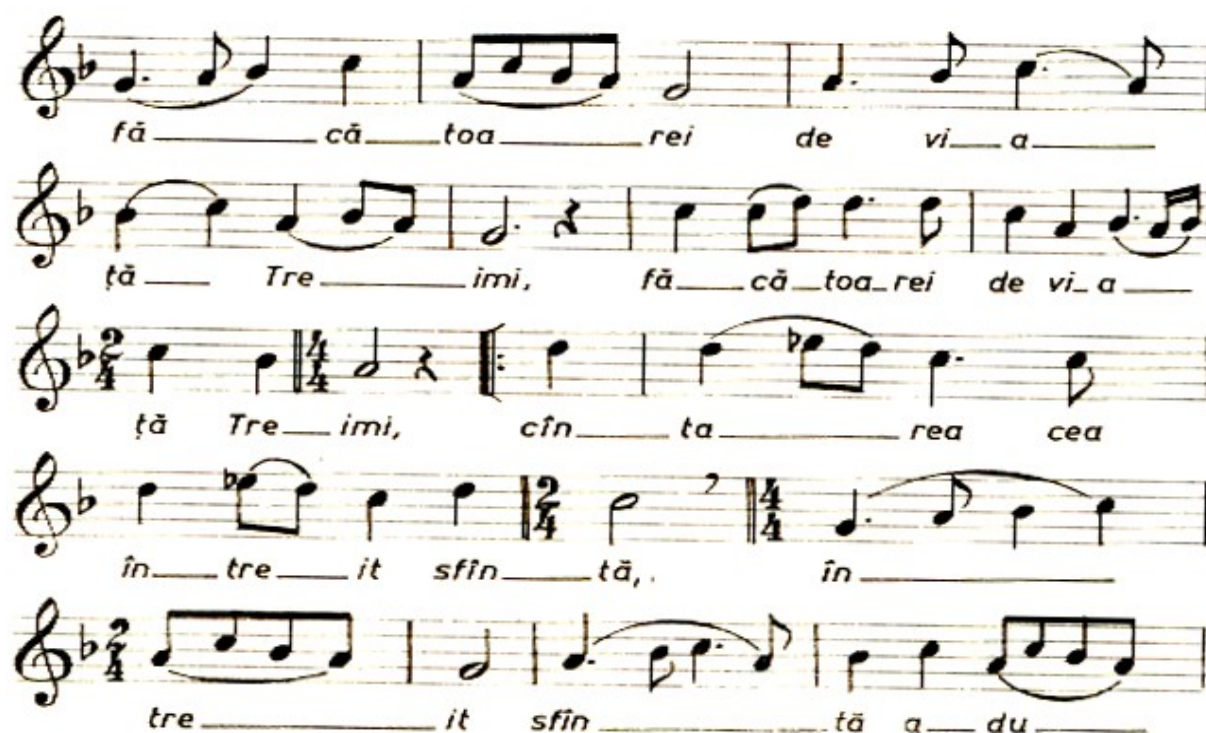
⁷⁹ După cântarea uniformizată de Nicolae Lungu

⁸⁰ Petre Vintilescu, op. cit. p. 199.

Rar

A min. Noi ca re
 pe He ru viml, cu
 tai nă, cu tai nă în chi pu
 im, cu tai nă, cu tai nă
 pe He ru viml, în
 chi pu im, cu tai nă în chi pu
 im. Și fă că toa rei de vi a tă

fă că toa rei de vi a
 tă Tre imi, fă că toa rei de vi a
 tă Tre imi, cîn ta rea cea
 în tre it sfîn tă,
 în

După intrarea cu Sfintele Daruri, se face hirotonia într-un preot, deoarece va avea puterea de a sluji Sfânta Liturghie.

⁸¹ Nicolae Belean, op. cit. p. 31.

Preotul rostește ectenia: „Să plinim rugăciunile noastre Domnului...”, urmată de ectenia cererilor⁸³.

1. Zi-ua toa-tă de-să-vâr-șit sfân-tă cu pa-ce și fă-ră de pă-cat, la Dom-
 nul să ce-rem! 2. În-ger de pa-ce cre-din-cios, în-drep-tă-țor și pă-zi-tor su-fle-te-lor și tru-pu-ri-lor noas-tre la Dom-nul să ce-rem!
 3. Ce-le-bu-ne și de fo-los su-fle-te-lor și tru-pu-ri-lor noas-tre și pa-ce lu-mii la Dom-nul să ce-rem!

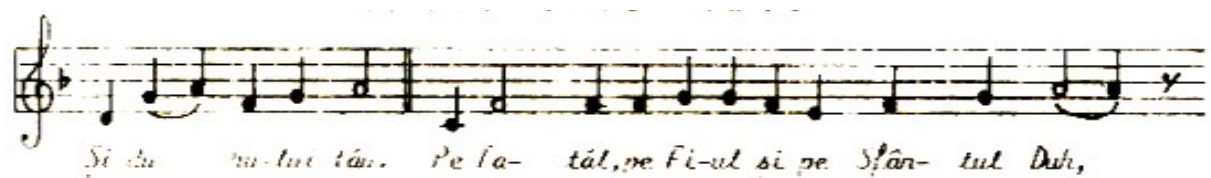
⁸² Apud Nicolae Lungu, op cit.26.

⁸³ Redăm un scurt fragment reprezentând modelul cel mai autorizat de rostire a acestei ectenii, apud Nicolae Lungu, op. cit. p. 572.

După ecfonisul: „Cu îndurările Unuia Născut Fiului Tău...”, preotul binecuvintează credincioșii din ușile împărătești, zicând: „Pace tuturor” la care strana răspunde: „Și Duhului Tău”. Revenind la Sfânta Masă, preotul rostește: „Să ne iubim unii pe alții...”, iar strana cântă: „Pe Tatăl pe Fiul...”

⁸⁴ Apud Liturghia uniformizată a lui Nicolae Lungu.

Varianta Banat:

⁸⁵ Apud Nicolae Lungu, Liturgia uniformizată.

Înainte de jertfa euharistică, ceremonialul sfintei Liturghii creează o predispoziție religioasă morală a credincioșilor printr-un act simbolic de mărturisire a dreptei credințe. Citirea Simbolului de credință este un moment de meditație și pietate care premerge ritualul Sfintei Jertfe. Crezul rezumă punctele esențiale ale credinței creștine ortodoxe, nu este o compoziție poetică nici rugăciune, ci o mărturisire a convingerilor religioase menite să fie declarate public. Pentru aceasta forma de rostire nu este cântată, nici recitată, ci rostită prin cursivitatea obișnuită a vorbirii solemne. Prin rostirea cu voce tare a Crezului de către toți credincioșii în comun se realizează comuniunea prin cuvânt a credincioșilor la Sfânta Liturghie.

După rostirea Simbolului de credință urmează ritualul pentru aducerea jertfei Euharistice, adică anafora (ofrandă, jertfă, înălțare, ridicare). Ea reprezintă partea centrală a Sfintei Liturghii, pentru că se atinge momentul către care tinde întreaga slujbă, adică prefacerea Darurilor în Trupul și Sângele Domnului, pentru sfințirea credincioșilor.

Credincioșii sunt îndemnați să se concentreze cu toată ființa la momentul cel mai sublim prin cuvintele „Să stăm bine, să stăm cu frică, să luăm aminte...”. Răspunsul stranei trebuie să fie dat cu gingășie, cu puritatea sufletului pregătit pentru întâlnirea cu Hristos „cutremurați și vărsând lacrimi, ca și cum am vedea pe Dumnezeu Omul pătimind, așa să stăm cu atenție și cu liniște desăvârșită, pentru ca în pace și fără nici o tulburare cu gânduri pământești, să ne învrednicim a vedea dumnezeiasca Lui înviere”⁸⁶.

⁸⁶ Teodor de Andida, apud Petre Vintilescu, op. cit. p. 222.

mf
Cu vred ni - ci - e și cu drep - ta - te e - ste

p *mf*
a ne în - chi - na Ta - tă lui și Fi - u - lui și

f
Sfîn - tu - lui Duh, Tre - i - mei cei de o fi -

decresc.
în - fă și ne - des - păr ti - tă.

mf
Sfint! Sfint! Sfint! Dom - nul Sa - va - ot!

f *p*
Plin e ce - cul și pă - mîn - tul

cresc. *f*
de mă - ri - rea Ta. O - sa - na în - tru

p
cei de sus! Bi - ne e - ste cu - vin - tat cel ce

vi - ne în - tru nu - me - le Dom - nu - lui.

mf
O - sa - na în - tru cei de sus!

Varianța Banat⁸⁸

⁸⁷ Liturghia uniformizată, Nicolae Lungu, op. cit. p. 28.

⁸⁸ Nicolae Belean, Cântări bisericești, op. cit. p. 33.

Mi-la ră- cii, jert-fa lo- u- dei Și cu du- hul
 tău. A- vem că-tre Dom- nul
 Cu vred-ni- ci- e și cu drep- ta- te es- te:
 a ne în-chi- na. Îa-tă- lui și Fi- u- lui și Sfân- tu- lui
 Duh. Tre- i- mei Ce-lei de o fiin-ță și ne-des-păr-ți- te.

S f â n t

Sfânt, Sfânt, Sfânt es-te Dom-nul Sa- va- ot Plin es- te
 Ce- nul și pă- mân- tul de mă- ri- rea lui. 0- sa-na în-tru
 Cei de sus. Bi- ne- cu-vân- tat es-te Cel ce vi-ne în- tru
 nu-me- le Dom- nu- lui O- sa- na, 0- sa-na. O- sa-
 na, în-tru Cei de sus.

Imnurile care preced Jertfa Euharistică, ca omagii adânci pornind din adâncul inimii, sunt considerate „sacrificii spirituale”⁸⁹, intonate spre mărirea lui Dumnezeu, de către cei care recunosc perfecțiunea lui Dumnezeu în comparație cu mărginirea și nimicnicia noastră. Suntem îndemnați de către preot, „Sus să avem inimile”, pentru ca în acest moment „să ne îndreptăm mintea și gândul către Dumnezeu, iar nu spre lucrurile pământești”⁹⁰.

Dialogul dintre preot și credincioșii care participă la serviciul anaferei, are drept scop pe de o parte concentrarea tuturor către Dumnezeu, iar pe de altă parte unirea acestora într-un gând, într-o dispoziție religioasă specifică momentului. Momentul culminant în rugăciunea euharistică este atins când se intonează imnul serafimic. Este o cântare îndreptată către Dumnezeu din partea oamenilor care se unesc cu sfinții îngeri în armoniile aceluiasi imn întreit sfânt, imn care a fost auzit încă din Vechiul Testament de către Isaia (6, 3). Acest imn ne introduce și în atmosfera momentului intrării triumfale a Mântuitorului în Ierusalim „Osana întru cei de sus, Binecuvântat este Cel ce vine întru numele Domnului” (Matei 21, 9; Marcu 11, 9 ; Luca 19, 38). Cântarea aceasta exprimă bucuria și entuziasmul prezenței reale a Domnului pe Sfânta Masă.

Iată un moment în care se unește cerul cu pământul. Cel care a fost trimis să aducă pacea în suflet , bunaînțelegere între oameni, duce la bun sfârșit ceea ce i-a fost încredințat. În acest moment sublim, când noi credincioșii lepădându-ne de toată grija cea lumească și înfăptuind pacea în sufletul nostru, ne ridicăm către cer și împreună cu îngerii preamărim pe Dumnezeu. Noi care suntem niște ființe muritoare, păcătoase, ne facem părtași la cântarea cetelor îngerești. Este un moment cu totul solemn și de aceea trebuie interpretat din punct de vedere muzical cum se cuvine, cu o intensitate care redă bucuria măreția momentului dar nu cu țipete și urlete. Cântarea are mai multe gradații de bucurie, o săltare a sufletului, când se cântă de trei ori „Sfânt”, se pornește de la piano până la forte, în mod gradat, primul sfânt se va cânta în piano, ca un cântec, care se aude din

⁸⁹ Petre Vintilescu, op. cit. p. 224.

⁹⁰ Sfântul Chiril al Ierusalimului, Cateheza V mistagogică, apud Petre Vintilescu, op. cit. p. 225.

depărtare, se va crește în intensitate la al doilea și al treilea. La cuvintele „Bine este cuvântat...” se va folosi un forte religios, scoțând în relief sensul cuvintelor. Cuvântul „Osana”, reprezintă un accent de bucurie, de triumf și de salutare, echivalent aclamațiilor moderne: „Ura”, „trăiască”⁹¹. Trebuie să avem tot timpul în minte scena intrării Mântuitorului în Ierusalim pe un asin, înconjurat de o mare mulțime care-i cânta: „Osana, Bine este cuvântat Cel ce vine întru numele Domnului”, oamenii își așterneau hainele în calea Lui fluturând ramuri de finic. Din cântare trebuie să transpară bucurie, bucuria unirii cerului cu pământul, bucuria venirii Mântuitorului pe pământ. Să nu se uite faptul că în acest moment al sfintei liturghii trebuie să creăm o atmosferă specifică de rugăciune, tensiunea crește până la momentul culminant care urmează, la marele mister al prefacerii. Fiecare act, rugăciune sau cântare colaborează la formarea acestui grandios edificiu liturgic.

Prin cuvintele „Luați mâncăți acesta este Trupul Meu, care se frânge pentru voi spre iertarea păcatelor” și „Beți dintru acesta toți acesta este Sângele Meu, al Legii celei noi, care pentru voi se varsă spre iertarea păcatelor”, suntem conduși la Cina cea de taină. Aici trebuie să lăsăm sufletul să cânte, adică cele două „aminuri” să fie executate în pianissimo. De aici trebuie să-L însoțim pe Mântuitorul în drumul Său spre Golgota pentru răstignire, cântând „Pe Tine te lăudăm...”. În altar prin invocarea Sfântului Duh, Sfintele Daruri se prefac în însuși Trupul și Sângele Domnului. Am ajuns la „Taina cea de nepătruns de mintea omenească”. Prefacerea se produce prin transformarea materiei în „izvor de viață dătător”. Nimicirea materiei trebuie să ne aducă aminte de moartea mântuitorului iar transformarea ei de Învierea Sa. Este greu pentru noi oamenii să pătrundem această mare taină. Aici pe pământ acest mister rămâne mister. Taina însă prin taină se va dezlega, dincolo în cer. Acest moment al Liturghiei transformă pământul în cer și ne pregătește pe noi credincioșii pentru a învia prin Sfânta Împărtășanie. Așadar cântarea „Pe Tine Te lăudăm...” trebuie să fie

⁹¹ Petre Vintilescu, op. cit. p. 235.

caldă, sensibilă, gîngășă, înălțătoare, în ton cu momentul care se desfășoară în timpul interpretării ei.

Lu-ați, mân-cați! A-ces-ta es-te tru-pul meu, ca-re se frân-ge pen-tru voi,
 spre ier-ta-re-a pă-ca-te-lor! Beți din-tru a-ces-ta toți!
 A-ces-ta es-te sân-ge-le meu, a-le-gii ce-lei no-uă ca-re pen-tru voi
 si pen-tru mulți se var-să spre ier-ta-re-a pă-ca-te-lor.

Preotul: Ale Tale dintru ale Tale, Ție aducem de toate și pentru toate.

Pe Ți-ne Țe lă-u-dăm pe Ți-ne
 bi-ne Țe cu-vân-tăm; Ți-e Ți
 mul-tu-mim, Doam-ne, și ne ru-găm Ți-e, Dum-ne-ze
 u-lui nos-tru.

⁹² Nicolae Lungu, op. cit. p.572.

⁹³ Carte de cântări bisericești, op. cit. p. 29.

Pe Tine (1)

A-min. A-min. Pe Ti-ne Te lă-u-dăm pe
 Ti-ne Te bi-ne-cu-vân-tăm. Ți-e Ți mul-țu-mim Doam-ne, Ți
 mul-țu-mim Doam-ne. Și ne ru-găm Ți-e, Dum-ne-ze-u-lui
 nos-tru. Și ne ru-găm Ți-e Dum-ne-ze-u-lui nos-tru.
 Și ne ru-găm Ți-e Dum-ne-ze-u-lui nos-tru.

Pe Tine (2)

A-min. A-min. Pe Ti-ne Te lă-u-dăm, pe
 Ti-ne Te bi-ne-cu-vân-tăm. Ți-e-ți mul-țu-mim, Ți-e-ți mul-țu-mim
 Doam-ne. Și ne ru-găm Ți-e, Dum-ne-ze-u-lui
 nos-tru.

Jertfa fiind săvârșită prin prefacerea darurilor, este momentul potrivit pentru rugăciunea de cerere, de mulțumire pentru toate câte s-au făcut în scopul mântuirii noastre. Cea dintâi mulțumire pentru , după cea adusă lui Dumnezeu

⁹⁴ Nicolae Belean, op. cit. p. 34. varianta a II a este după N .Ștefu și S. Drăgoi.

pentru binefacerile revărsate asupra noastră se cuvin Maicii Domnului de aceea preotul zice: „Mai ales pentru Preasfânta Curata ...”, după care strana cântă „**Axionul**”

Cu-vi-ne-se cu a-de-vă-rat să te fe-ri-
 cim, Nă-s-că-toa-re de Dum-ne-zeu, cea pu-nu-rea
 fe-ri-ci-tă și prea ne-vi-no-va-tă și
 Mai-ca Dum-ne-ze-u-lui nos-tru. Ce-ea-ce
 ești mai cin-sti-tă de-cât He-ru-vi-mii și mai mă-
 ni-tă făr' de-a-se-mă-na-re de-cât Se-ra-

fi- mi; ca- nea, fă- ră stri-că-ciu- ne,
 pe Dum-ne-zeu Cu- vîn- tul ai nă- cut; pe ti-ne,
 cea cu a- de- vâ- rat Nă- s- că- toa- ne de Dum- ne-
 zeu, te mă- rim, te mă- rim.

De ti-ne se bu-cu-ră

De ti- ne se bu- cu- ră, ce- ea ce ești pli- nă de dar, toa- tă făp-
 tu- na, so- bo- nul în- ge- nesc și nea- mul o- me- nesc; Ce- ea
 ce ești Bi- se- ni- că Sfin- ți- tă și rai cu- vîn- tă- tor, la- u- da fe- cio-
 ni- ei din ca- ne Dum-ne- zeu s-a în- tru- pat și prunc s-a fă- cut (el ce
 es- te, mai- na- în- te de veci, Dum-ne- ze- ul nos- tru; că pân- te- ce-
 le tău sca- un l-a fă- cut și mai des- fă- tat, mai des- fă- tat de- cât ce-
 ru- ri- le, de- cât ce- ru- ri- le l-a lu- crat. De ti- ne se bu- cu- ră,

⁹⁵ “Cuvine-se cu adevărat...” de I.P.Pasărea și „De tine se bucură...”, de Nicolae Lungu, au fost preluate după Cartea de cântări bisericești, op. cit. p.

În-ge-nul a stri-gat că-tre cea pli-nă de da-ruri: Cu-na-
 tă Fe-cioa-nă, bu-cu-nă-te și ia-nă zic bu-
 cu-nă-te, că Fi-ul tău a în-vi-at a tre-ia zi
 din mor-mânt și pe morți i-a ri-di-cat; Ve-se-li-ți-vă
 po-poa-re-lor, po-poa-re-lor. Lu-mi-ne-a ză-
 te, lu-mi-ne-a ză-te, no-u-le I-e-ru-sa-li-me, că
 sla-va Dom-nu-lui pe-te ti-ne a nă-
 să-rit; Sal-tă a-cum și te bu-cu-nă Si-oa-
 ne, iar tu, Cu-na-tă Nōs-că-toa-re

⁹⁶ Axionul „Îngerul a strigat”, de la Sfintele Paști de Nicolae Lungu a fost preluat cupă Cartea de cântări bisericești, op. cit. p.97.

Cu vi ne se cu a de vă rat, să te
 fe ri cîm, Nă s că toa re de Dum ne
 zeu. Cea pu ru rea fe ri cî tă și
 prea ne vi no va tă și Mai
 ca Dum ne ze u lui nos tru.
 Ce ea ce ești mai cî n sti tă de cît
 Ha ru vi mil și mai mă ri

tă fă ră de a se mă na re
 de cît Se ra fi mil. Ca re fă ră
 stri că ciu ne pe Dum ne zeu Cu vîn tul
 ai nă s cut, pe ti ne cea cu a de vă
 rat Nă s că toa re de Dum ne
 rall.

tă fă_ră de a se mā na re

de cît Se ra fi mil. Ca re fă_ră

stri că ciu ne pe Dum ne zeu Cu vîn tul

ai năs cut, pe ti ne cea cu a de vă

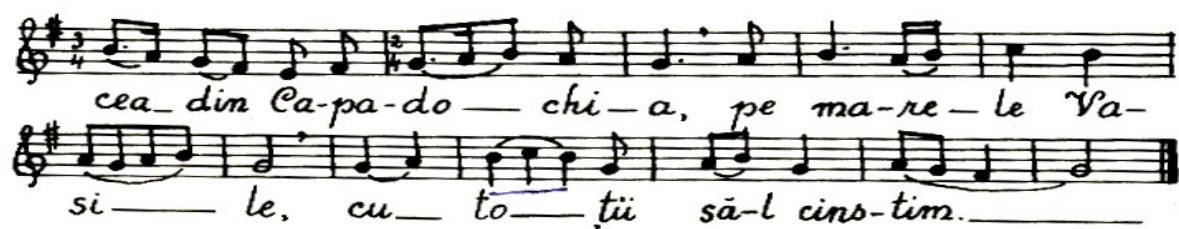
rat Năs că toa re de Dum ne

rall. zeu te mă rim

De Fi — ne se bu — cu — ră ce-ea
ce ești pli — nă de dar toă — tă făp — tu — ra.
So — bo — rul cel în-ge — nesc și nea-mul o — me — nesc
ce — ea — ce ești. Bi-se — ni — că sfin-ți — tă și
rai — cu — vîn — tă — tor — lau-da fe-cio —

ri — ei din ca — re Dum-ne-zeu s-a
în-tru-pat și prunc s-a — fă — cut Cel ce es —
te mai i — na — in — te de veci Dum-ne — ze-ul
nos — tru. Că bra — țul tău scaun
l-a — fă — cut, și pîn — te — ce-le tău
mai — des-fă-tat de-cît ce⁷⁷ ru — ni-le l-a lu —

ri — ei din ca — re Dum-ne-zeu s-a
 în-tru-pat și pînc s-a — fă — cut Cel ce es —
 te mai î-na-in-te de veci Dum-ne — ze-ul
 nos — tru. Că bra — tul tău scaun
 l-a — fă — cut, și pîn-te — ce-le tău
 mai — des-fă-tat de-cît ce — ru — ni-le l-a lu —
 crat. De Ți — ne se bu — cu — nă ce — ea — ce — esti
 pli — nă de — dar toa-tă făp tu — na. Mă
 Ți — e. —

După terminarea Axionului, preotul rostește ecfonisul pentru pomenirea ierarhului locului: „Întâi pomenește Doamne pe...”, la care strana răspunde: „Pe toți și pe toate”. Preotul citește o rugăciune de mulțumire și încheie cu ecfonisul: „Și ne dă nouă cu o gură și cu o inimă...”, strana: „Amin”.

Preotul: „Și să fie milele marelui Dumnezeu și a Mântuitorului Iisus Hristos cu voi cu toți”. Strana: „Și cu Duhul Tău”.

În acest moment al Sf. Liturghii se săvârșește hirotonia întru diacon.

⁹⁷ Se cântă la Liturghia Sfântului Vasile cel Mare după „Pe toți și pe toate”

Cel mai însemnat act din ultima parte a Liturghiei este Împărtășirea cu Trupul și Sângele Domnului. Rugăciunea pregătitoare pentru acest moment începe cu ectenia prin care se cere ajutorul tuturor sfinților: „Pe toți sfinții pomenindu-i, iar și iar cu pace Domnului să ne rugăm. Urmează o serie de cereri la care strana răspunde „Dă Doamne”¹⁰⁰, după care se cântă „**Tatăl nostru...**”

⁹⁸ După Nicolae Lungu, Liturghia uniformizată.

⁹⁹ Nicolae Belean, op. cit. p. 35.

¹⁰⁰ Răspunsurile se găsesc la p. 38, respectiv 39.

Ta - tăl nos - tru, Ca - re - le ești în
 ce - ruri, sfin - teas - că - se nu - me - le
 Țău. Vi e îm - pă - ră - fi - a Ta, fă - că - se vo -
 ia Ta, Pre - cum în cer - a - șa și pre pă - mânt.
 Păi - nea noastră tră cea spre fi - în
 ță, dă - ne - a noastră as - țăzi; și ne iar - ță
 noastră gre - șa - le - le noastre tre, pre -

Preotul: Pace tuturor .

Strana: Și Duhului Tău

Preotul: Capetele noastre Domnului să le plecăm

Strana: Ție Doamne

Preotul: rostește ecfonisul:

Strana: Amin

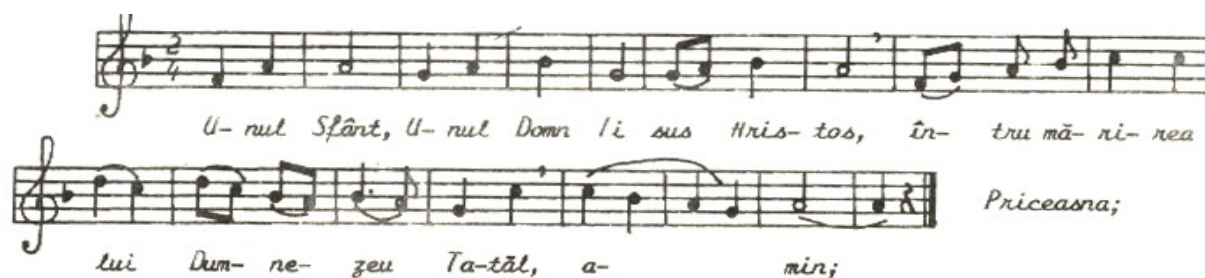
Preotul: Să luăm aminte Sfintele Sfinților

Strana:

¹⁰¹ După Anton Pann, preluată din Florin Bucescu, Învățarea cântărilor Sfintei Liturghii, Iași 1998, p.80.

102

103

În timp ce la strană se cântă priceasna (chinonicul), în altar preoții se împărtășesc. Urmează predica, după îndrumările Sfântului Sinod.

Preotul: Cu frică de Dumnezeu cu credință și cu dragoste să vă apropiați¹⁰⁴.

¹⁰² Varianta uniformizată , apud Nicolae Lungu, op. cit. p. 33.

¹⁰³ Melodie bănățeană apud Nicolae Belean, op. cit. p. 36.

¹⁰⁴ Dacă sunt credincioși pregătiți pentru Sfânta Împărtășanie, se apropie de preot având fiecare în mână o lumânare aprinsă, pentru a fi Împărtășiți, în timp ce la strană se cântă „Cu Trupul lui Hristos...”

Bi-ne es-te cu-vân-tat Cel ce vi-ne în-tru nu-me-le Dom-nu-lui; Dum-ne-
 zeu es-te Dom-nul și Sa a-nă-tat no-uă.

Timpul lui Hristos

Tim-pul lui Hris-tos pri-miți și din iz-vo-rul
 cel fă-ră de moar-te gus-tați.

¹⁰⁵ Carte de cântări bisericești, București, 1975, p.33.

Bi- ne- cu-vân- tat es- te Cel ce vi- ne în- tru nu- me- le
 Dom- nu- lui Dum- ne- zeu es- te Dom- nul și s- a a- ră- tat no- uă.
 Cu tru- pul lui Hris- tos vă cu- mi- ne- cați. Și
 din iz- vo- nul Cel fă- ră de moar- te gus- tați.

Preotul: Mântuiește Dumnezeu poporul Tău și binecuvintează moștenirea Ta.

Am vă- zut Lu- mi- na- cea a- de- vă- ra- tă, am pri- mit
 Du- hul cel ce- resc, am a- flat cre- din- ța cea a- de- vă- ra- tă,
 ne- des- păr- ți- tei Sfin- tei (ne- imi în- chi- nân- du- ne, că a- ceas- ta ne- a
 mân- tu- it pe noi.

¹⁰⁶ Nicolae Belean, op. cit. p.37.

¹⁰⁷ Cartea de cântări bisericești, op. cit. p. 34.

În săptămâna luminată, în loc de „Bine este cuvântat...” , „Am văzut lumina cea adevărată...” și „Să se umple gurile noastre, se cântă „Hristos a înviat...”(în locul cântării „Am văzut lumina...”, se cântă „Hristos a înviat...” până la sărbătoarea Înălțării Domnului.

Preotul: Totdeauna acum și pururi și în vecii vecilor.

Strana: Amin. Se citește sau se cântă „Să se umple gurile noastre de lauda Ta Doamne...”

¹⁰⁸ Nicolae Belean, op. cit. p. 37.

Să se um-ple gu-ri-le noas- tre, de lau- da Ta Doam- ne,

ca să lă- u- dăm mă- ri- rea Ta, că ne-ai în-vred-ni- cit pe noi a ne-m-

păr-tă-și cu Sfin-te-le ce-le fă-nă de moar- te, Pnea Cu- ra-te- le și de vi-

a- tă fă-cu- toa-re-le Ta-le Tai- ne, în-tă- reș-te-ne pe noi în-tru sfin-

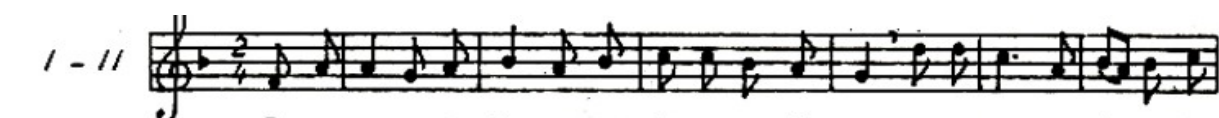
te- ni- a Ta; toa-tă zi- ua să ne în-vă-țăm drep- ta- tea Ta. A- li-

lu-ia, a- li- lu- ia, a- li- lu- ia.

În- tru nu- me- le Dom- nu- lui.

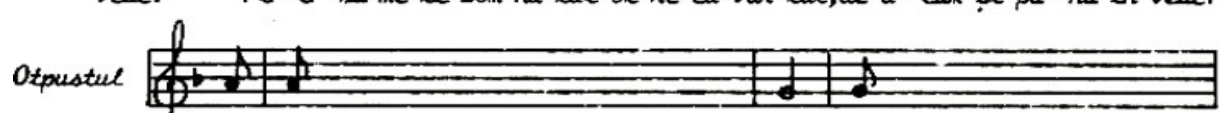
Rugăciunea amvonului

1 - 11

Fi-e nu-me-le Dom-nu-lui bi-ne-cu-vân-tat, de a-cum și pâ-nă în
veac. Fi-e nu-me-le Dom-nu-lui bi-ne-cu-vân-tat, de a-cum și pâ-nă în veac.

Otpustul

Mă-nire Tatălui și Fiului și Sfântului Duh. Și acum și pururea și-n ve-
cii vecilor, a-min. Doamne miluiește, Doamne miluiește, Doamne miluiește,
bi-ne-cu-vîn-tea-ză A-min. A-min.

În săptămâna luminată, în loc de „Fie numele Domnului...”, se cântă „Hristos a înviat...” (de trei ori).

¹⁰⁹ Nicolae Belean, op. cit. p.38.

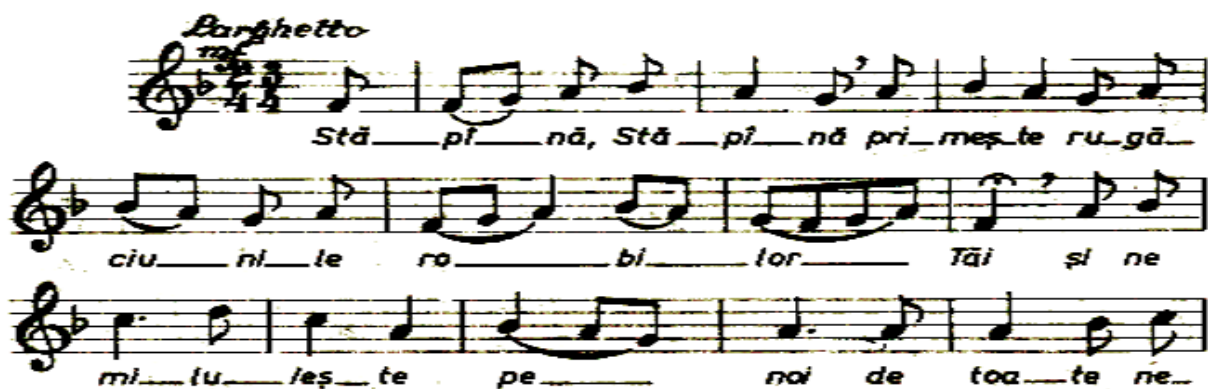
Întru numele Domnului

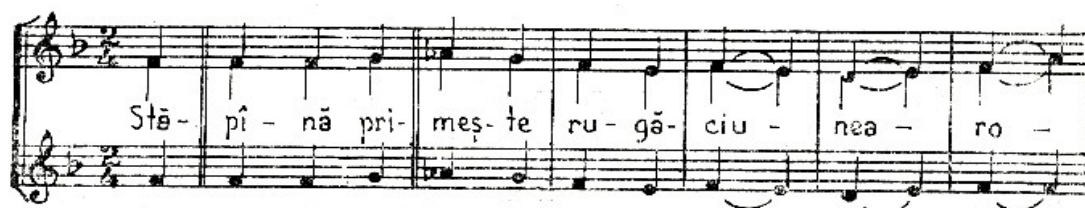
Fie numele Domnului

La sfârșitul Liturghiei, în timpul împărțirii anafurei, se poate cânta „Stăpână, stăpână...”, privesne și alte cântări religioase.

¹¹⁰ Carte de cântări bisericești, București 1975, p. 35.

¹¹¹ Cântări bisericești, Timișoara, 1987, p. 246.

¹¹² Ioan Brie, Cântări la serviciile religioase, Cluj-Napoca, 1987, p.56.

La hirotonia în treptele de diacon și preot se cântă „Vrednic este”:

113

Troparul Învierii

¹¹³ Nicolae Belean, op. cit. p.

¹¹⁴ Variantă Bănățeană.

Liturghia Darurilor mai înainte sfințite, ce se zice a fi a Sfântului Grigorie cel Mare

Se oficiază numai în perioada Postului Paștilor, miercuri și vineri, având denumirea de Liturghia Darurilor mai înainte sfințite¹¹⁵. Este o combinație între Vecernie și Liturghie, oficiindu-se seara după citirea Ceasului al nouălea (aprox. ora 16). Astăzi se săvârșește dimineața la vremea săvârșirii sfintei Liturghii (ora 10), aducând și deplasarea Ceasului 9 și a vecerniei tot dimineața¹¹⁶

Autorul acestei liturghii este Sfântul Grigorie cel Mare, supranumit Dialogul, papă al Romei (+ 604)¹¹⁷.

În săptămâna în care se săvârșește această liturghie trebuie să se pregătească din duminica precedentă, cele două Agnețe, procedând precum arată Liturghierul¹¹⁸.

Rânduiala slujbei

Preotul: Binecuvântarea mare

Strana: Amin, „Veniți să ne închinăm...” cu ps. 103.

Preotul: Ectenia mare

Strana: Doamne miluiește¹¹⁹. Urmează Catisma 18, partea I-a

¹¹⁵ Această denumire vine de la faptul că Darurile sunt sfințite la o Liturghie anterioară a Sfântului Ioan Gură de Aur sau a Sfântului Vasile cel Mare. În edițiile mai vechi ale Liturghierului românesc se numea și cu termenul slav „Presveštenie”. Nu se săvârșește în vinerea patimilor. Se mai oficiază luni și marți din Săptămâna Patimilor, în Joia Canonului celui mare și la unele sărbători cu polieleu: Sfântul Haralambie (10 februarie); Întâia și a doua aflare a cinstului cap al Sf. Ioan Botezătorul (24 februarie); la Sfinții 40 de mucenici (9 martie); Înaintepăznuirea Buneivestiri (24 martie) dacă acestea cad în zile de rând ale săptămânii de luni până vineri.

¹¹⁶ Ene Braniște, Liturgica specială, București 1980, p. 337.

¹¹⁷ Ibidem. Ene Braniște menționează că Sf. Grigorie are doar meritul sistematizării acestei liturghii. Ea este de fapt opera anonimă a mai multor generații de clerici, monahi și pusă sub numele unuia dintre cei mai de seamă ierarhi ai creștinătății.

¹¹⁸ A se vedea Liturghierul la cap. pregătirea pentru oficierea Liturghiei Darurilor mai înainte sfințite.

¹¹⁹ A se vedea răspunsurile de la Sf. Liturghie.

Preotul: Ectenia mică

Strana: Starea a II-a, a Catismei

Preotul: Ectenia mică

Strana: Starea a III-a, a Catismei, în timpul acesta, preotul duce sfintele de la Sf. Masă la Proscomidiar.

Preotul: Ectenia mică.

Strana: Doamne strigat-am... Să se îndrepteze... pe glasul stihirilor din Triod (Preotul face căderea mare)

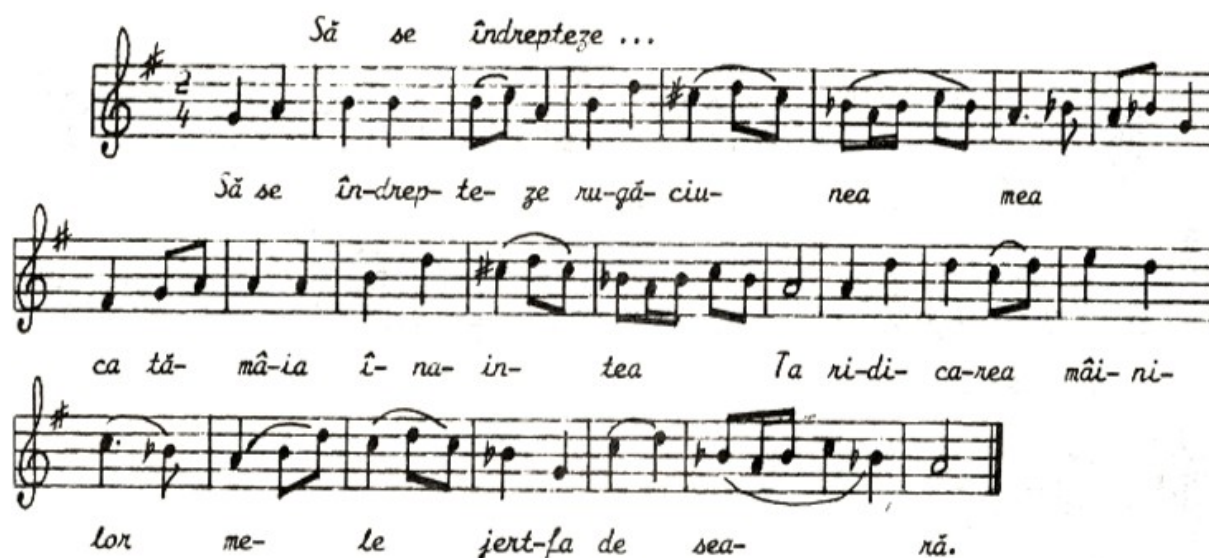
Preotul: Vohodul cu cădelnița, cădire, Înțelepciune drepti.

Strana: Lumină lină... Prochimenul, Paremia I, din Triod. Prochimenul II. Porunciți.

Preotul: (cu sfeșnicul și cădelnița): Înțelepciune drepti. Lumina lui Hristos luminează tuturor.

Strana: Paremia a II-a

Preotul: Să se îndrepteze... (cădește cele patru laturi ale altarului și rostește stihurile) Strana: Să se îndrepteze...

Strana: Apostolul (dacă există)

Preotul: Evanghelia (dacă există).

Preotul Ectenia întreită, ectenia mică.

¹²⁰ Nicolae Belean, op. cit. p. 191

Strana: Heruvicul „Acum puterile...” (se face căderea mică)

A — cum — pu — te — ri — le — ce —
 le — ce — resti, pu — te —
 ri — le — ce — le — ce — resti, îm — pre —
 u — nă cu — noi,
 îm — pre — u — nă cu noi, cu — noi,
 ne — vă — zut, ne — vă — zut
 slu — jesc. Că
 ia — tă, ia — tă
 în — tă Îm — pă —
 na — tul mă — ri

rui, mă — ri — rui.
 Ia — tă, ia — tă jert — fa,
 jert — fa cea — 95 de — tai — nă să — vî —
 si — tă

rui, mă-ri rui.
 Ia-tă, ia-tă jert fa,
 jert fa cea de tai-nă să-vâr-
 și-tă se în-con

ceva mai misoastă ju ră

cu cre-din-tă si cu dra-gos-te

să ne a-pro-pi-em,

să ne a-pro-pi-em ca să fim

păr-tasi vi-e-tii, vi-e-tii

ce-lei ves-ni-ce.

A-li-lu-ia, A-li-lu-ia, A-li-lu-ia.

A-li-lu-ia.

Preotul face Vohodul mare cu Sfintele Daruri, nimic zicând. La intrarea în Altar se cântă mai departe heruvicul de la „Cu credință și cu dragoste...”

Preotul: Ectenia cererilor, Tatăl nostru.

¹²¹ Nicolae Belean, op. cit. p. 188.

Strana: Priceasna: „Gustați și vedeți...” În timpul pricesnei preotul se împărtășește.

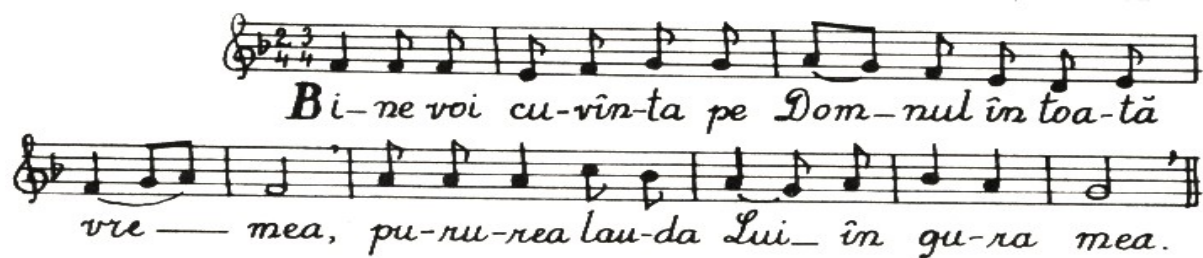
Gus-tați, gus-tați,
gus-tați, gus-tați,
și ve-deți,
și ve-deți, gus-tați, gus-tați
și ve-deți,
că es-te bun Dom-nul, că es-te
bun Dom-nul, că es-te bun
Dom-nul, că es-

Handwritten musical score for "Te Deum" in G major, 4/4 time. The score consists of three staves. The first staff contains the lyrics "te", "bun", "Dom", "nul", "es", "te". The second staff contains "bun", "Dom", "nul.". The third staff contains "99". The music is written in a simple, handwritten style with a treble clef and a key signature of one sharp (F#).

Preotul: Cu frică de Dumnezeu cu credință și cu dragoste să vă apropiați.

Strana: Bine voi cuvânta pa Domnul în toată vremea.

Preotul: Mântuiește Dumnezeule poporul Tău și binecuvintează moștenirea Ta.

Strana: Pâinea cea cerească...

Preotul: Totdeauna acum și pururea ...

Strana: Amin. Să se umple gurile noastre... (a se vedea la Liturghia Sf. Ioan)

Preotul: Ectenia mică, rugăciunea amvonului, Fie numele Domnului și Otpustul ca și la Liturghia Sf. Ioan.

Cântări la Sfintele Taine

Sfintele Taine sunt lucrări văzute (slujbe bisericești), prin care se împărtășesc credincioșilor harul lui Dumnezeu, în cele mai alese momente ale vieții. Ele se săvârșesc în biserică, (deși unele pot fi oficiate și în afara bisericii), atunci când este nevoie, nefiind legate de anumite termene sau date fixe.

Taina Sfântului Botez

Înainte de slujba Botezului, preotul citește „Lepădările” la intrarea în biserică și-l unește pe cel ce se botează cu Hristos. Nașul rostește Crezul, se rostește rugăciunea de intrare în biserică și în mijlocul bisericii se oficiază slujba propriu-zisă:

Preotul: Binecuvântarea mare, Ectenia mare, sfințirea apei

Strana: Doamne miluiește¹²².

Preotul: Rugăciunea de sfințire a undelemnului, unge pe cel ce se botează peste tot corpul, apoi îl botează prin afundare în numele Sfintei treimi, îl unge cu Sfântul mir și împreună cu nașul și pruncul înconjoară cristelnița și masa, cântând de trei ori: „**Câți în Hristos v-ați botezat...**”

¹²² A se vedea răspunsurile de la Sfânta Liturghie.

Urmează Apostolul, Evanghelia, ritualul spălării pruncului, tunderea, ectenia întreită și otpustul¹²⁴.

Taina Sfintei Cununii

Prima parte a Cununii este Logodna care se oficiază în fața ușilor împărătești. După terminarea logodnei preotul cu cădelnița merge în față iar mirii și nașii îl urmează în mijlocul bisericii unde se oficiază Cununia, cântând: „**Mărire Ție Dumnezeului nostru, mărire Ție**” (glasul VII):

Preotul: Binecuvântarea mare, ectenia mare, rugăciunile de binecuvântare a mirilor.

Strana, răspunsurile ce se cuvin (Doamne miluiește, amin).

¹²³Nicolae Belean, op. cit. p. 192.

¹²⁴ Preotul împărtășește copilul cu Sfintele Taine în fața ușilor împărătești, cum prevede Molitfelnicul.

Preotul: formula de cununie, după care se cântă:

Allegretto

Doam-ne Dum-ne - ze - ul nos — tru
cu mă - ri - re și cu cin — ste, în -
cu - nu - nea — ză-i pe din — si

Apostolul, Evanghelia, Ectenia întreită, Tatăl nostru..., binecuvântarea vinului. Preotul dă mirilor să guste vin iar strana cântă:

Pa - ha — rul mîn-tu - î - rii voi lu -
a și nu - me - le Dom — nu-lui voi che — me

Urmează ocolirea mesei de trei ori de către preot, miri și nași, cântându-se troparele:

I - sa - i - a, dăn-tu-ies-te; Fe- cioa-ra
 a a- rut în pîn — te — ce — și
 a năs-cut Fiu pe ă — ma — nu —
 il, pe Dum-ne — zeu — și
 v — mul, Ră-să-ni-tul es-te nu-me-le
 Lui, pe Ca-re mă rin-du-L pe Fe-
 cioa — ra o fe — ri — cim.

Sfin-ți-lor Mu-ce-nici, ca-re bi-ne
 v-ați ne-voit și — v-ați în-cu-nu-nat, ru-

ga-ți-vă Dom—nu—lui— să se mân-tu-ias— că su-fle-te-te noas— tre.

"Mărire Ție Hristoase..."

Mă—ri-re Ți-e, Hris—toa— se

Dum-ne—ze-u—le; lau-da A—pos—to-li-lor și bu-cu—ri—a Mu-ce—ni-ci—lor,

a că-nor bi—ne-ves-ti-re es—te Țre-i—mea cea de o fi—in—ță

Preotul ia cununiile de pe capul mirilor, citește rugăciunile de jurământ și binecuvântare, apoi face otpustul. La sfârșitul Cununiei se cântă:

Mulți ani tră-ias— că, mulți ani tră-ias— că, mulți ani tră-ias— că.

126

¹²⁵ Nicolae Belean, op. cit. p. 193.

¹²⁶ Ioan Brie, Cântări la serviciile religioase, Cluj- Napoca, 1987, p. 281.

Taina Sfântului Maslu

Preotul: Binecuvântarea mică.

Strana: Amin, rugăciunile începătoare, Canonul pe glasul IV:

După cântarea a IX a, se cântă „Cuvine-se cu adevărat...”¹²⁸, apoi **luminânda** (are melodie specială).

Strana continua cu Laudele pe glasul IV și troparul tot pe glasul IV.

¹²⁷ Stihul redat mai sus reprezintă numai un model de aplicare a glasului IV (stihoavnă), pe care se vor cânta toate celelalte ode ale canonului, respectiv cântările I-IX.

¹²⁸ A se vedea la Liturghie, pag.47.

¹²⁹ Dimitrie Cusma, Ioan Teodorovici, Gheorghe Dobreanu, Cântări bisericești, Timișoara 1985, p. 333.

Preotul: Binecuvântarea mare, ectenia mare, rugăciunea de sfințire a untdelemnului (de șapte ori), după care urmează citirea celor șapte Apostole și Evanghelii, citirea celor șapte rugăciuni, după fiecare rostindu-se ectenia mică. În timpul ungerii cu untdelemn sfințit, strana cântă „Doamne armă asupra diavolului...” pe gl. VIII:

Doam-ne, ar-mă a-su — pra —
 dia — vo — lu — lui, Cru-cea
 Ta — o ai dat — no — uă;
 că se în-gro-zeș-te și se cu-tre-mu-
 ră, ne-su-fe — rind a cău-
 ta spre pu — te — rea —
 ei; — că mor-ții i-ai scu-lat și
 moar-tea ai sur-pat, pen-tru a —
 ceas — ta ne în-chi-năm în-gro-pă-rii Ta — le
 și în-vi — e — rii.

Preotul citește rugăciunea de iertare a păcatelor așezând Sf. Evanghelie pe capul bolnavului. Urmează ectenia întreită, „Miluiește-ne pe noi Dumnezeule...”, otpustul.

Preotul împreună cu bolnavul: „Binecuvântați părinți sfințiți și mă iertați pe mine păcătosul”. Preotul răspunde: „Dumnezeu să te ierte și să te binecuvânteze, sănătate să-ți dăruiască”.

Ierurgiile

Sunt slujbe de binecuvântare și sfințire a omului, a naturii înconjurătoare a diferitelor locuri, lucruri sau obiecte de folos omului¹³⁰. Scopul acestora este de-a purifica firea înconjurătoare care de la căderea în păcat a primilor oameni este potrivnică omului. Astfel prin puterea sfințitoare a preoților se împărtășește firii neînsuflețite harul Sfântului Duh, căci „natura neînsuflețită în urma blestemului ajunsese în dezarmonie cu omul”¹³¹. Ierurgiile constituie astfel mijlocul prin care Biserica realizează desăvârșirea creației, prin ele rugăciunea trece dincolo de persoana omului, tinzând să cuprindă întreaga lume creată.

Ele se deosebesc de Sfintele Taine, în primul rând pentru faptul că Sf. Taine au fost instituite direct de către Mântuitorul Iisus Hristos iar Ierurgiile de către Biserică, apoi Sf. Taine sunt necesare pentru mântuire, unele fiind chiar obligatorii(Sf. Botez), pe când Ierurgiile nu atrag după sine pierderea mântuirii. Sfintele Taine lucrează prin ele însele, nu depinde de vrednicia săvârșitorului sau primitorului, pe când ierurgiile depind de vrednicia preotului și a primitorilor.

Sfeștania¹³²

Pentru sfințirea apei este nevoie de o masă pe care trebuie să se așeze, o icoană, Sf. Cruce, Vasul cu apă, un mănunchi de busuioc, lumânări aprinse și o farfurioară cu jar și tămâie.

¹³⁰ Ene Braniște, op. cit. p. 437.

¹³¹ Ibidem, p. 440.

¹³² Se mai numește Agheasma mică sau Sfințirea cea mică a casei. Cuvântul „aghiasmă „vine din l. greacă și înseamnă sfințirea apei. Se săvârșește ori de câte ori este nevoie, în orice loc curat, la cererea și trebuințele credincioșilor. În anumite momente importante din viața omului. La mutarea într-o casă nouă, la renovarea unei case, la sfințirea icoanelor, a cimitirului, a izvoarelor etc.

Preotul: Binecuvântarea mică, rugăciunile începătoare, preotul rostește ecfonisul, apoi strana după amin, cântă pe glasul IV, aplicare după melodia troparului:

*Dum-ne - zeu es-te Dom-nul și s-a a - ră-
tat no-uă, bi-ne es-te cu-vîn-tat cel ce
vi-ne în-tru nu-me-le Dom - nu — lui.*

*Că-tre Nă-s-că-toa-rea de Dum-ne-zeu, a-cum cu o - sîr-
di-e să a-ler-găm noi pă-că - to - și și sme-ri -
tăi și să că - dem cu po-că - în - ță, stri-gînd din a-
dîm-cul su-fle-tu-lui: Stă-pî-nă a - ju-tă-ne, mi-los-ti-
vin - du - te spre noi, gră-beș-te că pie-
rim sub mul-ți-me-a pă-ca-te - lor; nu în - toar-ce pe
no - bii tăi de - șești, că pe ti-ne sin-gu-ră nă-
dej — de te-am cîș-ti — gal.*

Stihirea care urmează se cântă cu mărire... și acum... tot pe glasul IV.

¹³³ D. Cusma, I. Teodorovici, Gh. Dobreanu, op. cit. p. 335.

„Nu vom tăcea...”

Nu vom tă- cea Năs- că- toa- re de Dum- ne- zeu
 pu- ru- rea a spu- ne pu- te- ri- le ta- le, noi_ ne-
 vred- ni- cii; că de nu ai fi stă- tut tu i- na-
 in- te ru- gîm- du- te ci- ne
 ne- ar fi mîn- tu- it pe noi din a- tî tea ne- voi sau
 ci- ne ne- ar fi pă- zit_ pî- nă a-
 cum slo_ bozi? Nu ne vom de- păr- ta de la
 ti- ne Stă- pî_ nă; că tu mîn- tu-
 iești pe ro- bii tăi pu- ru- rea din toa_
 te_ ne_ vo_ i_ le.

Urmează Apostolul, Evanghelia, ectenia mare, rugăciunea de sfințire a apei, ectenia întreită, otpustul și stropirea cu apă sfințită a casei, a celor prezenți, timp în care se cântă Troparul „Mântuiește Doamne poporul tău...” pe glasul I:

¹³⁴ Ibidem, p. 336.

Efectul Sfeștaniei este alungarea duhurilor celor rele, iertarea păcatelor mici de peste zi, alungarea gândurilor celor rele, curățirea minții de lucrurile spurcate, îndreptarea minții omului spre rugăciune, aduce pază, înmulțirea câștigului și îndestularea, gonirea bolilor, aduce sănătate sufletească și trupească¹³⁶.

¹³⁵ Ibidem, p. 280.

¹³⁶ Molitfelnicul, București 1937, p. 139.

Înmormântarea mirenilor¹³⁷

Preotul: Binecuvântarea mică, se continuă cu rugăciunile începătoare, apoi strana cântă **troparele morților** pe glasul IV:

Cu du-hu-ni-le drepti-lor, ce-lor ce s-au
să-vîr-șit, o-dih-neș-te Mîin-tu-i - to-ru-le -
su - fle-tul no-a-bei bu-lui Tău, pă - rin-du-l pe
dîn-sul în vi-a-ța cea fe-ri-ci - tă, ca-ne
es-te la Fi-ne, Tu-bi-to-ru-le de oa-meni.

În-tru o - dih-na Tă, Doam-ne, un-de toți sfin-tii
Tăi se o-dih-nesc, o-dih-neș-te și su-fle-tul no-bu-lui
Tău, că Tu sin-gur ești fă - ră de moar-te.

Mă-ri-re Tă - tă - lui și
Fi - u - lui și Sfin - tu - lui Duh.

Tu ești Dum-ne-zeu, ca-ne Te-ai po-go-rît în iad

¹³⁷ Se mai numește prohod sau pogribanie.

și ai dex-le-gat du-re-ni-le ce-lor fe—re-cați;
 În—suți și su-fle-tul ro-bu-lui Tău—
 il o-di-h-neș-te.
 Și acum...
 Și a-cum și pu—ru—rea și în
 re—cui re-ci-lor. A—min.
 „Una curată”
 U-na cu-ra-tă și prea ne-vi-no-
 ra-tă Fe-cioa—ră, ca-re ai năs-cut, mai pre-sus de
 fi-re pe Dum-ne—zeu, noa-gă-L să mîn-tu-
 ias-că și su-fle-tul ro-bu-lui Tău.

Preotul: Ectenia întreită pentru cei răposați (Miluiește-ne pe noi Dumnezeu, după mare mila Ta...)

Strana:

Doam-ne mi-lu—ieș—te, Doam-ne mi-lu—
 ieș—te, Doam-ne mi-lu—ieș—te
 Dă Doam—ne Doam-ne mi-lu—ieș—te

Preotul. Otpustul. Trupul celui decedat este scos în curtea casei, este dus la biserică (dacă este obiceiul) sau scos în fața capelei de la cimitir, unde se continuă prohodul cu „**Binecuvântările învierii**” pe glasul V:

Cea-ta sfin-ți-lor a a-flat iz-vo-nul-vi-e-tii
 și u-șă ra-iu-lui; să a flu și eu ca-lea prin po-că-
 in-tă; eu sînt oa-ia cea pier-du-tă; chea-mă-
 mă, Mîm-tu-i-to-ru-le și mă mîm-tu-ieș-te.
Bine ești cuvîntat...

U-dih-neș-te, Dum-ne-re-u-le, pe ro-bul
 Tău și-l a-șea-ză în rai, un-de ce-te-le sfin-ți-
 lor Doam-ne, și drep-tu ca lu-mi-nă-to-rii
 stră-lu-cesc; pe a-dor-mi-tul ro-bul Tău o-dih-neș-
 te-l; tre-cîm-du-i lui toa te gre-șe-li-le.

Mă-ri-re Ta-tă-lui și Fi-u-lui și Sfin-tu-lui Du-hi.
 Pe o Dum-ne-re-i-re în trei stră-lu-
 ciri cu dreap-tă cre-din-ță să o lău-dăm, stri-gînd:

Sfînt — ești Pă-rin-te — fă-ră de în-ce-put și
 Fi-u-le — cel îm-pre-u-nă fă-ră de în-ce-put, și
 Du-hu-le cel dum-ne-ze — iesc, lu-mi-
 nea — ză — ne — pe — noi, ca-re cu cre-
 din-ță slu-jim — Ți — e, și ne
 scoa-te din fo — cul — cel — de ve-ci.
 Și a-cum și pu-ru-rea și în ve-cii — ve-ci-lor. A-min.
 Bu-cu-ră-te, cu-ra-tă, ce-ea ce ai năs-
 cut pe Dum-ne-zeu cu trup, spre mîn-tu-
 i — rea tu-tu-ror; că nea — mul o-me-
 nesc — a a — flat mîn-tu-i — re prin ti — ne; și
 noi să a-flăm ra-i-ul Năs-că-toa-re de Dum-ne-zeu, Cu-

Preotul: Ectenia pentru cei răposați, cu răspunsurile prezentate mai sus.
 După ecfonis strana cântă **troparul** glas V:

U- di- neș- te Mîm- tu- i- to- rul
 nos- tru cu drep- ții pe ro- bul tău și- l să- lăș- lu-
 ieș- te pe dîn- sul în cur- ții- le Ia- le pre- cum
 es- te_ scris, tre- cînd ca un bun gre- șe- li- le
 lui ce- le de vo- ie și ce- le fă- ră de vo-
 ie, și toa- te ce- le cu ști- in- ță_ și cu ne- ști-
 in- ță, Ju- bi- to- ru- le de oa- menii.

Se cântă irmosul de la cântarea a 3 a, din Canonul lui Teofan, pe glasul VI, „Nu este sfânt...”, după care urmează sedea la glasul VI, „Cu adevărat...”, „Marea vieții...”, icosul și condacul „Cu sfinții...”, „Pe Dumnezeu al vedea...”

Mu es-te sfînt pre-cum Tu, Doam-ne,
 Dum-ne-ze-ul meu, Ca-re ai î-năl-tat frum-tea cu-din
 cio-și-lor Tăi, Bu-nu-le; și ne-ai în-tă-rit pe
 noi pe pia-tra măr-tu-ri-si-rîi Ta-le.
 Cu a-de-vă-rat de-șer-tă-ciu-ne sînt
 toa-te și vi-a-ța a-ceas-ta es-te
 um-bră și ris; că în de-șert se tul-bu-ră tot pă-mîn-
 tea-nul, pre-cum a zis scrip-tu-ra: cînd do-bîn-
 dim lu-mea a-tunci în mor-mînt ne să-
 lăș-lu-im un-de îm-pre-u-nă sînt îm-pă-na-ții și să-
 ra-cii. Pen-tru a-ceas-ta lău-se Dum-ne-
 ze-u-le, pe no-bul Tău a-ces-ta mu-tat de la

noi o-di- neș — te-l, ca un iu-bi-
tor — de oa — meni.

Ma-rea vi-e-țu vă-xîn-du-o î-năl-
tîn-du-se de vi-fo-rul is-pi-te — lor, la li-
ma-nul Tău cel lin a-lex-gînd strig că-tre Ti-ne:
scoa-te din stri-că-ciu — ne vi-a-ța mea,
mult mi-los-ti — ve.

Cu sfin-ții o-di- neș-te Hris-toa-se
su-fle-tuț — a-dor-mi-tu-lui ro-bu-lui Tău,
Un-de nu es-te du-re — re, nici în-tris-
ta-re nici sus-pin, ci vi-a —
tă — fă-ră de — sfîr — șit.

Cu a- de-vă- rat de-șe-r-tă- ciu-ne sunt toa- te
și vi- a- ța a- ceas- ta es- te um- bră și vis. Că în de-
șert se tul-bu-ră tot pă-mân-tea- nul pre- cum
a zis Scrip- tu- ra! când do-bân- dim tu- mea a- turci în
groa-pă ne să- lăp-lu- im, un-de îm-pre- u- nă sunt îm- pă-
ra- ții și os- ta- ții. Per- tru a- ceas- ta Hris- toa-se, Dum-ne-ze-
u- le, pe no-bul Tău a- ces-ta, mu- tat de la noi, o- dih- neș- te-l
ca un iu-bi- tor de oa- meri.

Pe Dum-ne-zeu a-L ve- dea- nu
es- te cu pu- tin- ță oa- me-ni- lor, spre ca- re nu cu-
tea- ră a cău- ta oș- ti- le în- ge- rești; iar prin ti- ne, -
prea-cu- ra- tă, S-a a- ră- tat oa- me- ni.

¹³⁸ Această variantă este după Dimitrie Cunțanu, Ioan Brie, Cântări la serviciile religioase, op. cit. p.296.

Stihirile morților: „Care desfătare lumească...” glas I

Ca-re des-fă-ta - re lu - meas-că
 es te lip-si-tă de în-tris-ta — re? Ca-re mă-
 ri-re stă pe pă - mînt — nes-chim-ba — tă?
 Toa-te sînt mai ne-pu-tin - cioa-se de - cît um - bra,

toa-te — mai în-se-lă - toa-re de-cît vi-su-ri-le; o
 cli — pă nu — mai, și pe toa-te a-ces-tea
 moar-tea le pri — meș — te. Ci în lu-
 mi-na fe-ții Tă-le, Hris toa — se,
 și în în-dul-ci-re-a fră-mu-se-ții Tă — le, pe a-
 cea pe ca-re-ai-a-les — o-di-nes — te-l,

„Vai câtă luptă are sufletul...”, glasul II

Vai — cî-tă lup-tă a-re su-fle-tul cînd se des-
 par-te de trup! Vai, — cît lă-cri-mea-xă a-tunci, și nu
 es-te ci-ne să-l mi-lu-ias — că pe dîm — sul! Că-tre
 în-geri ri-di-cîm-du-și o-chii, în za-dar se roa —
 gă, că-tre oa — menî mîi-ni-le tin — rîn —

du-și nu a-re ci-ne să-l a-ju — te. Pen-tru a-
 ceas-ta iu — bi — ții mei frătî, cu-nos-cînd șur-ti — mea vi-
 e — ții noas-tre — a-dor-mi tu lui să-i
 ce-rem o-di-h-nă de la Hris-tos și su-fle-te-lor noastre
 ma — re mi — lă.

Stihira a 5-a

A - du - su - mi - am a - min - te de proo -
 ro - cul ce stri - gă: eu sînt pă - mînt - și ce -
 nu - - - - - șă; și ia - ră și ma - ni - tat în mor - min -
 te și - am ră - zut oa - se goă - le și am rîs: oa - ne ci - ne es - te îm - pă -
 ra - tul sau os - ta - - - - - șul, bo - ga - - - - - tul sau să - ra -
 cul, drep - tul sau pă - că - to - - - - - sul? Ci o - di -
 neș - te - Doam - ne cu drep - ți pe - ro - bul Tău.

Stihirea „Plâng și mă tânguiesc...” glas VIII

Plîng si mă-tîn-gu-iesc
cînd gîm-dea-la moar-te și văd în mor-min-te ră-
cînd frum-se-tea noas-tră cea ri-di-tă du-pă chi-pul lui
Dum-ne-zeu, gro-za-vă, fă-ră mă-ri-re și
fă-ră chip. U, mi-nu-ne! Ce
tai-nă es-te a-ceas-ta, ce s-a fă-cut cu
noi? Cum ne-am dat stri-că-ciu nîi?
Cum ne-am în-ju-gat cu moar-tea?
Cu a-de-vă-rat pre-cum es-te sois, du-pă po-
run-ca lui Dum-ne-zeu, Ca-re
dă a-dor-mi-tu-lui o-di-h-nă.

Urmează Fericitirile, Apostolul (I Tes. 4,13)¹³⁹, Evanghelia (Ioan, 5,24 ș.u.), ectenia pentru cei răposați, rugăciunea de iertare, de dezlegare a sufletului de orice blestem, să-i ierte păcatele, ca sufletul său să se odihnească în lumea dreptilor.

Strana cântă apoi „**Veniți fraților ...**”, glas II¹⁴⁰:

¹³⁹ În timpul citirii Apostolul, preotul cădește.

¹⁴⁰ În timpul acestei cântări, preotul, rudele, prietenii și cunoscuții vin pe rând, sărută crucea și icoana de pe pieptul mortului, adresându-i acestuia ultimul salut.

Ve-niți fra—ți—lor să dăm

mor-tu-lui să-ru-ta-rea cea mai de pe ur—mă, mul-tu-mind lui Dum-ne-zeu; că a—ces-ta a ie-șit din ru-de-ni-a sa și de groa-pă se a—pro-pi-e, ne mai în gri jin-du-se de ce-le de-șar—te și de tu-pul cel mult pă-ti-mi-tor. Un-de sînt a-cum ru-de-le și prie-te-nii, că ia—tă ne des-păr-tim? Să ne ru-găm ca Dom-nul să-i fa-că o-diș-nă.

mor-tu-lui să-ru-ta-re-a cea mai de pe ur—mă, mul-tu-
 mind—lui Dum-ne-zeu; că a—ces-ta a ie-șit din ru-
 de—ni-a sa și de groa-pă—se a—pro-pi-
 e, ne mai în gri-jin-du-se de ce-le de-
 șar—te și de tru-pul cel mult pă-ti-mi-
 tor. Un-de sînt a-cum ru-de-le și
 prie-te-nii, că ia—tă ne des—păr-
 tim? Să ne ru-găm ca Dom-nul să-i
 fa—că o—dih—nă.

Stihira a 10-a
glas 2 (minor)

Ce — es — te vi — a — ța noas — ță?

cu a — de — vă — rat floa — re și a — bur și

ro - uă de di - mi - nea - tă. Ve -
 niți să re - dem lă - mu - rit în mor - min - te:
 un - de es - te fru - mu - se - tea, tru - pu - lui, un - de
 sînt ti - ne - re - ți - le? Un - de sînt o - chii și chi - pul
 tru - pu - lui? Toa - te - s - au reș - te - jît ca iar - ba,
 toa - te au pie - rit. Ve - niți deci să că -
 dem la Ihs - tos cu la - crimi.
 Mărire... *ron*
 Si acum... *glas 6* Mă - ri - re Ia - tă - lui și Fi - u -
 lui și Sfîn - tu - lui Duh. Și a - cum și
 pu - ru rea și în ve - ci - lor. A - min.
 Stihira a 11-a *recitativ*
 glas 6 Vă - rîm - du - mă ră - cînd fă - ră glas și
 fă - ră su - fla - re, plîn - geți toți pen - tru mi - ne

fra - ți - lor și pri - e - te - ni - lor, ru - de - lor și cu - nos -
 cu - ți - lor, căci ieri vor - beam cu voi și

fă-nă de ves-te mi-a ve-nit în-fri-co-să-to-rul ceas al
mor-tii. Ci ve-niți toți ca-re mă iu-biți și mă să-ru-
tati cu să-ru-ta-rea cea mai de pe ur-mă, că de a-
cum nu voi mai um-bla nici nu voi mai vor-bi cu voi.
Pen-tu că mă duc la Ju-de-că-to-rul, un-de nu
es-te păr-ti-ni-re; căci slu-ga și stă-
pî-nul îm-pre-u-nă vor sta; îm-pă-ra-tul și os-ta-sul, bo-
ga-tul sau să-ra-cul în a-ce-eași cîm-s-te vor fi; și
fi-e-ca-re, du-pă fap-te-le sa-le sau se va prea-mă-
ni sau se va ru-și-na. Ci vă rog pe toți și cu stă-ru-

Preotul face otpustul, ține necrologul (cuvântarea funebră), veșnica pomenire. Trupul mortului este dus la groapă. Se cântă „**Sfinte Dumnezeule...**”

Preotul, ectenia pentru cei răposați, varsă untdelemn amestecat cu vin peste trupul mortului zicând: „Stropi-mă-vei cu isop și mă vei curăța...” (Ps. 50,8). După ce se coboară sicriul în mormânt preotul aruncă peste el pământ cruciș zicând: „Al Domnului este pământul și plinirea lui, lumea și toți cei ce locuiesc într-însa” (Ps. 23,1).

Parastasul ¹⁴¹

Este rânduiala înmormântării prescurtată.

Pentru oficierea parastasului trebuie colivă, colaci și vin. Coliva simbolizează însuși trupul mortului. Bobul de grâu ca să încolțească trebuie așezat în pământ unde putrezește, tot așa și trupul omului trebuie îngropat pentru a învia întru nestrăciune. Dulciurile din colivă simbolizează dulceața vieții veșnice, pe care nădăjduim să o dobândim. Colacul fiind făcut din grâu are aceeași semnificație. Vinul este simbolul sângelui, al sevei de viață, stropirea trupului celui decedat cu vin este simbolul curățirii de întinăciunea păcatelor din viață.

Preotul: Binecuvântat este Dumnezeu nostru...

Strana: Amin, aliluia de trei ori cu troparul „Cela ce cu adâncul înțelepciunii...”, pe glasul VIII:

1. 2.
A-li-lu-i-a, a-li-lu-i-a, a-li-lu-i-a.
A-li-lu-i-a, a-li-lu-i-a, a-li-lu-i-a.
Cel ce cu a-dîm-cul în-te-lep-ciu-nii prin iu-
bi-rea de oa-meni toa-te le chi-ver-ni-sești și
ce-ea ce es-te de fo-los tu-tu-ror-le dă-nu-iești,
u-nu-le Li-di-to-ru-le o-di-nes-te, Doam-ne,

¹⁴¹ Cuvântul vine din l. greacă și înseamnă mijlocire. Se săvârșește la biserică (după rugăciunea amvonului), la casa mortului sau la mormânt.

su-*fle-te-le* ro-bi-lor *Tăi*, că spre *Ti-ne* *nă-*
dej-dea și-au pus, spre *Fă-că-to-rul* și *Li-di-to-rul* și
Dum-ne-ze — *ul* nos — *tru*.
Mă-ni-re *Ta-tă-lui* și *Fi-u-lui* și
Sfîn-tu-lui *Duh*. Și a-cum și pu-nu-rea
și în ve-cii ve — ci — lor. A — min.
Pe ti-ne zid și li-man-te a-
rem și ru-gă-toa-re bi-ne pri-mi-tă — că-tre
Dum-ne-zeu, Cel ce s-a nă-s-cut din ti-ne, *Nă-s-că-*
toa-re de *Dum-ne-zeu* ne-num-ti — tă, —
ce-ea ce ești cre-din-cio-și-lor mîm-tu-i — re.

Urmează binecuvântările morților, ectenia pentru cei răposați, troparul „Odihnește Mântuitorul nostru...”, din Canonul morților, „Nu este sfânt...”, „Marea vieții...”, „Pe Dumnezeu a-l vedea ...”, sedalna „Cu adevărat...”, „Cu sfinții...”, urmate de troparele „Cu duhurile dreptilor...”, otpustul și veșnica pomenire (toate se găsesc la slujba înmormântării).

Pricesne

Taina creștinătății (I Timotei, 3,14)

Andante
mf

Cu a—de_vă_rat, ma_re es_te
tai—na creș_ti_nă_tă_ții. Dum_ne
zeu s-a a_ră_tat. în trup, s-a în_drep_tat. în
Du_hul; s-a ves_tit de în_geri, s-a pro_po-
vă_du_it în_tre nea_muri; s-a cre_zut în
lu_me și s-a î_năl_țat, s-a î_năl-
țat, s-a î_năl_țat în_tru sla_vă.

Cu noi este Dumnezeu

Moderato
mf

Cu noi es_te Dum_ne_zeu,
în_te_le_geți nea_muri și vă ple_căți,
Refren: Căci cu noi es_te Dum_ne_zeu

¹⁴² Cântări bisericești, Timișoara, 1989, p. 316.

2 *Refren*
Căci cu noi.

3
în_tu_ne_rec, a vă_zut lu_mî_nă

 Refren de la 5/5 „Căci cu noi este Dumnezeu.”

4 De fri-ca voas-tră nu ne vom te-me
nici ne vom tul-bu-ra Refren „Căci cu noi...”

5 Cei ce lo-cu-ți în um-bra mor-ți, lu-
mi-nă va stră-lu-ci pes-te voi Refren de la „Căci cu noi...”

6 Cei pu-ter-nici ple-ca-ți-vă Refren *sf*

7 Dum-ne-zeu ma-re stă-pî-ni-
tor, Domn al pă-cii, Refren de

În casa Tatălui meu, D. Bortneanschi

¹⁴³ Carte de cântări bisericești, op. cit. p. 86.

În Ca-sa Ta-tă-lui Meu, Mai
mul-te lo-ca-șuri sînt Și mer-ge-
voi să pre-gă-tesc, să pre-gă-tesc și
vo-uă un loc Și vă voi lua pe voi-la
Mi-ne, Un-de sînt Eu și voi-și voi veți fi.

Doamne înaintea Ta

Doam- ne, Doam- ne Î- na- in- tea
Ta e toa- tă do- ri- rea mea. Și sus- pi- nul
meu Și sus- pi- nul meu nu s-a as- cuns de la Ti-
ne lu-bi- to- ru- le, lu- hi- to- ru- le de oa- meni ne ru-
găm Îi- e.

Nădejdea mea

¹⁴⁴ N. Belean, Cântări bisericești, op. cit. p. 211.

Nă-dej-dea mea e nu-mai la Ti-ne Doam-ne; că
 Tu ai zis când ai ve-nit în-tre noi: Ve-niți, ve-niți la Mi-ne, ve-
 niți, ve-niți la Mi-ne, toți cei os-te-niți și în-po-vă-rați și
 Eu vă voi o-dih-ni. A-li-lu-ia, a-li-lu-ia,
 a-li-lu-ia.

Ascultă Doamne pe robii Tăi

As-cul-tă Doam-ne, pe ro-bii Tăi și nu ui-ta
 ru-ga lor. lor. Mân-tu-ieș-te, mân-tu-ieș-te po-po-nul
 cel ce stri-gă și cau-tă în-du-na-re, spre moș-te-ni-nea Ta, o
 Doam-ne Doam-ne. A-li-lu-ia, a-li-lu-ia, a-li-lu-ia.

Auzi-se-vor graiurile mele

¹⁴⁵ N. Belean, op. cit. p. 205.

¹⁴⁶ Ibidem, p. 206.

A- u- zi- se- vor gra- iu- ri- le me- le, gra- iu- ri- le
 me- le Doam- ne, că zi- ua și noap- tea am stri- gat, am stri-
 gat, să ^{ajungă} ru- gă- ciu- nea mea î- na- in- tea Ta. Doam- ne Doam- ne
 nu mă le- pă- da de la fa- ța Ta, și Du- hul Tău cel Sfânt nu- l lu-
 a nu- l lu- a nu- l lu- a de la mi- ne Doam- ne.

Spune-mi mie Doamne, ce este omul?

Spu- ne- mi mi- e Doam- ne, Doam- ne: ce es- te
 o- mul? Ce es- te o- mul, pe fa- ța pă- mân- tu-
 lui? Praf și pul- be- re, ca- re- l bat vîn- tu- ri- le,
 Iar su- fle- tul: nu- mai o schin- tea
 Doam- ne Doam- ne î- na- in- tea Ta. A- li- lu- ia, a- li- lu- ia,
 a- li- lu- ia.

Doamne Dumnezeul meu

¹⁴⁷ Cântări bisericești, Timișoara, 1995, p. 206.

Doam-ne Dum-ne - ze - ul meu ma-re e
 Tu ești cel ce ai fă-cut ce-rul și
 Tu ești cel ce ai fă-cut soa-re - le

nu-me-le Tău. Nu-fi în-toar-ce fa-ța Ta
 pă-mîn - tul. Toa-te a-ces-tea vor pie - ri
 și lu - na. Toa-te a-ces-tea vor pie - ri

ci as-cul-tă ru-gă-
 iar Tu Doam-ne, Doamne-n
 iar Tu Doam-ne, Doamne-n

ciu - nea mea
 veci vei fi A - li - lu - ia
 veci vei fi

a - li - lu - ia A - li - lu - ia.

Doamne unde voi să fug?

T. LUGOJAN

Doam-ne, Doam-ne, Doam-ne, Doam-ne

¹⁴⁸ Ioan Brie, op. cit., p.218.

Tu de fa — — — — — ță, Tu de fa — — — — —
 ță, Tu de fa — — — — — ță, Tu de fa — — — — — ță
 ești. A - li - lu - ia, A - li - lu — — — — —
 ia, A - li - lu — — — — —
 ia, A - li - lu — — — — — ia.

Ridicat-am ochii mei la ceruri

¹⁴⁹ Ioan Brie, op. cit. , p.220.

Pricesnele sărbătorilor mari

Paharul mântuirii – pricească la Întâmpinarea Domnului, Nașterea Maicii Domnului, Intrarea în Biserică

Însemnatu-s-a peste noi – priceasnă la Înălțarea Sfintei Cruci

Mântuire a trimis Domnul – priceasnă la Nașterea Domnului

Mân-tu-i-re, mân-tu-i-re, mân-tu-i-re, a tri-

mis Dom-nul a tri-mis Dom-

nul, a tri-mis Dom-nul po-

poa-ne-lor Dom-nul, Dom-nul, a tri-

mis Dom-nul, a tri-mis Dom-nul po-poa-ne-lor.

Arătat-u-s-a Darul – priceas-nă la Botezul Domnului

A- nă- ta- tu- s-a a- nă- ta- tu- s-a

a- nă- ta- tu- s-a Da- tu-

tu- nă- nul Da- nul cel mân- tu- i- ni-

ton Da- nul Da- nul Da- nul cel

lon tu- tu- nă- tu- nă- tu- nă- tu- nă- tu- nă-

mân- tu- i- ton Da- nul Da- nul cel

oa- me- ni- lon

mân- tu- i- ton tu- tu- nă- tu- nă- tu- nă-

lon.

Ales-a Domnul Sionul – priceasnă la Bunavestire

A- le- s-a, a- le- s-a

Dom- nul Si- o- nul a- le-

Handwritten musical score for a Romanian prayer, featuring five staves of music. The lyrics are written in Romanian and are as follows:

s-a, a- le s-a Dom- nul Dom-

nul Si- o- nul, Dom- nul Si-

o nul Si- la pri- rit

moș- te- ni- re lu- is, moș- te-

ni- re lu- is.

Bine este cuvântat – priceasna de la Florii

Bi- ne, bi- ne bi- ne
 es- te cu- vân- tat bi- ne es- te cu- vân
 tat Cel ce vi- ne, Cel ce vi- ne
 Cel ce vi- ne în- tru nu- me- le Dom- nu- lui. Bi-
 ne es- te cu- vân- tat Cel ce vi-
 ne Cel ce vi- ne în- tru nu- me- le Dom- nu-
 lui.

Trupul lui Hristos-priceasna de la Sfintele Paști

Tru- pul Tru-
 pul, Tru- pul lui Hris-tos pri-miți. Tru-
 pul lui Hris-tos pri-miți, Tru- pul Tru-
 pul lui Hris-tos pri-miți Tru- pul
 lui Hris-tos pri-miți Și din iz-vo- rul, din iz-
 vo- rul și din iz-vo- rul Cel fă- ră de
 moar- te fă- ră de moar- te, fă- ră de moar- te gus-
 tați. Și din iz-vo- rul din iz-vo- rul
 Cel fă- ră de moar- te Cel fă-
 ră de moar- te gus- tați.

Suitu-s-a Dumnezeu – priceasna de la Înălțarea Domnului

Su- i- tu- S-a su- i- tu- S-a su-
 i- tu- S-a su- i- tu- S-a Dum-
 ne- zeu în- tru stri- ga- ne
 Dum- ne- zeu în- tru stri- ga- ne
 Dum- nul, Dum- nul Dom-nul, Dum-
 nul în glas de trâm- bi- ță. A- li- lu- ia,
 a- li- lu- ia, a- li- lu- ia.

Duhul Tău cel Sfânt – priceasna de la Pogorârea Duhului Sfânt

Du- hul, Du- hul, Du- hul,
 du- hul Tău cel Sfânt nu-l lu- a nu-l lu- a
 de la noi, Du- hul Tău cel Sfânt nu-l lu-
 a de la noi, lu-bi-to- ru-le, lu- bi- to- ru-
 le, lu- bi- to- ru-le de oa-meri ne ru- găm Ți- e
 lu- bi- to- ru-le de oa-meri ne ru- găm Ți- e.
 A- li- lu- ia, a- li- lu- ia, a- li- lu- ia.

Doamne întru lumina feței Tale – priceasna de la Schimbarea la față

Doam- ne, Doam- ne, Doam- ne
 în- tru lu- mi- na fe- ții Ta-le Doam-ne vom um- bla vom
 um- bla, în- tru lu- mi- na fe- ții Ta- le vom um-

bla, și în- tru ru- me-le Tău, și în- tru ru- me-le Tău,
 și în- tru ru- me- le Tău ne vom bu- cu- ra în veci.

Ochiul inimii mele – priceasna de la Adormirea Maicii Domnului

O- chiul, o- chiul i- ni-mii me- le
 îl ni- dic că- tre ti- ne, Sta- pâ- nă, nu
 tre- ce cu ve- de- rea
 pu- ți- na mea sus-pi- na- re, nu tre- ce
 cu ve- de- rea pu- ți- na mea sus-pi- na- re,
 fii mi- e, fii mi- e, a-
 co- pe-re- mânt și a- ju- tă- toa- re în cea-
 sul când va ju- de- ca Fi- ul Tău lu- mea A-li-lu-ia,
 a li- lu- ia, a li- lu- ia.

Axioanele Praznicelor Împărătești și ale Maicii Domnului

Axionul Nașterii Maicii Domnului *

Mă - neș - te, su fle te al meu, pe
ce - ra ce s-a năș - cut din cea stea - ră
pe - Fe - cioa - na Ma - ri a.
Stră - în lu - cru
es - te mai - ci - lor fe - cio - ri a, stră -
i - nă și fe - cioa - ne - lor nas - te -
rea de fii. Tar în - tru ti
ne, de Dum - ne -
zeu Năș - că - toa - ne, a - mîn - do - uă
s - a a na tat;

* Axioanele au fost preluate după D. Cusma, I. Teodorovici; Gh. Dobreanu, Cântări bisericești, Timișoara, 1985, pp. 356-372.

Axionul Înălțării Sfintei Cruci

Mă — reș — te, su — fle — te al meu,
 pe prea-cins-ti — tă Cru — cea
 Dom — nu — lui.
 Rai de — tai — nă-ști, Nă-s — că —
 toa — re de — Dum-ne-zeu, ca — re ai o — dră-s-lit,
 ne-lu-crat, pe His-tos, pen-tru — ca —
 re lem — nul Cru — cii
 cel — de vi — a — tă, cel —

de vi — a — tă — pur — tă — tor,
 pe — pă — mînt — s — ai — să — dit.

Axionul Intrării în Biserică

În-ge-nii, in-tra—rea ce-lei
 Prea-cu-ra-te vă-zînd, s-au mi—rat—
 cum Fe-cioa—ra a in—
 trat în Sfin—ta Sfin—te lor.
 Imosul
 Ca de un si—ciu în—
 su-fle—tit al lui Dum-ne-zeu nici cum să—

nu se a—tin—gă mî-na ne-cre-din-cio—și-lor
 iar bu-ze-le cre-din-cio—și-lor fă-nă tă—
 ce—re, gla-sul în—ge—
 ru-lui, cîn—tînd cu bu-cu-ni—e să stri—ge:
 Cu a-de-vă-rat mai pre sus de-cît toți ești fe—
 cioa—ră cu—ra—tă—

Axionul Nașterii Domnului

Mă-reș-te, su—fle-te— al
 meu, pe cea mai cins-ti—tă și mai mă-
 ri—tă de-cît oș-ti-le de sus, pe fe—cioa—ra
 Prea—cu—ra—tă de Dum-ne-zeu,
 de Dum-ne-zeu— Năs-că—toa—re.

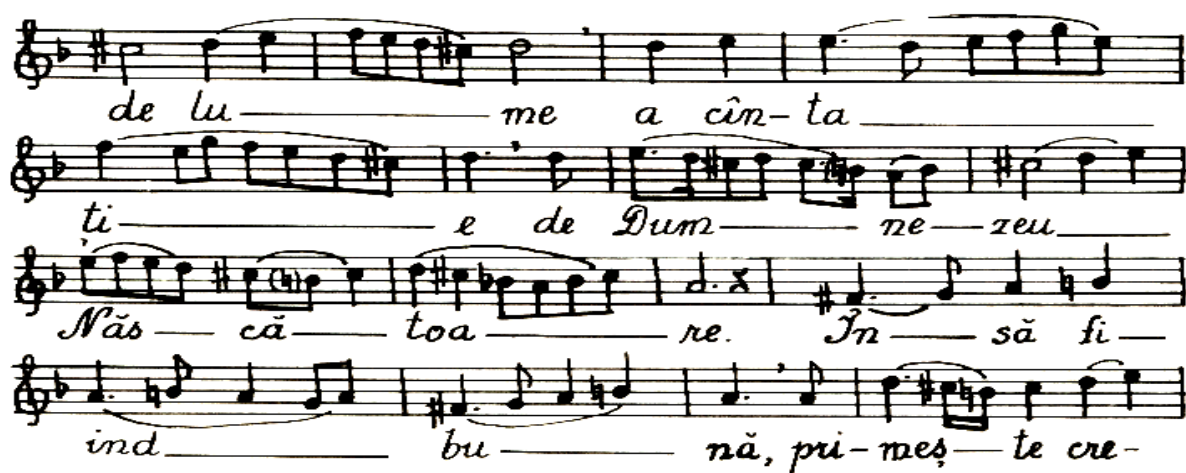
Tai—nă stre-i—
 nă răd, tai-nă stre-i—nă
 răd—și—prea—mă—ri—tă;
 cer—fi—ind—peș-te—na,—
 cer—fi—ind peș-te—na,—

Axionul Botezului Domnului

Mă-reș-te, su-ŕle-te al-meu, pe
 Cel ce în Ior-dan de-la Io-
 an a lu-at bo-te-zul...

Nu-se pri-ce-pe toa-tă
 min-tea a-te lău-da du-pă vred-ni-
 ci-e, ci se în-tu-ne-că-și
 min-tea cea mai pre-sus

Axionul Întâmpinării Domnului

Hă-s-că— toa— re de Dum— ne— zeu, nă—
 dej— dea tu— tu— nor creș— ti— ni— lor, a—
 co— pe— ră, a— pă— ră, pă— zeș— te, pe
 cei— ce nă— dăj— du— iesc spre ti— ne.
 În le— ge, în—
 um— bră și în Scrip— tu ră,

în - chi - pu - i - re ve - dem, ve - dem noi -
 cre - din - cio - şii. Toa - tă par - tea băr - bă - teas -
 că, ce des - chi - de pîn - te - ce - le
 sfînt - lui Dum - ne - zeu es - te -
 Deci - pe Cu - vîn - tul Cel mai i - na -
 în - te năş - cut, Fi - ul
 Ta - tă - lui, Ce - lui fă - ră -
 de - în - ce - put, Cel în - tîi năş -
 cut - din Mai - că fă - ră is -
 pi - tă băr - bă - teas - că, Îl mă - rim -

Axionul Bunevestiri

Bi — ne-ve-s-teș — te, pă — mîn — tu — le,
 bu — cu — ri — e ma — re. Lău — dați —
 ce — ruri, mă — ri — nea lui —
 Dum — ne — zeu.

Imnosul: „Ca de un sicriu însufletit...” ca și la Imnosul „Intrării în Biserica” (veri pag.) până la semnul ♩ , continuând apoi cu finalul următor:

Nă-s-că — toa — re de Dum-ne-zeu,
 bu — cu — ră — te cea — pli — nă de — dar
 Dom — nul es — te cu — ti — ne.

Axionul Floriilor

pe Iisus cu ramuri și
cu stil-pări și cu cîntări,
strigînd Lui: Bine este
cu înțat cel ce vine
întru noi, Domnul
nostru, Mîntuitorul
nostru.

Axionul Sfintelor Paști

Îngerul a strigat celei
pline de dar: Curată Fecioară,
bucură-te, și iarăși zic
bucură-te, că Fiul tău a

în-vi — at a tre — ia zi din mor-
 mînt și pe morți — i-a ri — di — cat re-se-
 li — ti — vă po — poa — re.
 Lu-mi — nea — ră-te, lu — mi-
 nea — ră — te, no — u-le Je-
 ru — sa — li — me, că mă — ri — nea
 Dom-nu-lui peo-te ti — ne a stră — lu — cit.

Sal-tă a — cum — și te bu — cu — ră Si —
 oa — ne, iar tu Cu — ra — tă
 de Dum-ne-zeu Nă-s-că-toa — re
 re-se-leș — te — te în-tru în-vi-e — rea
 Ce — lui nă-s — cut al — tău.

Axionul Înălțării Domnului

Mă-reș, te su—fle-
te al meu, pe Hris-tos, Dă-tă—to-nul de vi-
a-tă, Cel ce s-a i-năl-
tat de pe pă-mînt la cer,
de pe pă-mînt la cer.
Rar
Pe Ti-ne Mai-ca lui Dum-ne—zeu

cea mai pre-sus, mai pre-sus de min-te,
mai pre-sus de min-te
și de cu-vînt, ca-re ai nă-s-
cut ne-gră-it sub ani pe
Cel fă-ră de ani, cre-din-cio-și

cea mai pre-sus, mai pre-sus de min-te,
mai pre-sus de min-te
și de cu-vînt, ca-re ai născut
ne-gră-it sub ani pe
Cel fă-ră de ani, cre-din-cio-șii
cu un gînd te mă-rim...

Axionul Pogorării Duhului Sfânt

Bu — cu — ră — te
 Îm — pă — ră — tea — să Hai — că, mă —
 ri — nea fe — cioa — re — lor, —
 că toa — tă gu — ra cea lim —
 — pe — de, bi — ne gră — i — toa —

ne, vor — bind, vor — bind,
 nu — te poa — te cîm — ta cum se ca — de,
 nu — te poa — te cîm — ta și —
 se în — tu — ne — că — toa — tă min — tea
 a — cu — noaș — te naș — te — rea la;
 pen — tru a — ceas — ta cu — un gînd pe —
 ti — ne, pe ti — ne te — mă —

ne, vor-bind, vor-bind,

nu te poa-te cîm-ta cum se ca-de,

nu te poa-te cîm-ta și

se în-tu-ne că toa-tă min-tea

a cu-noaș-te naș-te-rea la;

pen-tru a-ceas-ta cu-un gînd pe-

ti-ne, pe-ti-ne te mă-

rim, te mă-rim

Axionul Schimbării la Față

Mă - reș - te
su - fle - te al meu, mă -
reș - te pe Dom - nul

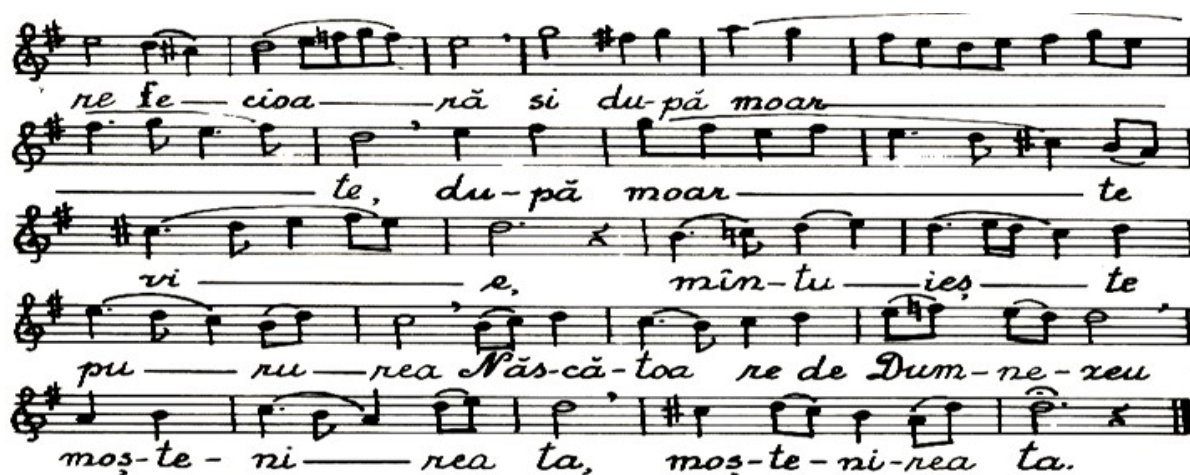
Cel ce s-a schim - bat la fa - tă in -
mun - te - le Ta - bo - ru - lui -
Maș - te - rea ta ne - stri - ca - tă -
s - a a ră - tat;
Dum - ne - zeu din coap - se - le ta - le a ie - șit,
că s - a a ră - tat -
pur - tă - tor de trup pe pă - mînt
și cu oa - me - nii, cu oa - me - nii
a pe tre - cut; pen - tru a -
a

Cel — ce s-a — schim-bat la fa — tă în —
mun — te — le — Ta-bo — ru-lui. —
Maș-te-re-a ta ne-stri-ca — tă —
s-a — a — ră — tat;
Dum-ne-zeu — din coap-se-le ta — le a — ie-șit,
că — s-a — a — ră — tat —
pur-tă-tor de trup — pe — pă-mînt
și cu — oa — me-nii, cu oa-me-nii —
a — pe — tre-cut; pen — tru a —
ceas — ta, Năș-că — toa — ne de
Dum-ne — zeu pe — ti — ne —
te — mă — rim.

Axionul Adormirii Maicii Domnului

Hea-mu-ni-le toa-te te fe-ri-cim pe ti—no,
u — na de Dum-ne — zeu —
Năs-că — toa — re.
Bi — ru — ies — cu — se,
bi — ru — ies — cu — se rîm-du —
ie — li-le, rîm — du — ie — li-le
fi — rîu în — tru
ti — ne fe — cioa — nă cu — na — tă, — că —
naș — te — rea fe — cio — neș — te — și
moar — tea ar-vu-neș — te vi — a — tă;
ce — ea ce ești — du-pă naș — te —

ne fe — cioa — nă si du-pă moar
te, du-pă moar — te
vi — e, mîn-tu — ieș — te
pu — ru — rea Năs-că-toa re de Dum-ne-zeu
moș-te — ni — rea ta, moș-te-ni-rea ta.

Cântările celor opt glasuri

Vorbind despre cele opt glasuri bisericești, termenul de glas, echivalentul ehului din l. greacă, nu este folosit în muzica religioasă în sens de voce omenească, ci în sens de stil de cântare, gen, sistem sonor sau cadențial. Pentru a distinge un glas de altul, trebuie să cunoaștem bine semnele caracteristice ale fiecărui glas în parte, adică: scara, care este treapta fundamentală, numită de bază, formulele melodice folosite, inclusiv formula de încheiere, derularea, cadențele și formulele lor.

Glasul I (psaltic) folosește scara diatonică având treapta fundamentală pe re (pa)¹⁵⁰. Dacă urmărim scara glasului I, varianta Banat, constatăm că prezintă aceeași structură melodică cu varianta psaltică. Dacă urmărim în mod special troparul învierii glas I pe Banat, comparativ cu varianta psaltică, vom observa o asemănare care merge până aproape de identitate.

Materialul sonor al glasului I este alcătuit din formule melodice restrânse dar și mai ample, aflate în poziții variabile. Principalele formule melodice întâlnite pe parcursul unor cântări ca de ex. Doamne strigat-am..., Stihovna sau

¹⁵⁰ Glasul I se mai numește și dorian, pentru că provine din provincia Doria din Grecia

troparul, se numesc modele pentru că ele constituie fondul din care sunt alcătuite celelalte cântări, cuprinzând de asemenea criteriile de bază după care se realizează aplicarea melodiei pe alte texte ale cărților de cult. Țesătura muzicală este încadrată în intervalul de cvintă, pe care nu-l părăsește pe tot parcursul cântării. Ambitusul restrâns precum și repetarea formulelor melodice, determină însușirea fără dificultăți a melodiei și aplicarea acesteia pe text necunoscut.

În muzica psaltică se întâlnesc trei categorii stilistice de cântări, trei modele, pentru fiecare glas în parte: stihirarice (silabice), irmologice (ușor ornamentate) și papadice (bogat ornamentate).

În stilul stihiraric se cântă: Doamne strigat-am, stihirile, dogmatica, laudele și voscreasna (stihirea evangheliei).

În tactul irmologic se cântă: stihoavna, troparul, sedelnele, binecuvântările învierii, antifoanele, catavasiile, doxologia și fericirile.

În tactul papadic: heruvicul, chinonicul sau priceasna.

În Banat nu se mai păstrează aceste denumiri. Majoritatea melozilor autohtoni, Terențiu Bugariu, Timotei Popovici, Aurel Popovici, Trifon Lugojan, vorbesc despre trei variante sau modele: glasul însuși, care corespunde în muzica psaltică cu tactul stihiraric, modelul stihoavnei și al troparului.

Aplicarea cântărilor pe textele cărților de cult este următoarea:

Pe „însuși glas” se cântă (la Vecernie): Doamne strigat-am, Să se îndrepteze, Stihirile și Dogmatica cea mare, iar la Utrenie, Mărire... Pentru rugăciunile Apostolilor tăi, Și acum... Pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu..., Miluiește-mă Dumnzeule după mare mila Ta... (cu stihirea sa), Laudele și Voscreasna

Pe modelul stihoavnei: Stihoavna, Antifoanele, Catavasiile, Mărește suflete al meu pe Domnul..., Și acum... Prea binecuvântată, Doxologia și Fericirile.

Pe modelul Troparului se cântă: Sedelnele, condacul, troparele învierii.

Dacă modelul „însuși glas”, prezintă deosebiri esențiale față de cântarea psaltică, modelele stihoavnei și a troparului se aseamănă foarte mult.

Întregul discurs muzical al glasului I, reprezintă reluarea variațională a primei formule, instaurându-se un climat de unitate, de echivalență sonoră impus de caracteristica textului. Fiecare cântare are trei sau mai multe formule melodice, care se repetă dar se impune întotdeauna formulă melodică de la început, întrucât aceasta reprezintă stabilirea unui anumit context, a unei acțiuni a cărei acțiune cronologică a avut loc după evenimentul expus în prima parte. Formula a treia îndeplinește rolul de sinteză, de fapt reprezintă finalul sau încheierea cântării.

Al treilea model al glasului I, Troparul, în care se preamărește Învierea Mântuitorului, formulele melodice se succed cu fiecare propoziție având o legătură vizibilă și un caracter optimist, scoțând în evidență, prin țesătura melodică de la sfârșit, marea minune a lumii: Învierea lui Hristos. Urcarea melodiei în final (mărire purtării Tale de grijă..., ne sugerează puterea lui Dumnezeu de a învinge moartea, de a birui prin învierea Sa puterea morții.

Vecernia glas I¹⁵¹

În practica bisericească, această slujbă se înfățișează în trei ipostase: Vecernia de toate zilele, când se oficiază în zilele de rând; vecernia mică, ea fiind o prescurtare a Vecerniei din zilele de rând; vecernia mare de sâmbătă seara și din preziua sărbătorilor mari.

Ne vom referi la Vecernia de sâmbătă seara, semnalând deosebirile, la vecernia sărbătorilor mari.

¹⁵¹ Cuvântul „Vecernie”, provine din l. slavonă, înseamnă slujba de seara, corespunde cu vespertina din l. latină. Se oficiază seara în jurul orei 18, 00.

Preotul: Binecuvântat este Dumnezeu nostru...¹⁵²

Strana: Amin, Ps. 103

Preotul : Ectenia mare

Strana: „Fericit bărbatul...”

¹⁵² De la Paști până la Înălțare , după binecuvântare se cântă de trei ori „Hristos a înviat...”

Fe-ri-cit bîn-bă-
 tul, ca- re-le n-a um-blăt în sfa-
 tul ne-
 cre- din-cio-și-lor,
 a- li-lu- i- ia. Că ți-e Dom-
 nul ca-lea dres- ți-lor și ca-
 lea ne-cre-din-cio- și-lor va pie-
 ri,
 a- li-lu- i- ia. Stu-jiți Dom-
 nu-tui cu fri-
 că și vă bu-cu- rați lui cu cu-tre-
 mur,
 a- li-lu- i- ia. Fe-ri-ciți toți ca-
 rii na-dăj-du-iesc spre Dîn-
 sul,
 a- li-lu- i- ia. Scoa-lă, Doam-
 ne, mân-tu-e-
 ște-mă, Dum-
 ne-ze-ul meu,
 a- li-lu- i- ia. A Dom-
 nu-lui e- ste mân-tu- i-
 rea și pe- ste po- po- rul Tău,
 bi- ne- cu- vîn-ta-rea Ta,
 a- li-lu- i- ia.
 Sla-vă Ta-tă-lui și Fi- u- lui și Sfân-
 tu-lui Duh,
 a- li-lu- i- ia.

Preotul: Ectenia mică.

Strana: „Doamne strigat-am...”, „Să se îndrepteze...” „Din straja dimineții...”, „Că la Domnul...”.

Doam-ne, stri-ga-t-am că-tre Fi-ne, a-
u-xi-mă, a — u-xi-mă — Doam — ne.
Doam ne, stri-ga-t-am că-tre Fi-ne, a - u-xi-mă;
ia a-min-te gla-sul ru-gă-ciu-nii me — le,
cînd strig că-tre Fi — ne, a —
u - xi - mă Doam — ne.
Să se în-drep-te-re ru-gă-ciu-ne-a
mea, ca tă-mi-ia î-na-in — tea — Fa,
ri-di-ca — rea mîi-ni-lor me — le, —

Preotul face cădirea mare, în timp ce la strănă se continuă cântarea stihirilor învierii pe glasul I.

Că la Dom-nul es-te în-du-ra-re și
mul-tă mîm-tu-i — re la — El, și
El — va mîm-tu-i pe Is-ra-il de toa-te
fă — ră de le — gi — le Lui.

În-con-ju-rați, pō — poa-re Si-
o — nul — și-l cu-prin — deți pe —
dîn — sul și dați mă - ri — re,
în-trîn — sul, Ce-lui ce a în — vi-
at dîn morți; că A-ces-ta es-te Dum-ne-
ze — ul nos — tru, Cel ce ne-a
mîm-tu — it pe noi de fă — ră — de-
le — gi — le noas — tre.

Preotul terminând cădirea intră în Sf. Altar pe ușa diaconească din dreapta, îmbracă felonul și face vohodul cu cădelnița. La strănă se cântă dogmatica mare.

Mă-ni-re Pa-tă-lui și Fi-u-lui și Sfin-tu-lui Duh.

Și a-cum - și pu-ru-rea și în ve-cii ve-ci-lor. - A - - - min.

Pe ce-ea ce es-te mă-ni-rea a toa-tă lu -

mea, ca-re din oa-meni a ră - - - să - - - rit

și pe Stă-pî-nul S-a nă-s-cut, u-șă cea ce-neas-că,

lau-da ce-lor fă-ră de tru - - - puri și po-doa-ba cre-din-

cio-șo-lor, pe Fe-cioa-ra Ma-ri-a să o lau-dăm. Că a-

ceas-ta s-a a-ră-tăt cer și bi-se - ni-că Dum-ne-ze-

i - - - rii; a-ceas-ta, pe-re-te-le cel din mijloc al vrajbei sur-

pîn-du-l, pa-ce a a- dus - și îm-pă-ră-ti-a

a - - - des - - - chis. Deci pe a-ceas-ta a-vîn-d-o

în-tă-ri-re a cre-din-ței, a-pă-ră-tor a- vom- pe

Dom - nul, Cel ce s-a nă - rut - din - tr - în - sa .

În - dră - neas - că, dar, în - dră - neas - că po - po - rul lui

Dum - ne - zeu. Că ă - res - ta va bi - ru - i — pe vrăj - mași,

ca un ă - tot - pu - ter - nic. —

Preotul: Înțelepciune drepti

Strana: „Lumină lină...”

lu - mi - nă li - nă a sfin - tei mă - ri - ri, a Ta - tă -

lui ce - neș ce - lui fă - nă de moar - te, a Sfân - tu - lui, 'Fe - ri -

ci - tu - lui Ii - su - se Hris - toa - se. Vi - ind la a - pu - sul soa - re -

lui, vă - zând lu - mi - na cea de sea - nă, lă - u - dăm pe Ta - tăl, pe Fi -

ul și pe Sfîn - tul Iuh Dum - ne - zeu. Vred - nic ești în toa - tă vre -

mea a fi lă - u - dat de gla - suri cu - vi - oa - se, Fi - ul lui Dum - ne -

zeu, Cel ce dai vi - a - ță, pen - tru a - ceas - ta lu - mea Te mă - reș -

te, Te mă - reș - te!

Preotul: Să luăm aminte. Pace tuturor.

Strana: Și Duhului Tău

Preotul: Înțelepciune. Să luăm aminte

Strana: **Prochimenul zilei**

Sîmbătă seara
(glas 6)

Dom-nul a îm-pă-ră-tit, în-tru po-
doa-bă s-a îm-bră-cat. Dom-nul
a îm-pă-ră-tit, în-tru po-doa-bă s-a îm-bră-cat.

Duminică seara
(glas 8)

Ia-tă a-cum bi-ne-cu-vîn-tați pe Dom-
nul, toți slu-ji-to-rii Dom-nu-lui.

Luni seara
(glas 4)

Dom-nul mă va a-u-zi, cînd voi stri-
ga-că-tre Dom-nul.

Marti seara
(glas 1)

Mi-la Ta, Doam-ne, mă va ur-ma — în toa-te
zi-le-le vi-e-ții me-le.

Miercuri seara
(glas 5)

Dum-ne-ze-u-le, în-tru nu-me-le Tău mîn-tu-
ieș-te-mă și în-tru pu-te-re-a Ta — mă ju-de-că.

Joi seara
(glas 6)

A - ju - to - rul meu de la Dom - nul,
Cel ce a fă - cut ce - rul și pă - mîn - tul.

Vineri seara (glas 7)

Dum - ne - ze - u - le, spri - ji - ni - to - rul meu - ești
Tu - și mi - la Ta - mă va în - tim pi - na.

*În postul Sfintelor Paști,
în Duminici la vecernie* (glas 8)

Să nu în - toi fa - la Ta - de la
no - bul Tău, cînd mă ne - că - jesc de grab' -
mă - a - uzi, ia a - mîn - te spre su - fle - tul
meu și - l mîn - tu - ies - te pe el.

*La Nasterea Domnului,
la vecernia din 25 dec.* (glas 7)

Ci - ne e Dum - ne - zeu ma -
re, ca Dum - ne - ze - ul nos - tru Tu ești
Dum - ne - zeu ca ne faci mi - nuni.

*La Boterul Domnului,
la vecernia din 6 ian.* (glas 7)

Dum - ne - ze - ul nos - tru în cer și

*La Năsterea Domnului,
la vecernia din 25 dec.
(glas 7)*

Ci-ne e Dum-ne-zeu ma—
re, ca Dum-ne-ze— ul nos-tru Tu— ești
Dum— ne-zeu— ca ne faci mi-nuni.

*La Botezul Domnului,
la vecernia din 6 ian.
(glas 7)*

Dum-ne-ză— ul nos-tru în cer și
pe— pă— mînt— toa— te cî-te a vo—
it— Dom— nul a— fă— cut.

La Praznicele împărătești, urmează citirea Paremiilor din Minei, Triod sau Penticostar. Sâmbătă seara, urmează ectenia întreită, rugăciunea „Învrednicește-ne Doamne...”

Preotul: Ectenia cererilor.

Dacă se face Litia, la strănă se cântă acum stihirile litiei din Minei.

Preotul zice rugăciunea: „Mântuiește Doamne poporul Tău...”

Strana: Doamne miluiește.

Se pomenește cărmuirea țării, Ierarhul locului ș.a.

Preotul: rostește rugăciunea: „Stăpâne mult milostive...”

Strana: Stihoavna, Mărire... Și acum... de la stihoavnă, Acum slobozește... Sf. Dumnezeule... Prea Sfântă Treime... Tatăl nostru... După ecfonisul: „Că a Ta este împărăția...”, se cântă troparul „Născătoare de Dumnezeu Fecioară...”, glasul V, dacă este duminică, iar dacă este sărbătoarea unui sfânt cu polieleu se cântă mai întâi troparul sfântului de două ori și apoi **Născătoare de Dumnezeu**... Când este praznic se cântă numai troparul praznicului

Năs-că-toa — re de Dum-ne-zeu, Fe -
 cioa-ră, bu - cu - ră-te; ce - ia ce ești pli —
 nă de dar, Ma-ri-e, Dom - nul e - ste cu
 ti — ne. Bî - ne - cu - vîn - ta - tă ești tu
 în - tre fe - mei și bi - ne - cu - vîn - tat — e -
 ste ro - dul pîn - te - ce - lui tău; că ai năs - cut
 pe Mîn - tu - i - to — rul su - fle -
 te - lor noa — stre.. *rall...*

Cântare preluată din Ioan Brie, Cântări la serviciile religioase, p. 123.

Preotul rostește rugăciunea de sfințire a prinoaselor, strana: Fie numele Domnului (de trei ori), **Bogații au sărăcit și au flămânzit...** pe glasul VII (de trei ori). Preotul cu fața spre credincioși. Binecuvântarea Domnului peste voi toți...

Dacă este vecernie obișnuită atunci după ecfonisul: Fie stăpânirea împărăției Tale..., la strană se cântă **stihoavna** glasului de rând.

ia: că fe-cioa-ră fi-înd- ai nă-s-cut, iar du-pă naș-te-re
ca și mai î-na-in-te de naș-te-re ai ră-mas; că
Dum-ne-zeu e-ra Cel ce s-a nă-s-cut, pen-tru
ca-re și fi-ni-le le-a în-no-it. Ci, o,
Mai-că a lui Dum-ne-zeu, ru-gă-ciu-ni-le
ce se a-duc, ti-e în bi-se-ri-ca ta, nu le
tre-re cu ve-de-rea! Ci, ca ce-ea ce
ai pur-tat în bra-te-le ta-le pe Cel mi-los-tiv, spre
no-bu-i tăi mi-los-ti-ves-te-te și roa-gă-L
să se mîm-tu-ias-că su-flu-te-le noas-tre.

Strana: Acum slobozește...

A - cum slo - bo - ze - ște pe ro - bul
Tău Stă - pî - ne du - pă cu - vîn - tul Tău în

Sfinte Dumnezeule... (de trei ori), Preasfântă Treime..., Doamne miluiește (de trei ori), Mărire ... Și acum..., Tatăl nostru...

Preotul: Că a Ta este împărăția și puterea...

Strana: Amin. Troparul Învierii glas I, Mărire... Troparul Sfântului, Și acum... Troparul Născătoarei de Dumnezeu, pe glasul pe care s-a cântat troparul Sfântului. La sărbătorile sfinților se cântă troparul sfântului de două ori, apoi Mărire... Și acum... al Născătoarei de la glasul de rând al Octoihului. La praznicele împărătești se cântă numai troparul praznicului de trei ori.

149

Pia-tra fi-înd pe-șet-lu- i- tă de lu-dei și os-
 ta- șiu stră-ju- înd prea-cu-raț- tru- pul Tău,
 în-ri-a-t-ai a tre-ia zi Mîm-tu- i- to-ru-le,
 dă-ru-înd lu-mii ri- a- tă; pen-tru a-
 ceas-ta, Pu-te-ri-le- ce-ru-ri-lor stri-gau Ți- e:
 Dă-tă-to-ru-le de ri- a- tă: Mă-ri- re
 în-ri-e-rîi Tă- le, Hris-toa-se, Mă-ri- re îm-
 pă-ră-ți-ei Tă- le, Mă-ri-re pur-tă-rîi Tă- le de
 gri- fă U-ru-le iu-bi-to-ru-le de oa- meni-
 Mă-ri-re Ta-tă-lui și Fi-u-lui și Sfin-tu-lui Duh.
 Și a-cum și pu-ru-nea și în ve-cii ve-ci-lor A-min.
 Gavril, zi-cînd Ți-e: Fe-cloa-ră, bu- cu-ră-

Preotul: Înțelepciune

Strana: Binecuvintează

Preotul: Cel ce sete binecuvântat...

Strana: Amin. Întărește Dumnezeu, sfânta și dreapta credință a drept-măritorilor creștini și Sfântă Biserica Ta o păzește în veacul veacului.

Preotul: Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluiește-ne pe noi.

Strana: Ceea ce ești mai cinstită decât Heruvimii și mai mărită fără de asemănare decât Serafimii, care fără stricăciune pe Dumnezeu Cuvântul ai născut, pe tine cea cu adevărat Născătoare de Dumnezeu te mărim.

Preotul: Mărire Ție Hristoase Dumnezeu nostru mărire Ție.

Strana: Mărire..., Și acum..., Doamne miluiește (de trei ori), bine-cuvântează

Strana: Amin, și cântă **Nădejdea mea...**

Nă- dej-dea mea es-te Ta- tăl, scă- pa- rea
mea es- te Fi- ul, a- co-pe-ră- mîn-tul meu es- te Du- hul Sfânt, Tre-
i- me Sfân- tă mă- ni- re Ți- e.

Utrenia glas I

Utrenia este slujba de dimineața, așa cum îi spune și numele. Deosebim trei variante de utrenie săvârșite în cultul creștin ortodox: Utrenia de toate zilele, din cursul săptămânii când nu este nici o sărbătoare, Utrenia duminicii și Utrenia oficiată în mănăstiri la privegherea de noapte, la diferite sărbători. Ultimele două sunt aproape identice. La această slujbă de dimineața, rolul preotului este mult simplificat, el se reduce doar la rostirea unor ectenii mici, partea dominantă a slujbei revine stranei care are cele mai multe cântări și rugăciuni brodate în jurul ecteniilor.

Preotul: Binecuvântat este Dumnezeu nostru...

Strana: Amin. Veniți să ne închină Împăratului nostru Dumnezeu (de trei opri), se citesc psalmii 19, 20, Mărire... Și acum... Sfinte Dumnezeule... Tatăl nostru... După binecuvântare preotul face căderea mare. Când trebuie să rostească ecfonisul: Că a Ta este împărăția și puterea și mărirea..., trebuie să fie în mijlocul bisericii sub policandru.

Strana: citește troparele „Mântuiește Doamne poporul Tău și binecuvântează moștenirea Ta; biruință binecredincioșilor creștini asupra celui potrivnic dăruiește; și cu crucea Ta păzește pe poporul Tău.

Mărire Tatălui... Cel ce te-ai înălțat pe cruce de bunăvoie, poporului Tău celui nou, numit cu numele Tău, îndurările Tale dăruiește-i Hristoase Dumnezeule. Veselește cu puterea Ta pe binecredincioșii creștini, dăruiește-le lor biruință asupra protivnicului, având ajutorul lor armă de pace, nebiruită biruință.

Și acum și pururea... Ocrotitoare, neînfricată și neînfruntată nu trece cu vederea, ceea ce ești bună, rugăciunile noastre, întru tot lăudată Născătoare de Dumnezeu. Întărește viața cea de obște a dreptcredincioșilor. Mântuiește pe cei ce i-ai rânduit să conducă și le dă lor biruință din cer, pentru că ai născut pe Dumnezeu, ceea ce ești singură binecuvântată.

Preotul: Ectenia întreită

Strana: Doamne miluiește (de trei ori)

Preotul ecfonisul: Că milostiv și iubitor de oameni Dumnezeu ești...

Strana: Amin. Întru numele Domnului binecuvintează părinte

Preotul: Mărire Sfintei și celei de op ființă și de viață făcătoarei și nedespărțitei Treimi, totdeauna acum și pururi și în vecii vecilor¹⁵³.

Strana citește cei șase psalmi (Ps. 3; 37; 62; 87; 102; 142)

Preotul: după psalmul 62, iese din altar și citește ultimele șase rugăciuni ale dimineții în fața Sfintelor Uși. După terminarea psalmilor rostește ectenia mare.

Strana: **Dumnezeu este Domnul...** (de trei ori) cu troparul glasului de rând.

¹⁵³ De la duminica Tomii până la Înălțarea Domnului, Utrenia se începe direct cu „Mărire Sfintei...” după care se cântă „Hristos a Înviat...” (de trei ori)

Pia-tra fi-înd pe-ret-lu- i- tă de lu-dei și os-
 ta- șiu stră-ju- înd prea-cu-raț- tru- pul Tău,
 în-ri-a-t-ai a tre-ia zi Mîm-tu-i- to-ru-le,
 dă-ru-înd lu-mii ri- a- tă; pen-tru a-
 ceas-ta, Pu-te-ri-le- ce-ru-ri-lor stri-gau Ți- e:
 Dă-tă-to-ru-le de ri- a- tă: Mă-ri- re
 în-ri-e-rîi Tă- le, Hris-toa-se, Mă-ri- re îm-
 pă-ră-ți-ei Tă- le, Mă-ri-re pur-tă-rîi Tă- le de
 gri- fă U-ru-le iu-bi-to-ru-le de oa- meni-
 Mă-ri-re Ta-tă-lui și Fi-u-lui și Sfin-tu-lui Duh.
 Și a-cum și pu-ru-nea și în re-cii re-ci-lor A-min.
 Gavril, zi-cînd Ți-e: Fe-cloa-ră, bu- cu- ră-

te!, îm-pre-u-nă cu gla-sul sa în-tru-pat Stă-pî - nul
 tu - tu-ror, în-tru ti - ne, chi-vo - tul cel
 sfînt pre-cum a zis — drep-tul Da-vid. A-ră-
 ta - tu-te-ai mai cu-prim-ră-toa-re de-cît ce - ru-ri-le,
 ce-ea ce ai pur-tat pe Fă-că - to - rul tău. Mă-
 ri - re - Ce-lui ce s-a să-lăş-lu-it în-tru ti -
 ne. Mă - ri - re Ce-lui ce a ie - şit din
 ti — ne. Mă - ri - re Ce-lui ce ne-a li-be-
 rat — pe noi, prin naş-te-re-a ta. —

Preotul: ectenia mică

Strana: primul rând de sedelne

Mor-mîn-tul Tău, Mîn-tu-i - to - ru-le, os-
 ta-şii stră-ju - in - du-l, mor-ti-sau fă - cut de
 stră-lu-ci-re-a în-ge - ru-lui ce s-a a - ră-tat,
 ca-re a ves-tit fe-me-i-lor În-vi-e - rea. Pe

Fi-ne Te mă-rim, Pe-ră-to-rul stri-că-ciu — nă; la
 Fi - ne că-dem, Cel ce ai în-vi-at din mor-mînt și
 u-nul Dum-ne-ze — ul nos — tru. —

Mai-că a lui Dum-ne-zeu pe ti-ne te știm
 toți, rei ce cu dra-gos-te a-lex-găm la a ta bu-nă-
 ta — te, că-re și du-pă naș-te-re te-ai
 a-nă-tat Fe-cio-a ră cu a-de-vă-rat. Pe ti-ne te a-
 vem o-cro-ti-toa-re, noi pă-că-to — și; pe
 ti-ne mîn-tu-i-re în-tru is-pi-te le-am cîr-ti-gat,
 sin-gu-ra cu to-tul fă-ră pri-fa — nă.

Preotul: ectenia mică

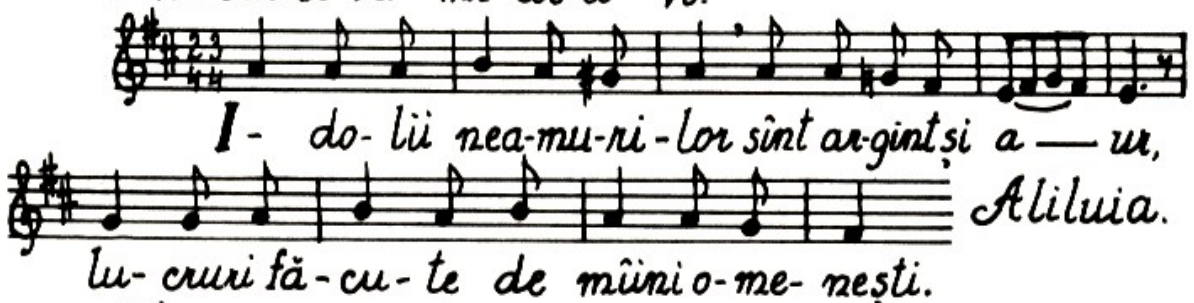
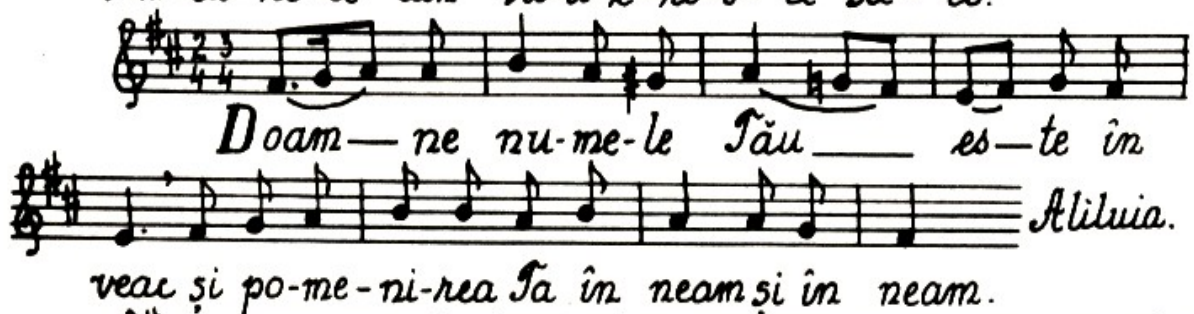
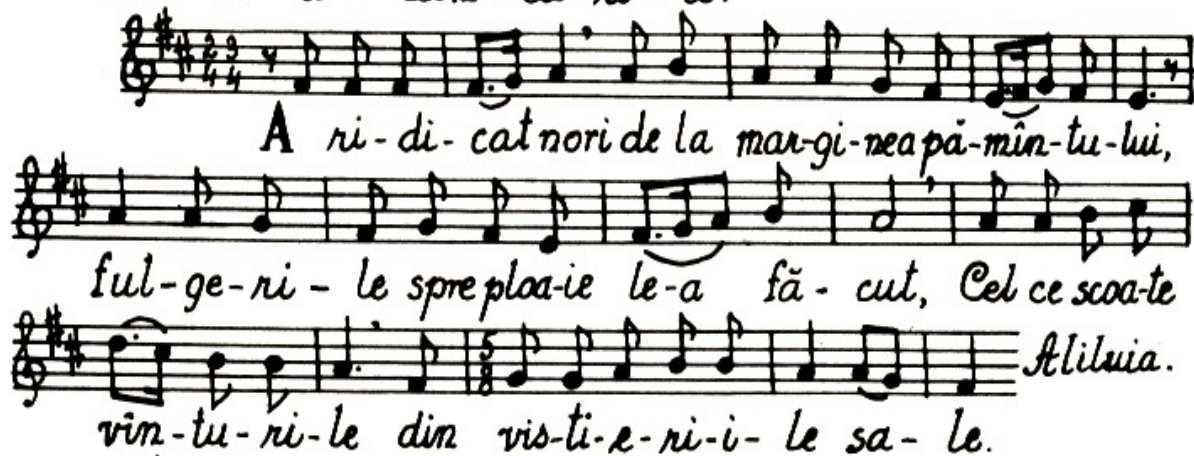
Strana: al doilea rând de sedelne

Fe-me-i-le, mî-ne-cînd, au ve-nit la mor-
 mînt, și ve-de-re în-ge-reas-că vă-zînd s-au cu-
 tre-mu-rat; mor-mîn-tul a stră-lu-rit vi-
 a-tă, mi-nu-ne-a le-a spăi-mîntat pe e-le.

Pen-tru a-ceas-ta, mer-gînd, au ves-tit u-re-
 ni-ci-lor în-vi-e-re-a. Ia-dul l-a-pră-dat Hui-
 tos, ca Cel ce es-te sin-gur ta-re și pu-ter-nic;
 și pe cei pie-riți i-a scu-lat — pe toți,
 fri-ca o-sîm-di-nii dez-le-gînd cu pu-te-re-a Cru-cii.

Dacă este un Praznic împărătesc se cântă **Polieleul** și **Mărimurile**. În duminica Fiului Risipitor, duminica lăsatului sec de carne, dum. Lăsatului sec de brînză se cântă Ps. 136: „La râul Babilonului...”

Lău-da-ti nu-me-le Dom-nu-lui, lă-u-
 da-ti-L pe Dom-nul. A-li-lu-ia.
 Cei ce stați în ca-sa Dom-nu-lui, în Aliluia.
 cur-ti-le Dum-ne-ze-u-lui nos-tru.
 Lău-da-ti pe Dom-nul că es-te bun.
 Dom-nul; cîn-tați nu-me-le lui că es-te bun.
 Că eu am cu-nos-cut că es-te ma-ne Dom-nul,
 Dom-nul nos-tru pes-te toți Dum-ne-ze-ii.
 Toa-te cî-te a vrut Dom-nul a fă-cut în

ochi au și nu vor ve-dea, u-nechi au și nu
 Alilulia.
 vor a-u-zi, că nu es-te duh în gu-ra lor.
 A - se-me-ne-a lor să fi - e toți cei ce-i fac pe Că
 Alilulia.
 din — șii, și toți cei ce se în-cred în ei.
 Ca - sa lui Is-ra - il bi-ne-cu-vîn - tați pe
 Dom — nul, ca-sa lui A-non bi-ne-cu-vîn-tați pe Dom — nul,
 Alilulia.
 ca-sa lui Le — vi bi-ne-cu-vîn-tați pe Dom-nul.

Psalmul 135.

Măr-tu-ri - și — ti - vă Dum-ne-re-u-lui dum-ne-
 re — i — lor, că în veac es-te mi-la —
 Lui. A-li - lu — i — a.
 Refren că în veac...
 Cel ce a fă-cut ce-nul cu în-țe-lep - ciu — ne,

Soa-ne-le spre stă-pî-ni-nea zi — lei,
 că în veac...
 lu-na și ste-le-le spre stă-pî-ni-nea nop — ți,
 Cel ce dă fra-nă la tot tu — pul, că în
 veac es-te mi-la Lui. A-li-lu — ia.
 Lău-dați pe Dum-ne-re-ul ce — ru-lui, că în
 veac es-te mi-la Lui. A-li-lu — ia.
 Măr-tu-ri-si-ți-vă Dum-ne-re-u-lui ce-lesc,
 că în veac es-te mi-la Lui. A-li-lu — ia.

Mărimurile

la Nașterea Măicii Domnului

Mă-ri-mu-te pe ti — ne,
 Prea sfin — tă fe —
 cioa — ră și cins — tim

pe sfin-ți tăi pă-rinți
și mă-rim în-tru tot lău-
da tă naș-
te re-a ta, naș- te re-a
ta.

Psalmul ales

la Nașterea Maicii Domnului

A-du-ți a-min te, Doam-ne
de Da-vid și de toa-te blin-de-te-le lui,
ca-re s-a ju-rat Dom-nu-lui și fă-gă-du-
in-tă a dat nea-mu-lui lui Ia-cob. Ia-
lă am a-u-zit de Ar-că în 6-fra-ta și am gă-
si-t-o la ta-ni-na lui Ia-rim. Lu-cru-mă-

Psalmul 136 „La râul Babilonului...”

La ri — ul Ba-bi-lo — nu-lui, a-co-
lo — am se-zut și am plîns, cînd — ne-am a-
min — te de Si-on. A-li-lu — ia.

În săl cii, în mij-lo — cul lor am a-tîr-
nat har-fe-le noas-tre, că a-co-lo cei ce —
ne-au ro-bit — pe — noi, ne-au ce-rut no-uă cîm-ta-re
A — li — lu — ia.
Și cei ce ne-au ro-bit pe noi zi-ceau: Cîm-ta — ti
ne no — uă din cîm-tă-ri — le Si-o — nu — lui.

Cum să cîn- tăm cîn-ta-re-a Dom- nu-lui
 Aliluia.
 în pă-mînt stre- in.
 De te voi ui-ta, I-e-ru-sa-li
 Aliluia.
 me, ui-ta-tă să fi e dreapta mea.
 Să se li-peas-că lim-ba mea de gru-
 ma zul meu, de nu îmi voi a-du-ce a-

min-te de ti-ne, de nu voi pu-ne î-na-in-te
 I-e-ru-sa-li mul ca în-ce-put al
 bu-cu-ri ei me-le. A-li-lu-ia.
 7. A-du-ti a-min-te Doam-ne de-
 fi-ii lui 216 dom, în zi-ua dă-rî-mă-rii

min-te de ti-ne, de nu voi pu-ne i-na-in-te

I-e-nu-sa-li mul-ca in-ce-put al-

bu-cu-ri ei me-le. A-li-lu-ia.

7. A-du-ti a-min-te Doam-ne de-

fi-i lui dom, in zi-ua da-ri-ma-rii

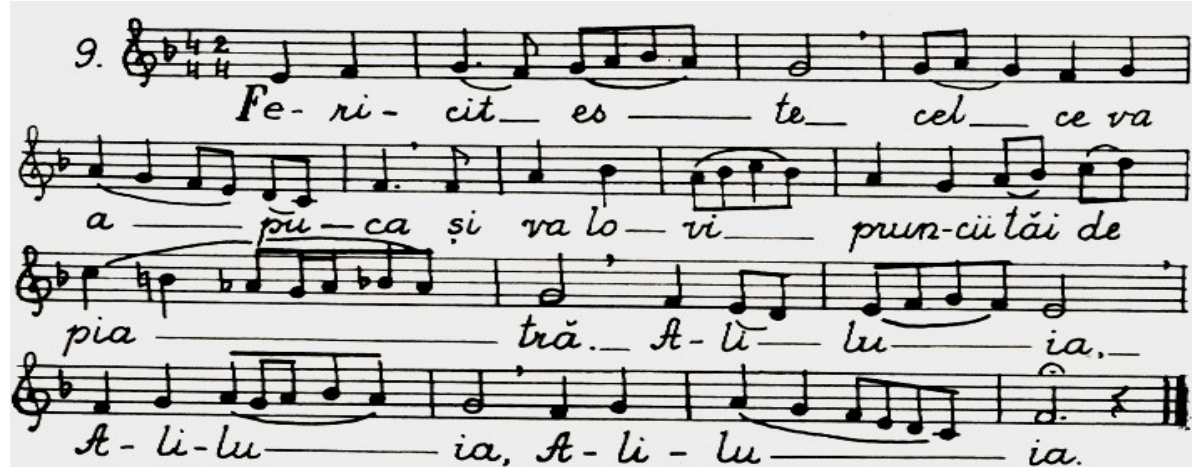
I-e-nu-sa-li-mu-lui cind zi-ceau: Stri-

ca-ti-l, stri-ca-ti-l, pi-na la-

A-li-lu-ia.

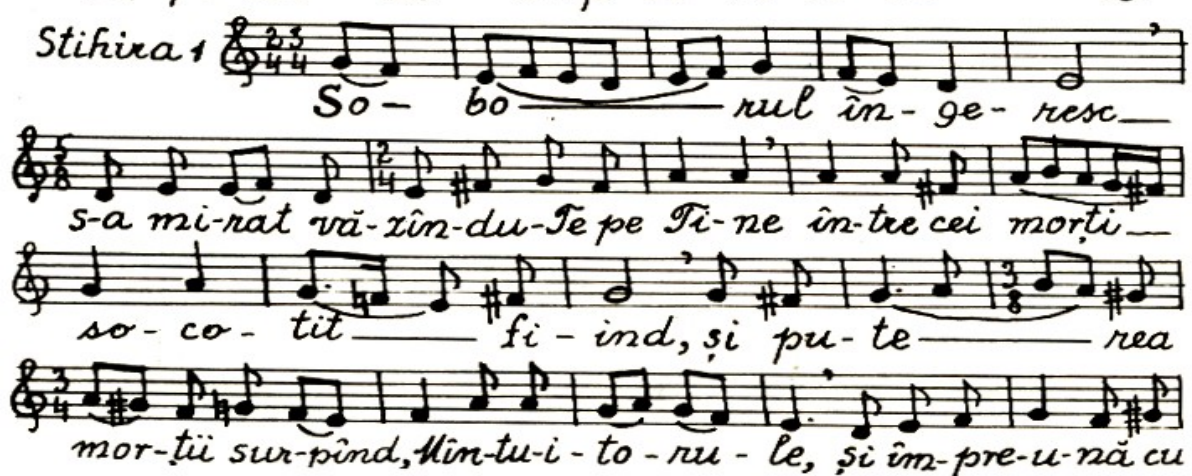
te-me-li-i-le lui.

8. *Fi-ca Ba-bi lo-nu-lui, ti-că-
loa-sa! Fe-ri-cit es-te cel ce-ti va
năs-plă-ti ti-e, du-pă sap-ta ta pe ca-re-
Aliluia.
ai fă-cu-t-o no-uă.*

9. *Fe-ri-cit es-te cel ce va
a-pu-ca și va lo-vi prun-cii tăi de
pia-tră. A-li-lu-ia.
A-li-lu-ia, A-li-lu-ia.*

Dacă este duminică, se cântă **Binecuvântările Învierii** pe glas V.

Stihul 1. *Bi-ne ești cu-rîm-tat Doam-ne, în-va-tă-
ne pe noi în-drep-tă-ri-le Tă-le.*

Stihira 1 *So-bo-rul în-ge-resc
s-a mi-nat vă-rîm-du-Te pe Ti-ne în-tre cei morți
so-co-tit fi-înd, și pu-te rea
mor-ții sur-pînd, Vin-tu-i-to-ru-le, și îm-pre-u-nă cu*

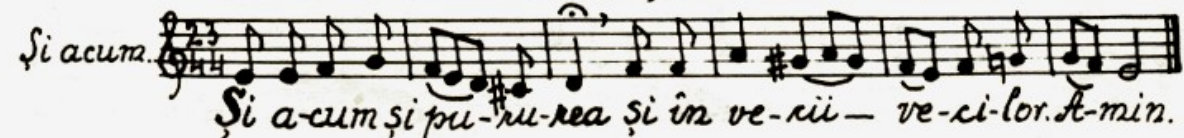
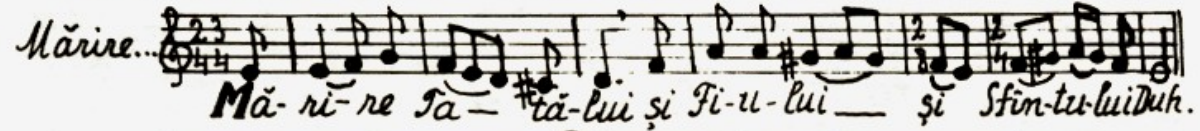
¹⁵⁴ Polieleul, mărimurile și Ps. 136, a fost preluat după D.Cusma, I.Teodoroviciși Gh.Dobreanu, Cântări bisericești, Timișoara, 1980, pp. 217-221.

Stih
(variantă
melodică)

Stihira II.

Pe Dă-tă-to-rul de vi-a-tă nă-s-cin-du-l Fe-

cioa ră, de pă-cat pe A-dam-l-ai

mîn-tu-it; și bu-cu-ri e 8 -

vei în lo-cul în-tris-tă-rii i-ai dă-nu-it,

și pe cei că-zuți din vi-a-tă i-a în-drep-tat

la a-re e-a-si Cel ce s-a în-tru-pat din

ti-ne, Dum-ne-zeu și om.-

A-li-lu-i-a, A-li-lu-i-a, A-li-lu-i-

a, mă-ri-re Ți-e Dum-ne-ze u-le.-

A-li-lu-i-a, A-li-lu-i-

a, A-li-lu-i-a, mă-ri-re

Ți-e Dum-ne-ze u-le.-

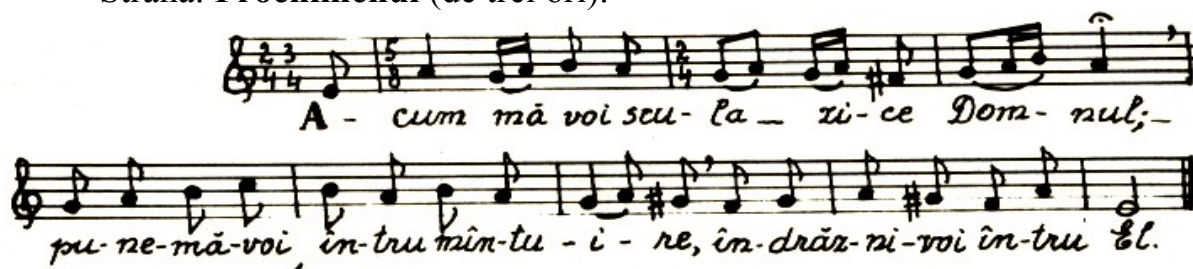
Preotul: Ectenia mică.

Strana: Citește Ipacoiul și îndată cântă **Antifoanele**:

Cînd sînt ne- că - jît, a- uri du- re- ri- le
me — le, Doam- ne, că- tre Fi — ne strig.
Pust- ni- ci- lor, ce- lor ce sînt de- par- te de
lu- mea cea de- șar — tă, ne- în- ce- tă- tă le
es- te do- ri- rea du- pă Dum- ne- zeu.
Mă- ri- re Ta- tă- lui și Fi- u- lui și Sfîm- tu- lui Duh.
Și a- cum și pu- ru- rea și în ve- cii ve- ci- lor. A- min.
Sfîm- tu- lui Duh cîns - ti- re și mă-
ri- re îm- pre- u- nă se cu- vi — ne,
ca și Ta- tă- lui și Fi u- lui;
pen- tru a — ceas — ta să cîm- tăm o stă- pî-
ni- re a — Tre- i- mî: —

Preotul: Înțelepciune! Să luăm aminte!

Strana: **Prochimenul** (de trei ori).

Preotul: Domnului să ne rugăm.

Strana: Doamne miluiește.

Preotul: Că sfânt ești Dumnezeu nostru și Ție mărire înălțăm...

Strana: Amin și se cântă „Toată suflarea...”

Preotul: Și pentru ca să ne învrednicim noi a asculta Sfânta Evanghelie, pe Domnul Dumnezeu nostru să-L rugăm.

Strana: Doamne miluiește (de trei ori).

Preotul: Înțelepciune drepti să ascultăm Sfânta Evanghelie. Pace tuturor.

Strana: Și duhului Tău

Preotul: Din Sfânta Evanghelie de la... citire

Strana: Mărire Ție Doamne mărire Ție.

Preotul: Citește Evanghelia. După terminarea Evangheliei se mai cântă încă odată ”Mărire Ție Doamne...”. În timp ce preotul scoate Sf. Evanghelie și o așează pe un analog în mijlocul bisericii, strana citește rugăciunea „Învierea lui Hristos...”, Ps. 50 și se continuă cu cele două stihuri pe glasul II:

Mă - ri — re Fa — tă - lui și
 Fi - u - lui — și — Sfîn - tu - lui Duh. —
 Pen — tru ru - gă - ciu — ni - le A - pos - to - li - lor
 Tăi, — Mi - los - ti — ve, cu - ră - țe - te mul - ți - mea

gre — se — li — lor — noas — tre.
 Și a - rumă — și pu — ru -
 rea și în ve - cii ve - ci - lor A - min. —
 Pen — tru ru - gă - ciu ni - le Nă - s - că -
 toa - rei de Dum - ne - zeu, — Mi - los — ti —
 ve, — cu - ră - țe - te mul - ți — mea gre —
 se — li — lor — noas — tre.

gre — se — li — lor — noas — tre.

Și a — rum — și pu — ru —

rea și în ve — cū ve — ri — lor A — min.

Pen — tru ru — gă — ciu ni — le Năs — că —

toa — rei de Dum — ne — zeu, — Mi — los — ti —

ve, — cu — ră — țes — te mul — ți — mea gre —

se — li — lor — noas — tre.

Mi-lu-ieș-te-ne Dum-ne-ze-u-le, du-pă ma-re
mi— la Ta— și du-pă mul-ți-mea în-du-
nă-ri-lor Ta— le, cu-ră-țes-te fă-nă-de-
le— gi-le noăs— tre.
În-vi-ind I—sus din mor-

mînt, pre-cum a zis mai î-na- în— te a
dă-nu-îl— no-uă vi-a-lă veș— ni-că și
ma— re mi lă.
Mă-ni-re Ta-tă-lui și Fi-u-lui și
Sfin— tu lui Duh.
226
și-le m—că-im—pei des-

mînt, pre-cum a zis mai tî-na- în- te a
 dă-ru-it no-uă vi-a-tă veș-ni-că și
 ma-re mi-lă.
 Mă-ni-re Fa-tă-lui și Fi-u-lui și
 Sfîn-tu-lui Duh.
 U-șile po-că-in-ței des-
 chi-de-mi, Dă-tă-tor ru-le de vi-a-tă! Că

mi-ne-că du-hul meu la bi-se-ri-ca Ta cea sfîn-
 tă, pur-tînd lo-caș, al tru—pu—
 tui, cu to—tul spur—cat; ci,
 ca un în-du-rat, cu-ră-teș te-î, cu
 mi-la mi-los-ti-vi—rîi Ta le.

Și a-cum și pu-ru-rea și în
 re-cii re-ci-lor. A min.
 În că-ră-ri-le mîn-tu-i rîi
 în-drep-tea-ză-mă de Dum-ne-zeu Năș-că-
 toa—ră, căci cu pă-ca-te gro-za—ve mi-am spur-
 cat su-fle-tul și cu le-ne-
 228

Și a-cum și pu-ru-rea și în
ve-cii ve-ci-lor. A min.

În că-ră-ri-le mîn-tu-i rii
în-drep-tea-ză-mă de Dum-ne-zeu Năș-că-
toa-ră, căci cu pă-ca-te gro-za-ve mi-am spur-
cat su-fle-tul și cu le-ne-
vi-re vi-a-ta mea toa-tă o am chel-tu-it;
ci, cu ru-gă-ciu-ni-le ta-le, cu-ră-
șeș-te-mă de toa-tă ne-cu-ră-ți a.

Preotul: Rugăciunea „Mântuiește Doamne poporul Tău...” apoi ecfonisul:
Cu mila și cu îndurările și cu iubirea de oameni...

Strana: **Catavasiile Bunei Vestiri** pe glas IV¹⁵⁶.

¹⁵⁵ „Ușile pocăinței...”, „În cărările mântuirii...” și „La mulțimea faptelor mele celor rele...” se cântă de la Duminica Vameșului și a Fariseului până la duminica a cincia din Postul Mare (inclusiv).

¹⁵⁶ Orânduirea Catavasiilor în decursul anului bisericesc este următoarea: 24- aug. - 21 sept. Catavasiile Înălțării Sf. Cruci; 22 sept. - 20 nov. , Catavasiile Bunei Vestiri; 21 nov. 30 dec. Catavasiile Nașterii Domnului; 1-14 ian. Catavasiile Botezului; 15 ian. 9 febr., Catavasiile Întâmpinării Domnului; 10 feb. Duminica Floriilor, Catavasiile Bunevestiri, de la dum. Fiului Risipitor, la dum. III a din Postul Mare Catavasiile sunt din Triod. Între Sf. Paști și Înălțare, Catavasiile Sf. Paști; Între Înălțare și dum. I după Rusalii, Catavasiile Rusaliilor; între dum. Tuturor Sfinților și 1 aug., Catavasiile Bunevestiri; între 1-14 aug., Catavasiile Sf. Cruci; între 15-23 aug., Catavasiile Adormirii Maicii Domnului (apud Catavasierul, București 1970, p. 44.)

Des-chi-de-voi gu-ra-mea și se va um-
 plea de Duh, și cu-vînt voi răs-pun-de Îm-
 pă-ră-te-sei Mai—cîi; și mă voi a-ră-
 ta lu-mi-nat prăx-nu-înd, și voi cînz-ta mi-
 nu-ni-le ei, bu-cu-rîn-du-mă.

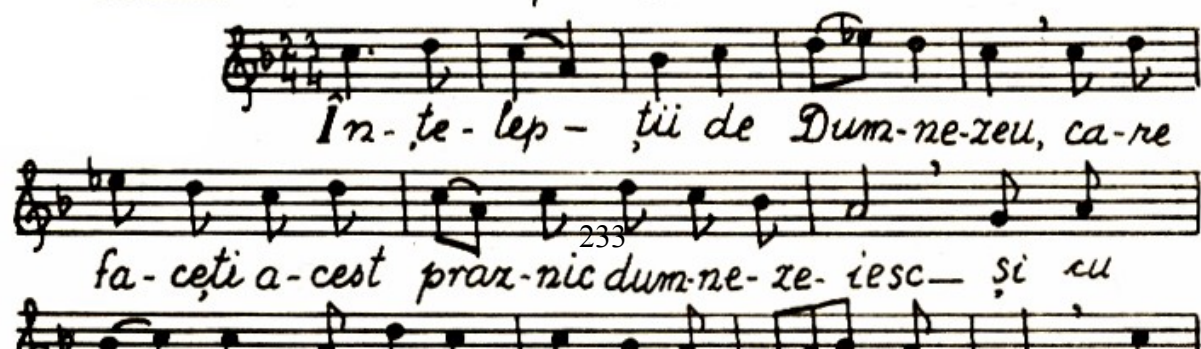
Pe ai săi cîm-tă-reți Năs-că-toa-re de
 Dum-ne-zeu, îx—vo-rul cel viu și în-

des-tu-lat, ca-re s-au îm-pre-u-nat cea-
 tă du-hov-ni-ceas-că îm-tă-reș-te-i, îm-
 tru dum-ne-re-ias-că mă-ri—rea ta, cu-
 nu-ni-lor mă-ri-rîi îm-vred-ni-cînz-du-i.

Preotul: Ectenia mică.

Strana: Cântările IV-V-VI.

Cel ce şa-de în mă-ri—re pe
 scau-nul Dum-ne-ze-i - rii, pe no-nul cel u-
 şor, a ve-nit I- sus, cel cu to-tul dum-ne-ze-
 iesc, din Prea-cu-na-tă Fe- cioa—nă,—
 şi a mîn-tu-it pe cei ce stri—gă: Mă-
 ri-re pu-te-rui Ta—le, Doam—ne.

cioa-ră-ne-is-pi-ti-tă de nun-tă, ai a-vut în
 pîn-te-ce pe Dum-ne-zeu cel pes-te toa—te și
 ai nă-s-cut pe Fi-ul cel fă-ră—de ani,
 Cel ce dă-nu-ies-te pa-ce tu-tu-nor ce-lor
 ce—te lau-dă pe ti-ne.

În-te-lep-ții de Dum-ne-zeu, ca-re
 fa-ceți a-cest praz-nic dum-ne-ze-iesc—și cu
 to-tul cins-tit al Mai-cii lui Dum-ne-zeu, re-
 niți să bă-tem din pal-me, mă-rind—pe Dum-ne-
 zeu, Cel ce s-a—nă-s-cut—din-tr-în-sa.

Preotul: Ectenie mică.

Strana: **Condacul, icosul și sinaxarul**, (viața pe scurt a sfântului zilei din Minei)

mînt în-tru mă-ri-re, și lu-mea împre-u-nă ai
în-ri-at, și fi-rea oa-me-ni-lor Te lau-dă,
ca pe Cel ce ești — Dum-ne-zeu; și moar-tea a pie-
rit și A-dam dăm-tu-ieș-te, Stă-pî-ne, și
e-va a-cum slo-bo-dă fi-înd din le-gă-turi, se bu-cu-
ră strî-gînd: Tu ești, Hîis-toa-se, Cel ce
dai tu-tu-ror în-ri-e rea.

*N-au slu-jit făp-tu — rii cu-ge-tă-to-
 rii de Dum-ne-zeu, ci nu-mai fă-că-to — ru-
 lui; ci groa-za fo-cu-lui băr-bă — țeș-te
 în-frun-tîn-d-o se bu-cu-rau, cîn-tînd: Prea-lău-
 da-te Dum-ne-ze-ul pă-rin-ți-lor noș-tri și*

Doam - ne, bi - ne ești cu - vîn - tat.

Stih

Să lău - dăm, — bi - ne să cu - vîn - tăm — și
 să ne în - chi - năm Dom - nu - lui — cîn - tînd — și
 să - lă prea în - năl - țăm pe dîn - sul în - tru toți ve - rii.

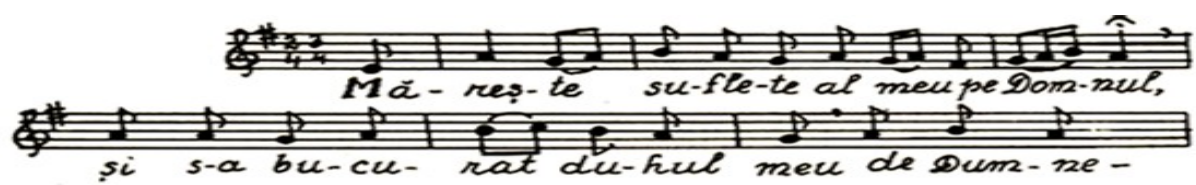
Cîntarea 8.

Pe ti — ne - rii cei bi - ne - cre - din - cioși, —
 în — cup - tor, naș - te - rea Nă - scă - toa - rei de Dum - ne -
 zeu — i - a mîn - tu - it, — a - tunci — fi - ind în - chi - pu -

i - tă, iar a - cum pli - ni — tă; pe
 toa - tă lu - mea ri - di - că să - ți cîn - te ți — e; pe
 Dom - nul lu - cru - ri - le lău - da — ți - lă
 și - lă prea în - năl - țăm pe dîn - sul în - tru toți ve - cii.

Preotul: Pe Născătoarea de Dumnezeu... (face căderea mare).

Strana: Mărește suflete al meu pe Domnul... pe glasul de rînd.

zeu, Min-tu-i- to- rul meu.

Ce- ea ce ești mai cins- ti- tă de-

cît He-ru- vi- mü și mai mă- ri- tă

fă- ră de a- se- mă- na- re de- cît Se- ra-

fi- mü, că- re fă- ră stri- că- ciu- ne pe

Dum- ne- zeu- Cu- vîn- tul ai nă- s- cut, pe

ti- ne cea cu a- de- ră- rat Nă- s- că-

toa- re de Dum- ne- zeu, te mă- rim.

Tot nea- mul o- me- nesc să sal- te cu

du- hul, fi- ind lu- mi- nat; și să prăx- nu-

ias- că fi- rea min- ti- lor ce- lor fă- ră de trup, cins-

tind sfin- ta prăx- nu- i- re a Mai- cii lui Dum- ne- zeu-

ti - ne cea cu a - de ră - rat Năs - că -
 toa - re de Dum - ne - zeu, te mă - rim.

Tot nea - mul o - me - nesc să sal - te cu
 du - hul, fi - ind lu - mi - nat; și să prăx - nu -
 ias - că fi - rea min - ti - lor ce - lor fă - ră de trup, cins -
 tind sfin - ta prăx - nu - i - re a Mai - cii lui Dum - ne - zeu -
 și să stri - ge: Bu - cu - ră - te, prea

fe - ri - ci - tă Năs - că - toa - re de Dum - ne - zeu, - cu -
 ra - tă, Pu - ru - rea - Fe - cioa - ră.

Preotul: Ectenie mică.

Strana: Sfânt este Domnul... cu luminânda de rând (svetilna zilei).

T. II.
 Sfînt es-te Dom-nul Dum-ne-ze-ul nos-
III.
 tru. Sfînt es-te Dom-nul
 Dum-ne-ze-ul nos tru.

Î-năl-țați pe Dom-nul Dum-ne-ze-ul
 nos—tru și vă în-chi-nați aș-ter-nu-tu-lui pi-
 cioa-re-lor Lui, că sfînt es—te.

Sfîtilna I. (a Învierii)
 Cu U-ce-ni-cii să ne su-im în
 mun-te-le Ga-li-le—ii, prin cre-din-ță să ve-
 dem pe Hris-tos gră-ind, — că a lu-at pu-te-re a
 ce-lor de sus și a ce-lor de jos; să af-lăm cum în-

ra-tă a bo-te-za toa-te nea-mu-ri-le,— în
 nu-me-le Tă-tă-lui și al Fi-u-lui și al Sfîn-tu-lui
 Duh și că va fi îm-pre-u-nă cu ai Săi,— pre-
 cum a fă-gă-du-it,— pî-nă la sfîr-
 și tul rea-cu-lui.

(Se cântă pe „însuși glas”, respectiv pe melodia de la „Doamne strigat-am...”)

Stihul 1.

Toa-tă su-fla-re-a să lau-de pe Dom—
 nul! Lău-da-ți pe Dom—nul din ce—nuri, lău-
 da-ți-L pe El în-tru ce-le i-nal—te;
 Fi-e se cu-ri—ne cîn-ta—re Dum-ne-
 ze—u—le.

Stihul 2.

Lău-da-ți-L pe El—toți în-ge-rîi Lui, lău-
 da-ți-L pe El toa-te pu-te—ri-le Lui;
 Fi—e se cu-ri—ne cîn-ta—re

re, Dum-ne-ze-u — le.

Stihul 3. Lău-da-ți-l pe El în-tru pu-te —

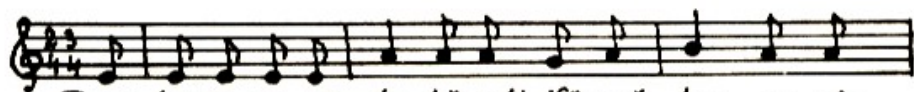
ri-le — Lui, lău-da-ți-l pe El du-pă mul-

ți — mea mă-ri — ri — Lui.

Mărire... Voscreasna sau stihirea de rând a Evangheliei, pe „Însuși glas”, iar **Și acum...** „Prea binecuvântată...”, după modelul stihoavnei.

Și a-cum și pu-ru-nea și în ve-cii ve-ci-lor. A-min.

Prea-bi-ne-cu-vîn-tă-tă ești, Nă-s-că-toa-re de

Dum-ne-zeu Fe-cioa-ră. Că prin Cel ce s-a

în-tru-pat din ti-ne, ia-dul s-a-ro-bit, A-

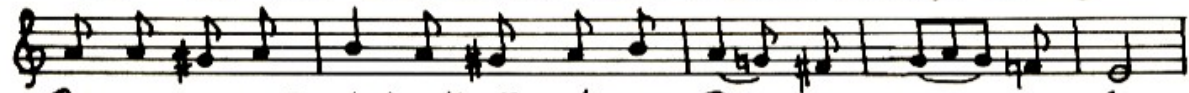
dam s-a-che-mat, bles-te-mul s-a ri-mi-cit,

t-va s-a li-be-rat, moar-tea s-a o-mo-rît și noi-am-

în-ri-at. Pen-tru a-ceas-ta, cîn-tînd, stri-găm:

Bi-ne-cu-vîn-tat ești, Hris-toa-se Dum-ne-ze-u-le,-

Cel ce bi-ne ai ro-it a-șa,-mă-ri-ne Ți-e.

Preotul: Mărire Ție celui ce ne-ai arătat nouă lumina.

Strana: **Doxologia** pe glasul de rând (după modelul stihoavnei).

*Mă-ri-re Ți-e— Ce-lui ce ne-ai a-ră-tat no-ua lu-
mi-na, mă-ri-re în-tru cei de sus tui Dum-ne-zeu și
pe pă-mînt pa—ce, în-tre oa—meni bu-nă vo-i-re.*

2.

*Lău-dă-mu-Țe, bi-ne Țe cu-vîn-tăm,— ne
în-chi-năm Ți-e, îți mul-tu-mim— Ți—
e,— Țe mă-rim— pe Ți—ne, pen-tru mă-
ri—rea Ta— cea ma-re.*

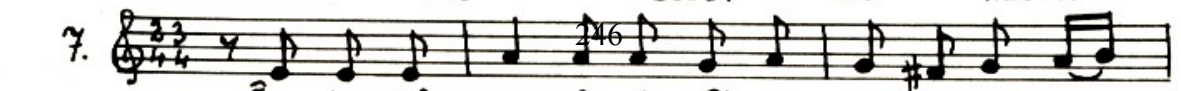
3.

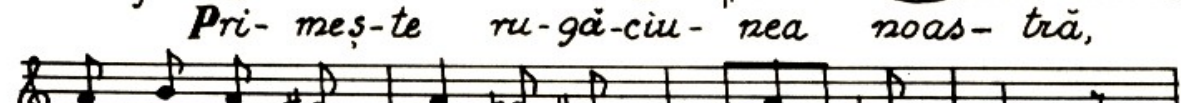
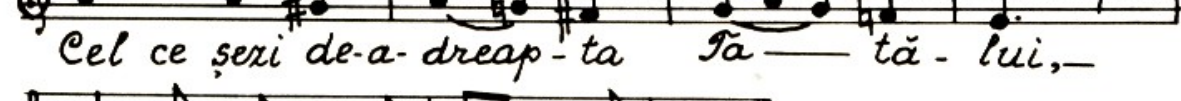
*Doam-ne,— Îm-pă-ra-te ce-lesc, Dum-ne-
ze-u-le, Pă-rim-te A-tot-ți-i-to—ru-le,
Doam-ne— Fi-u-le, U-nu-le-Năs-cut, Ți-
su-se Hris-toa-se și Du-hu-le Sfin-te.*

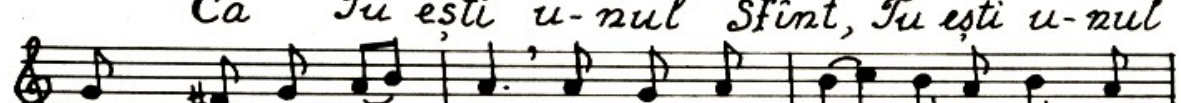
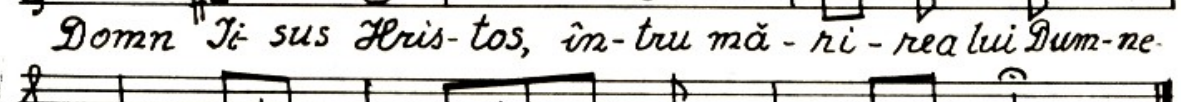
4.
 Doam-ne Dum-ne-ze-u-le, Mie-lu-se-lul lui Dum-ne-
 zeu, Fi-ul Ta-tă-lui, Cel ce ri-dici pă-ca-tul
 lu-mii, mi-lu-ieș-te-ne pe noi,
 Cel ce ri-dici pă-ca-te-le lu-mii.

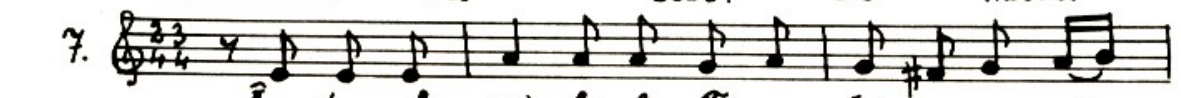
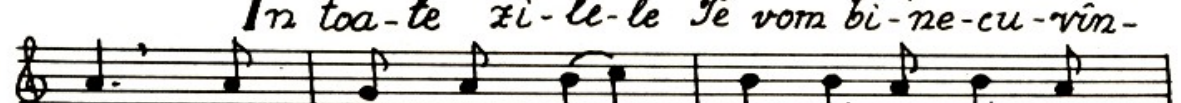
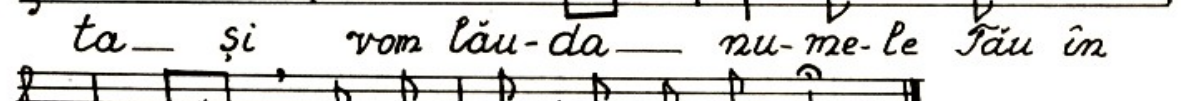
5.
 Pri-meș-te ru-gă-ciu-neă noas-tră,
 Cel ce șezi de-a-dreap-ta Ta-tă-lui,—
 și ne mi-lu-ieș-te pe noi.

6.
 Că Tu ești u-nul Sfînt, Tu ești u-nul
 Domn Ie-sus Hris-tos, în-tru mă-ri-reă lui Dum-ne-
 zeu Ta-tăl. A-min.

7.
 În toa-te xi-le-le Te vom bi-ne-cu-vîn-

5.
Pri-meș-te ru-gă-ciu-nea noas-tră,

Cel ce șezi de-a-dreap-ta Ta—tă-lui,—

și—ne mi-lu-ieș-te pe noi.

6.
Că Tu ești u-nul Sfînt, Tu ești u-nul

Domn Ii-sus Hris-tos, în-tru mă-ri-rea lui Dum-ne-

zeu—Ta—tăl. A—min.

7.
În toa-te zi-le-le Te vom bi-ne-cu-rîn-

ta—și vom lău-da—nu-me-le Tău în

reac—și în rea-cul rea-cu-lui.

8.

În-vred-ni-ceș-te-ne, Doam-ne, în
zi-ua a-ceas-ta, fă-ră de pă-
cat să ne pă-xim noi.

9.

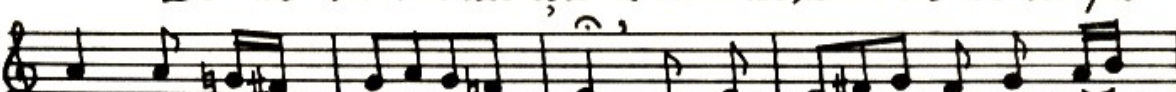
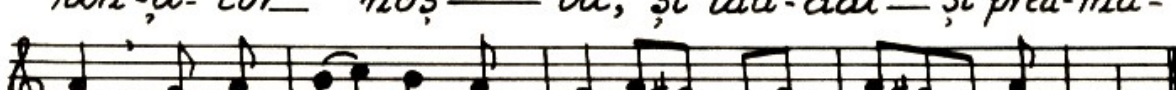
Bi-ne-cu-vîn-tat ești Doam-ne, Dum-ne-ze-ul pă-
rin-ți-lor noș-tri, și lău-dat și prea-mă-
rit es-te nu-me-le Tău în ve-ci. A-min.

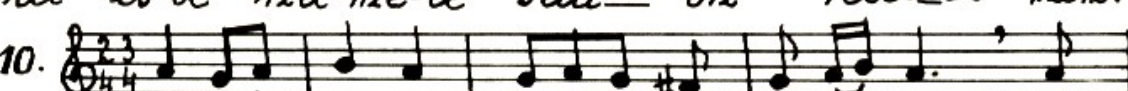
10.

Fi-e Doam-ne mi-la Ta spre noi, pre-
cum am nă-dăj-du-it în-tru Ti-ne.

11.

Bi-ne-cu-vîn-tat ești Doam-ne, în-

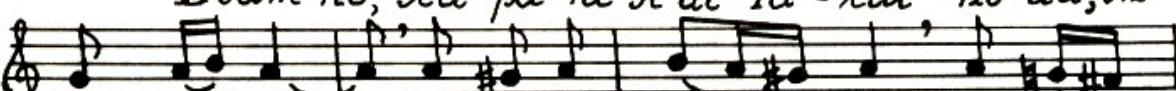
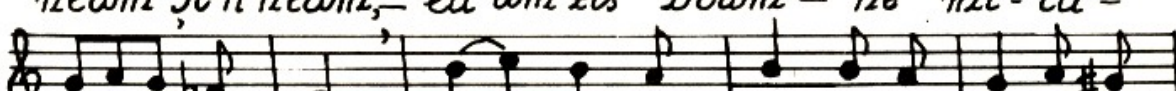
9.
Bi-ne-cu-vîn-tat ești Doam-ne, Dum-ne-ze-ul pă-

nin-ți-lor noș-tri, și lău-dat—și prea-mă-

rit este nu-me-le Tău—în ve-ci. A-min.

10.
Fi-e Doam-ne mi—la Ta spre noi, pre-

cum am nă-dăj-du-it—în—tru Ti-ne.

11.
Bi-ne-cu-vîn-tat ești Doam-ne, în-

va-ță—ne în-drep-tă-ri-le Tă-le.

12.
Doam-ne, scă-pa-re Te-ai fă-cut no-uă, în

neam și-n neam; eu am zis Doam-ne mi-lu-

ieș-te-ne, vîn-de-că su-fle-tul nostru că.

am gre-șit — Ti- e.

Doam-ne la Ti- ne am scă - pat, — în-

va-tă-ne să fa-cem vo-ia Ta, că
 Tu ești Dum-ne-ze-ul nos-tru.
 14. Că la Fi-ne es-te iz-vo-rul vi-e-tii,
 în-tru lu-mi-na Ta vom ve-dea lu-mi-nă.
 15. Tin-de mi-la Ta ce-lor ce
 Te cu-nosc pe Fi-ne.
 16. Sfîn-te Dum-ne-ze-u-le, Sfîn-te ta-re, Sfîn-te
 fă ră de moar-te, mi-lu-ieș-te-ne pe noi.
 Mă-ri-re Ta-tă-lui și Fi-u-lui și Sfîn-tu-lui Duh,
 Și a-cum și pu-nu-rea și în ve-cii
 ve-ci-lor. A-min. Sfîn-te fă ră de
 moar-te, mi-lu-ieș-te-ne pe noi.

(de 3 ori) Fine

Încă o dată de la început până la Fine.

Strana: Troparul (pentru glasurile I-II-III-IV, se cântă troparul „Astăzi mântuirea...”; pentru glasurile V-VI-VII-VIII, se cântă troparul „Înviind din mormânt...”. După tropar preotul rostește ectenia întreită, ectenia cererilor și face otpustul. Se cântă „Apărătoare doamnă...”

As-tări mîn-tu - i re-a a toa-tă
 lu - mea s-a fă - cut; să cîn-tăm Ce-lui
 ce a în - ri - at din mor -
 mînt și În-ce-pă-to-ru-lui vi - e - ții noas -
 tre; că stri-cînd cu moar-tea pe moar -
 te, bi - ru - in - tă ne-a dă - ru - it no -
 uă și ma - ne mi - lă.

În - ri - ind din mor - mînt - și le - gă -
 tu - ri - le ia - du - lui ru - pînd, stri -
 ca - tai o - sîn - da mor - ții, Doam - ne, pe toți din
 cur - se - le vrăj - ma - șu - lui mîn - tu - in - du - i; a - ră -

țin-du-Te pe Fi-ne A-pos-to-li-lor Tăi,-
 i-ai tri-mis pe dîn-sii la pro-po-vă-du-
 i — re; și prim-tîm-sii pa—cea
 Tă ai dă-ru-it — lu — mii, U-nu-le
 mult — mi — los — ti — ve. —

A- pă-ră-toa-re Doam-nă, pen-tu bi-ru-in-tă,
 mul-tu-mi-re, — mîm-tu-in-du-ne dîn ne-voi, a-du-cem
 ți-e, Năs-că-toa-re de Dum-ne-zeu, noi ro-bii tăi. Ci, ca
 ce-ea ce ai stă-pî-ni-re ne-bi-ru-i — tă, slo-bo-
 zes-te-ne dîn toa-te ne-ro-i — le, — ca să stri-
 găm — Ți — e: Bu-cu-nă-te, Mi-rea-să,
 Pu-ru-ne-a Fe-cioa — ră.

Glasul II

Glasul II psaltic, are scară cromatică, cu nota fundamentală pe sol (di). În tactul stihiraric și papadic are cadența perfectă pe sol (di) și imperfectă pe mi, do și si. În tactul irmologic se servește de scara glasului VI, având cadențe perfecte pe re(pa) iar imperfecte pe sol (di).

În varianta bănațeană, se remarcă amplificarea ambitusului, mult mai elastic, prin mersul intervalic până la sunetul do. În acest caz avem de-a face cu o desfășurare a melodiei între sunetele mi-do, dar mai ales diatonizarea tactului stihiraric, numit în Banat „însuși glas”. Ca un argument al originii cântării bănațene din cea bizantină este păstrarea cromatismului la Stihovna glasului II, deosebindu-se doar ca organizare internă a sunetelor. Discursul muzical al stihovnei, urmărește sensul textului, cu o semnificație profundă pe plan spiritual. În cazul troparului glas II, se poate sesiza, ca și în cazul „însuși glasului”, cromatizarea melodiei. Formulele melodice rămân aproape la fel doar că în varianta Banat au fost diatonizate datorită transmiterii pe cale orală a acestor cântări o perioadă de timp foarte îndelungată. Dacă troparul în varianta Banat ar fi cântat ținându-se cont de caracterul cromatic al glasului psaltic, atunci asemănarea dintre cele două variante ar merge până la identitate.

Cântările vecerniei, glas II

Stihul 1.

Doam — ne stri- ga — t-am că-tre
Ți — ne, a — u — zi — mă, a —
u — zi — mă Doam — ne, Doam-ne stri-ga —
t-am că-tre Ți-ne, a — u — zi — mă;
ia a-min-te gla-sul ru-gă-ciu-nii me — le,
cînd strig că-tre Ți — ne,
a — u — zi — mă Doam — ne.

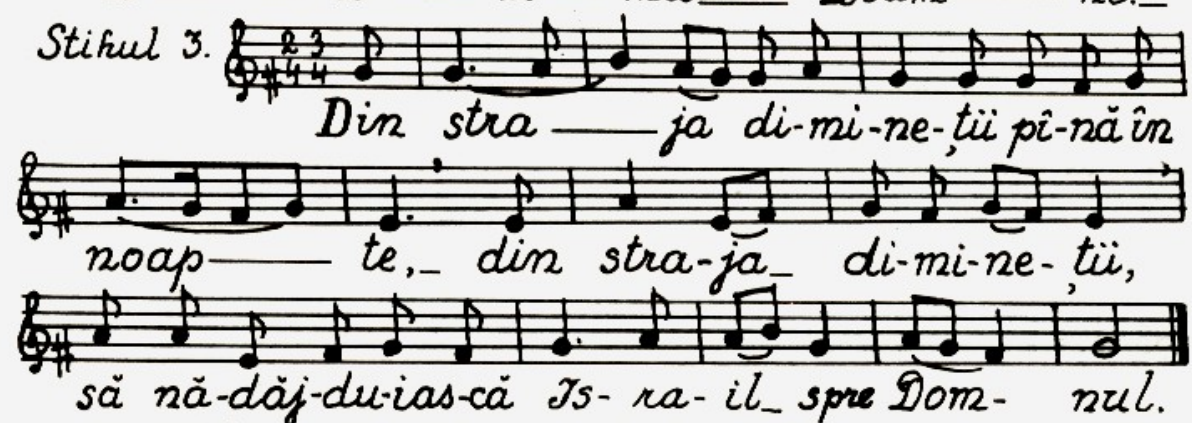
Stihul 2.

Să — se în-drep-te-ze ru-gă-ciu-nea
mea, ca tă-mi-ia î — na-in-tea Ța,
ri-di-ca-rea mîi-ni-lor me — le,

Stihul 3.

să nă-dăj-du-ias-că Is-ra-il spre Dom-nul.

Stihira I.

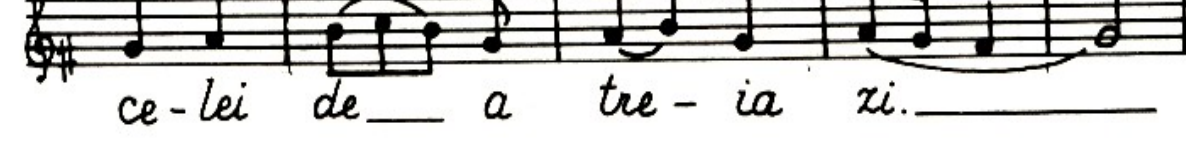
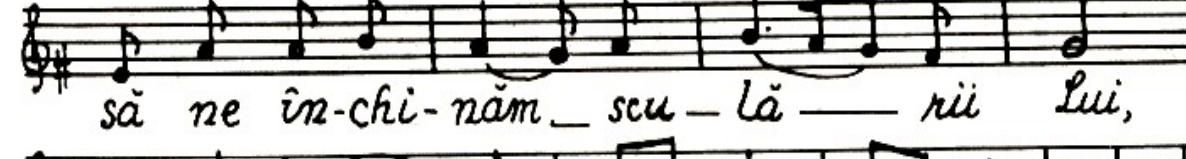
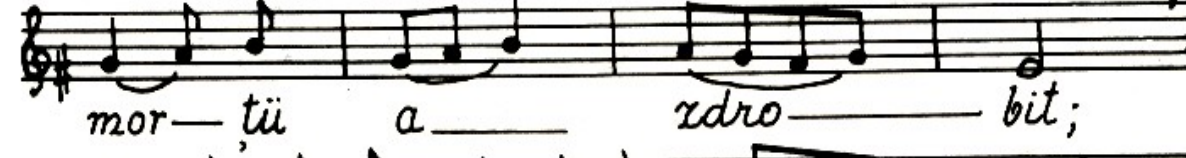
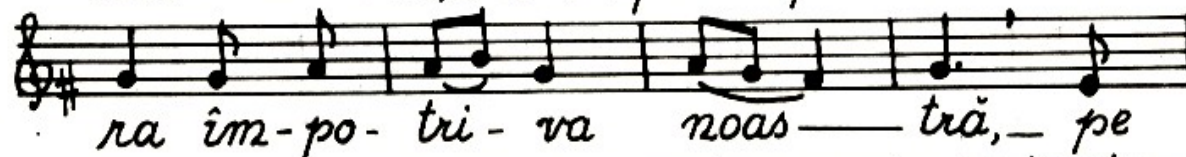

Stihul 4. *Că la Dom — nul es-te în-du-na-re și*

Stihira II. *Hris-tos, Mîm-tu-i-to-nul*

Mărire... *23*
44
 Mă-ri — re — Ta — tă-lui — și
 Fi-u- lui — și — Sfîn-tu-lui Duh. —
 Și acum... *23*
44
 Și — a- cum și pu — ru-rea și în
 re- cii — re- ci- lor. — A — min. —
 ...a Născătoare
 de Dumnezeu *23*
44
 Tre- cu — t-a um- bra le — gi, cînd
 Da — rul a ve- nit; — că pre-cum
 ru-gul, fi- ind a- prins, — nu — ar- dea, — a-
 șa, Fe- cioa- ră, ai — năs- cut și fe- cioa- ră
 ai — ră- mas. În lo- cul stîl- pui — ce- lui de
 foc, — a ră- să- rit soa- re- le drep- tă —
 ții, în lo- cul lui Moi — si — Ie- ris- tos, —
 mîn- tu- i- rea su- fle- te- lor noas- tre.

În-vi-e-re-a Tă, Hristo-a-se Mîin—
 tu - i - to - ru - le, toa-tă lu-mea a lu - mi -
 nat - și a che-mat făp-tu — ra Tă; A - tot - pu -
 ter - ni - ce Doam — ne, mă - ri - re Tî - e.
 Mă - ri — re Tă — tă - lui și Fi - u -
 lui și Sfin - tu - lui Duh. Și a - cum și pu - ru -
 rea și în ve - cii ve — ci — lor. A - min.
 O, mi - nu - ne mai no - uă de - cît toa - te mi -
 nu - ni - le ce - le de — de - mult. — Că ci - ne a
 cu - nos - cut mai - că să nas - că fă - ră băr - bat, și să
 poar - te în bra - te — pe Cel ce cu - prim - de toa —
 tă făp - tu — ra? A lui Dum - ne - zeu es - te vo - ia

Cel — ce s-a — nă-s-cut; pe ca-re ca pe un prunc, Prea Cu-
 ra-tă, în bra-țe-le ta — le pur-tin-du-l, și
 în-drăz-ne-a-lă de mai-că spre Din — sul
 do-bîn-dind, nu în-ce-ta ru-gîn-du-l pen-tru cei ce
 te — cîns-tesc, ca să mi-lu-ias-că — și să mîn-tu-
 ias — că su-fle-te-le noas-tre.

Troparul, glas II

Cînd — Te-ai po-go-rît la moar-te,
 Cel ce ești vi-a-ța cea fă-ră de moar-te, a-
 tunci ia-dul l-ai o-mo-rît cu stră-lu-ci-rea
 Dum-ne-ze-i — rîi; iar cînd ai în-vi-
 at pe cei morți din ce — le de de-subt,

toa-te pu-te-ri-le ce-resti — au — stri-
gat: Dă-tă-to-ru-le de vi-a — tă Hris-
toa-se Dum-ne-ze-ul nos — tru, mă-
ri-re Fi — e.

Mă-ri — ne Ta-tă-lui și Fi-u-
lui — și Sfîn-tu-lui Duh. Și a-cum —
— și pu-ru-rea și în ve-cii ve-ci-lor. A-min.

Toa-te tai — ne-le ta-le sînt mai pre-
sus — de cu — get, toa-te sînt prea-mă-
ri-te, Mă-s-că-toa-re de Dum-ne-zeu. Cu
cu-ră-ți-a fi-înd pe-čet-lu-i-tă și în-tru fe-cio-
ri-e — păs-tra — tă, — cu a-de-vă-

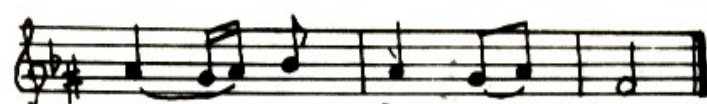
Cântările Utreniei, glas II

Sedealna I.

în mor-mînt nou, în-gro-pîn—du-l, l-a pus; dar a
 tre-ia zi ai în-vi-at, — Doam—ne, dă-ru-
 ind lu-mii ma-re mi — lă.
 Mărire...
 Mă-ri — re Ta-tă-lui și Fi-u-
 lui și — Sfîn-tu-lui Duh.
 Mi-no-no- si — te-lor fe-
 mei, în-ge-rul ca-re sta lîn-gă mor-mînt a stri-gat:
 Mi-ru-ri-le se cu-vin — mor-ti-lor, dar Hris-tos S-a
 a-nă-tat stre-in pu-tre-ju — nîi. Ci stri-gați:
 A în-vi-at — Dom — nul,
 dă-ru-ind lu-mii ma-re mi — lă.
 Și a-cum — și pu-ru-rea și în-ve-cîi

ve — ci — lor. A — mim. —

Prea-mă - ri — — — — — tă ești, Năs-că -

toa-re de Dum-ne-zeu, Fe - ctoa — — — — — ră, pe

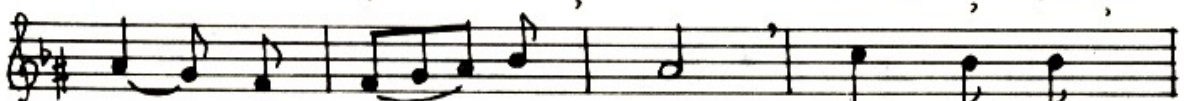
ti — ne te — — — — — lău-dăm; că prin Cru-cea

Fi - u - lui tău, ia-dul s-a sur-pat și moar-tea s-a

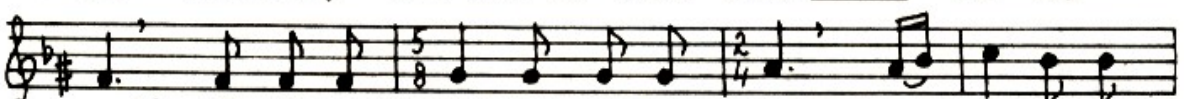
o - mo - rît; cei morți au în - vi - at și vie-tu

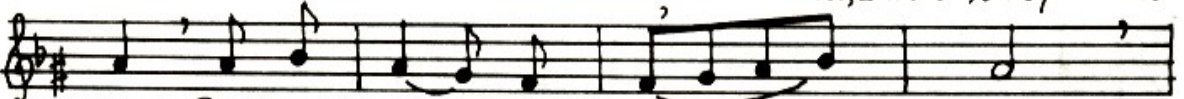
ne-am în - vred - ni — — — — — cit; — — — — — ra - iul am

do - bin dit, des-fă-ta-rea cea — — — — — de de -

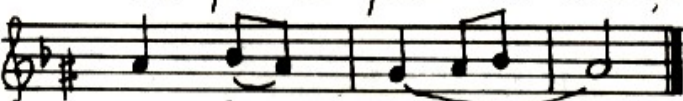
mult. — — — — — Pen-tru a - ceas-ta mul-tu - mind, — — — — — mă-rim pe Hris

tos Dum-ne - ze - ul nos — — — — — tru — — — — —

ca pe Cel pu - ter - nic și sin - gur mult — — — — —

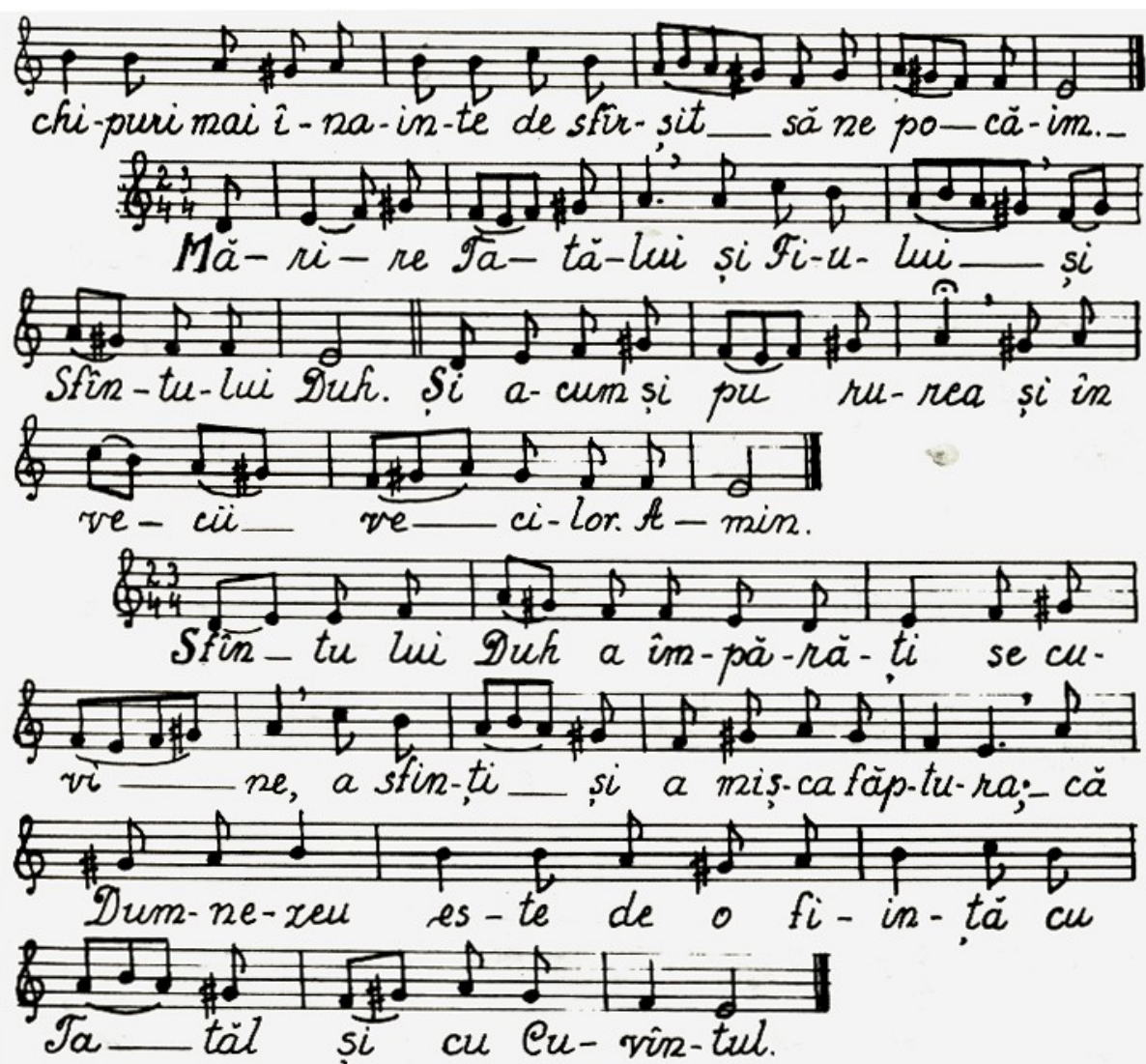
mi - los - tiv. — — — — —

Sedealna a II-a

[illegible]

Antifoanele

Spre cer ri-dic o - chii i - ni-mă me-le,
la Ti-ne Mîm - tu - i - to - ru - le;
mîm-tu-ieș-te - mă cu stră-lu-ci - rea Ta.
Mi - lu - ieș-te-ne pe noi, cei ce-ți gre-șim
Ti - e mult, în tot cea-sul, o Hris-to - sul meu. Si ne dă

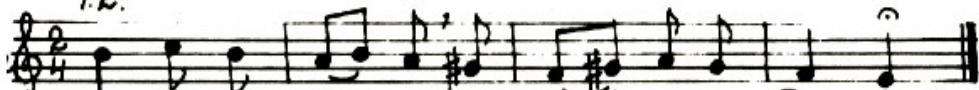
chi-puri mai î-na-in-te de sfîr-șit — să ne po-că-im...
Mă-ri-re Ta-tă-lui și Fi-u-lui — și
Sfîn-tu-lui Duh. Și a-cum și pu ru-nea și în
ve-cii — ve-ci-lor. A-min.
Sfîn-tu lui Duh a îm-pă-ră-ți se cu-
rî-ne, a sfîn-ți — și a miș-ca făp-tu-ra; că
Dum-ne-zeu es-te de o fi-in-ță cu
Ta-tăl și cu Cu-rîn-tul.

Prochimenul Glasul al 2-lea

Scoa-lă-Te, Doam-ne Dum-ne-ze-ul
meu, du-pă po-rum-ca prin ca-re ai po-rum-cit; și
a-du-na-re de po-poa-re Te va în-con-ju-ra.

1.2.

Toa-tă su-fla-rea să lau-de pe Dom-nul.

3.

Su-fla-rea toa-tă și toa-tă făp-tu-

ra să lau-de sfînt nu-me-le Dom—nu-lui.

Condacul

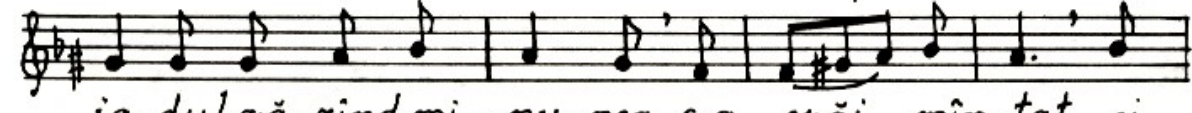
Glasul al 2-lea

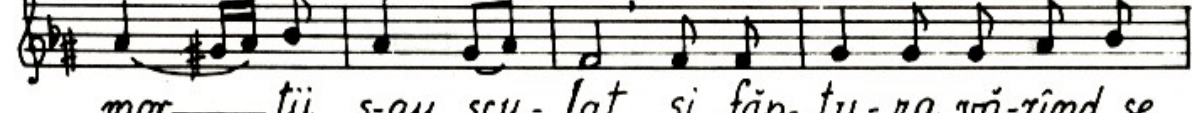
Scu-la tu-Te-ai din mor-

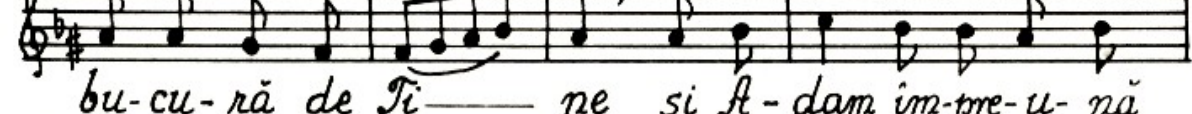
mînt, Mîn-tu-i-to-ru-le A-tot-pu-ter-ni-ce, și

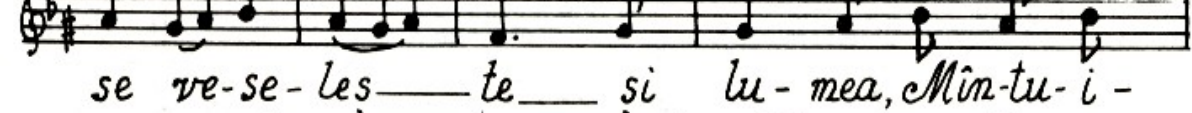
ia-dul vă-zînd mi-nu-ne-a s-a spăi mîm-tat, și

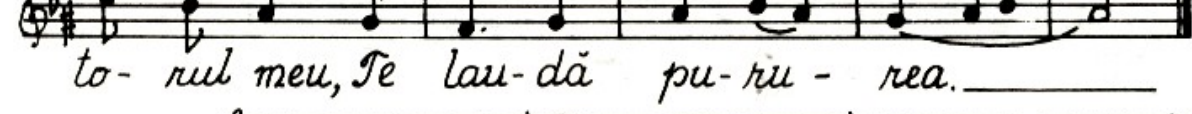
mor-tu s-au scu-lat și făp-tu-ra vă-zînd se

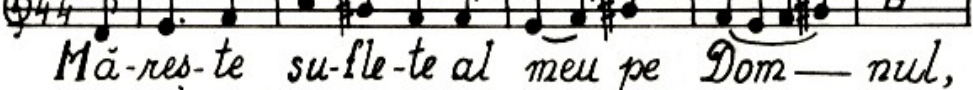
bu-cu-ră de Ti-ne și A-dam îm-pre-u-nă

se re-se-leș-te și lu-mea, Mîn-tu-i-

to-nul meu, Te lau-dă pu-ru-rea.

Mă-res-te su-fla-te al meu pe Dom—nul,

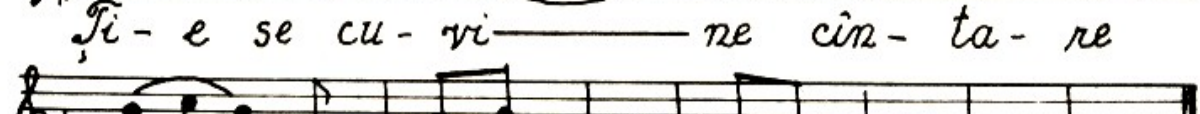
și s-a bu-cu- rat du- hui meu de Dum- ne-
 zeu, — Min- tu- i — to — nul meu. —

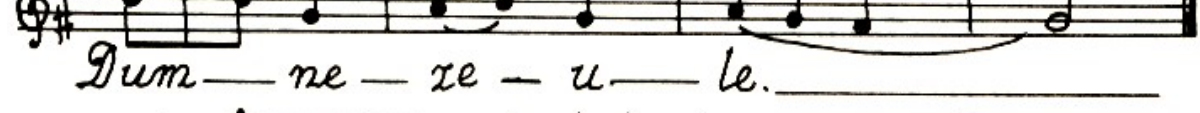
Ce — ea ce ești mai cîns- ti — tă de- cît He- ru-
 vi — mü și mai mă- ri — tă — fă- ră de a- se- mă-
 na — re de- cît Se- ra- fi- mü, ca- re fă- ră stri- că-
 ciu- ne pe Dum- ne- zeu- Cu- vîm — tul ai nă-
 cut, pe ti — ne cea cu a — de — ră- rat Nă- s- că-
 toa- re de Dum- ne- zeu, — te — mă- rim.

Laudele

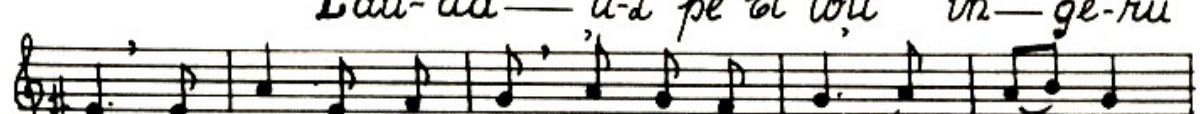
Toa — tă su- fla- rea să lau- de pe
 Dom — nul! Lău- da-ți pe — Dom — nul din ce —
 ruri, lău- da-ți-L pe El în- tru ce- le î- nal — te;

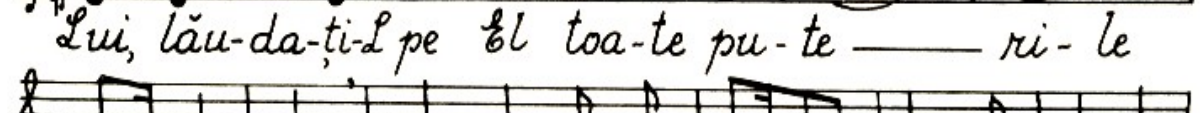

 Ți - e se cu - vi — ne cîn - ta - re

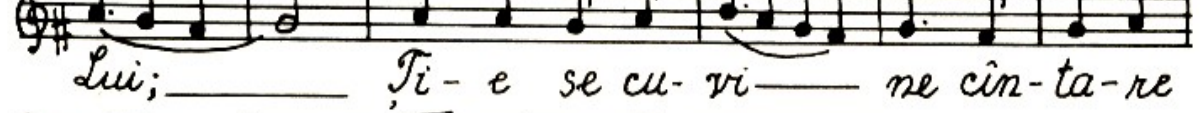

 Dum — ne — xe — u — le.

 Lău - da — ti - L pe Țl lōti în - ge - rii

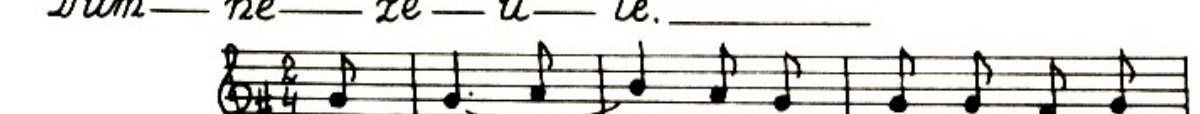

 Lui, lău - da - ti - L pe Țl toa - te pu - te — ri - le

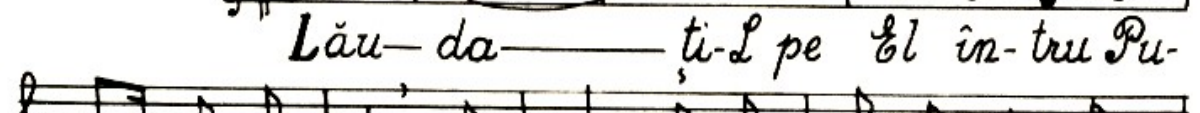

 Lui; Ți - e se cu - vi — ne cîn - ta - re

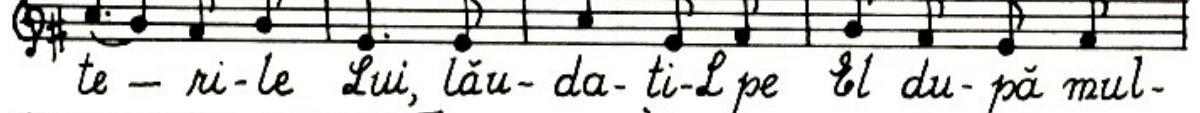

 Dum — ne — xe — u — le.

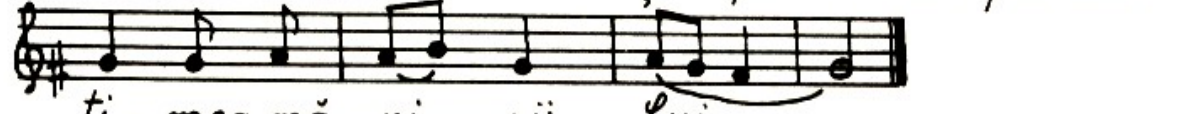

 Lău - da — ti - L pe Țl în - tru Pu -

 te - ri - le Lui, lău - da - ti - L pe Țl du - pă mul -

 ti - mea mă - ri — rii Lui.

 Toa — tă su - fla - rea și toa - tă făp -

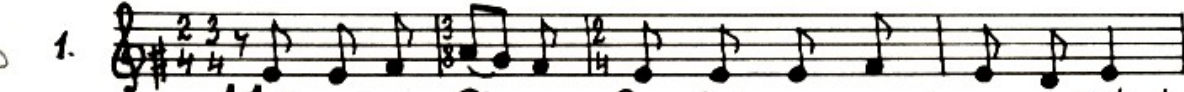

 tu — ra pe Ți - ne Țe mă - reș - te Doam - ne,

 că prin Cru - ce moar - tea ai — stri - cat, ca să a -

nă-ți po-poa-re-lor în-vi-e-rea Ta cea din morți,
 ca un iu-bi-tor de oa-meni.
 Lău-da-ți-L pe El în glas de
 trîm-bi-tă, lău-da-ți-L pe El în psal-
 ti-re și-n a-lă-u-tă.
 Să spu-nă iu-de-ii,
 în ce chip os-ta-șii stră-ju-înd au pier-dut pe Îm-pă-
 ra-tul? Pen-tru ce pia-tra n-a pă-zit pe
 pia-tra vi-e-tii? Sau pe Cel în-gro-pat să-L
 dea, sau Ce-lui ce a în-vi-
 at să se în-chi-ne îm-pre-u-nă cu
 noi zi-cînd: Mă-ri-re mul-ți-mii în-du-

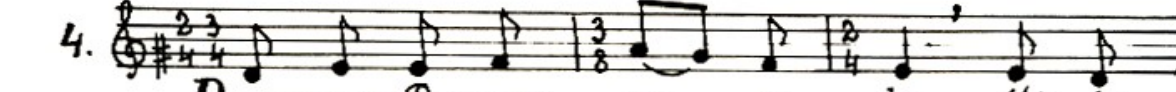
ră-ni-lor Ta-le, Min-tu-i-to-rul
 nos-tru, mă-ri-re Ți-e.
 Și a-cum și pu-ru-rea și în
 re-cii re-ci-lor. A-min.
 Prea bi-ne-cu-rîn-tă-tă ești, Nă-s-că-
 toa-re de Dum-ne-zeu Fe-cio-a-ră. Că prim
 Cel ce s-a în-tru-pat din ti-ne, ia-dul
 s-a-no-bit, A-dam s-a-che-mat, bles-te-mul s-a ri-mi-cit,
 Era s-a li-be-rat, moar-tea s-a o-mo-rît și noi am în-vi-at.
 Pen-tru a-ceas-ta, cîn-tînd, strî-găm: Bi-ne-cu-rîn-
 tat ești Hris-toa-se Dum-ne-ze-u-le,
 Cel ce bi-ne ai vo-it a-șa, mă-ri-re Ți-e.

Doxologia, glas II

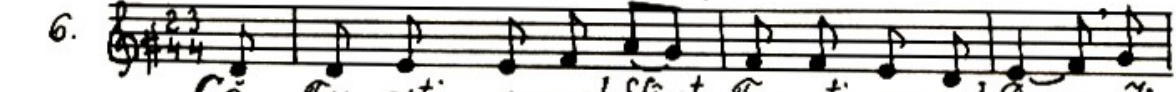
1.
 Mă-ri-re Ți-e, Ce-lui ce ne-ai a-ră-tat
 no-uă lu-mi — na! Mă-ri-re — în-tru cei de
 sus — lui Dum-ne-xeu — și pe pă-mînt —
 pa-ce, în-tre oa — men bu-nă-vo-i — re.

2.
 Lău-dă-mu-Țe, bi-ne Țe cu — vîn-tăm, ne
 în-chi-năm Ți-e, îți mul-tu-mim Ți-e, Țe mă-rim pe
 Ți-ne, pen-tru mă-ri — rea Ța — cea ma-re.

3.
 Doam-ne, Îm-pă-ra-te — ce — resc, Dum-ne-
 xe-u-le, Pă-rin-te A-tot-ți-i — to — ru-le, Doam-ne
 Ți-u-le, — U-nu-le — Nă-s-cu-t, Ți-su-se Hris-
 toa — se și — Du — hu-le Sfin-te.

4.
Doam-ne Dum-ne— xe— u— le, Mie-lu—
șe-lul lui Dum— ne-xeu, Fi-ul Ta— tă—
lui Cel ce ri-dici pă-ca— tul lu— mii, mi-lu—
ieș— te— ne— pe noi, Cel ce ri—
dici pă-ca— te-le lu— mii.

5.
Pri— meș-te ru-gă-ciu-neă noas—
tră Cel ce șeri— de-a dreapta Ta— tă— lui,
și— ne mi-lu— ieș— te pe noi.

6.
Că Tu ești u-nul Sfînt, Tu ești u-nul Domn. Fi—
sus Hris-tos, în-tru mă— ri— rea lui Dum-ne—
zeu— Ta— tăl. A— min.

7.
În toa-te zi-le le Te vom bi-ne—

12. *Doam-ne, scă - pa - re Te - ai fă - cut no - uă, în
neam și în neam; noi am ris: Doam-ne mi - lu - ieș - te - ne,
vin - de - că su - fle - tul nos - tru că am gre - șit Ți - e.*

13. *Doam-ne la Ți - ne am scă - pat, în - va - tă - ne să fă - cem
vo - ia Ta, că Tu ești Dum - ne - ze - ul nos - tru.*

14. *Că la Ți - ne es - te iz - vo - rul vi - e — — — — — ții, în -
tru lu - mi - na Ta — — — — — vom ve - dea lu - mi - nă.*

15. *Tin — de mi — la Ta ce - lor
ce — — — — — Te cu - nosc pe Ți — ne.*

16. *Sfin - te Dum - ne — ze — u — le, Sfin - te
ta — — — — — re, — Sfin - te fă — ră de
moar - te mi - lu - ieș - te - ne pe noi.* (des on) Fine

Glusul III

În varianta psaltică, se cântă pe scara diatonică având nota fundamentală pe ga (fa). Atât în tactul irmologic cât și în cel stihiraric, face cadențe perfecte în Re (pa), imperfecte în La (ke) și finala în Fa (fa).

Varianta Banat se apropie foarte mult de cea psaltică, în unele formule melodice se merge până la identitate. Ceea ce este specific glasului III, precum și glasului VII plagalul său, este faptul că nu există diferențe între cele modele ale fiecărui glas, decât formula de final, care fixează melodia în zona stihoavnei sau a troparului. Materialul sonor al glasului, este plasat în cel de-al doilea tetracord, în care treapta Si, apare întotdeauna cu bemol. Formulele melodice îmbracă forme mai diverse, cu desene mai ornamentate decât în cadrul ehurilor precedente. Melodia glasului III, are un caracter optimist, dă încredere textului care-l îmbracă, accentuează sensul cuvântului, îl ajută să se dezvăluie mai ușor celor prezenți la rugăciune.

Cântările Vecerniei, glas III

Doam-ne, strî-ga — t-am că-tre Ți —
ne, a — u — zi — mă, a — u — zi — mă
Doam-ne, Doam-ne strî-ga — t-am că-tre Ți-ne a-
u — zi — mă; — ia a-min-te gla-sul ru-gă-
ciu — nă me-le, — cînd strig — că-tre
Ți — ne, — a — u — zi — mă Doam-ne. —

Să se în-drep-te - ze ru-gă-ciu - nea
 mea, ca tă-mi - ia i - na - in - tea — Ta; —
 ri-di-ca-nea mîi — ni-lor me — te, jert fa de
 sea — ră, — a — u — zi — mă Doam-ne. —

Din stra-ja di-mi-ne-tii pi-nă în noap-
 te, — din stra-ja di-mi-ne-tii să nă-dăj-du-ias-că
 Is — ra - il — spre — Dom — nul. —

Cu cru-cea Ta, Hris-toa-se Mîn-tu-i-
 to - ru - le, pu-te-nea mor — tii — s-a —
 dex-le- gat si în-se-lă-ciu-nea dia - vo - lu - lui —

Din stra-ja di-mi-ne-tii pi-na in noap-
te, din stra-ja di-mi-ne-tii sa na-da-j-du-ias-ca
Is-ra-il spre Dom-nul.

Cu cru-cea Ta, Hris-toa-se Min-tu-i-
to-ru-le, pu-te-re-a mor-tii sa
dex-le-gat si in-se-la-ciu-ne-a dia-ro-lu-lui
s-a sur-pat; iar nea-mul o-me-nesc, prin cre-
din-ta fi-ind min-tu-it, cin-ta-re
Ti-e tot-dea-u-na a-du-ce.

Că la Dom-nul es-te în-du-ra-re și
mul-tă mîm-tu-i ne la El, și
El va mîm-tu-i pe Is-ra-il din toa-te

fă — ră — de — le — gi — le lui. —

Lu-mi-na-tu-s-au toa-te cu în-ri-e-rea

Ta, — Doam — ne, — și ra-iul ia-răși s-a —

des — chis și toa-tă xi-di — rea lău-din-du —

Te, cîn-ta-re Fi-e tot-dea-u — na a-du-ce. —

Mă-ni-re Ta — tă lui și Fi-u —

lui — și — Sfîn — tu-lui Duh. —

Și a-cum și pu — ru-rea și în ve — cii

re-ci - lor. — A — min.

Cum să nu ne mi-năm de naș-te-rea ta

cea dum-ne-re-iesc-o-me-neas — că, — cu

to — tul — cins — ti — tă. —

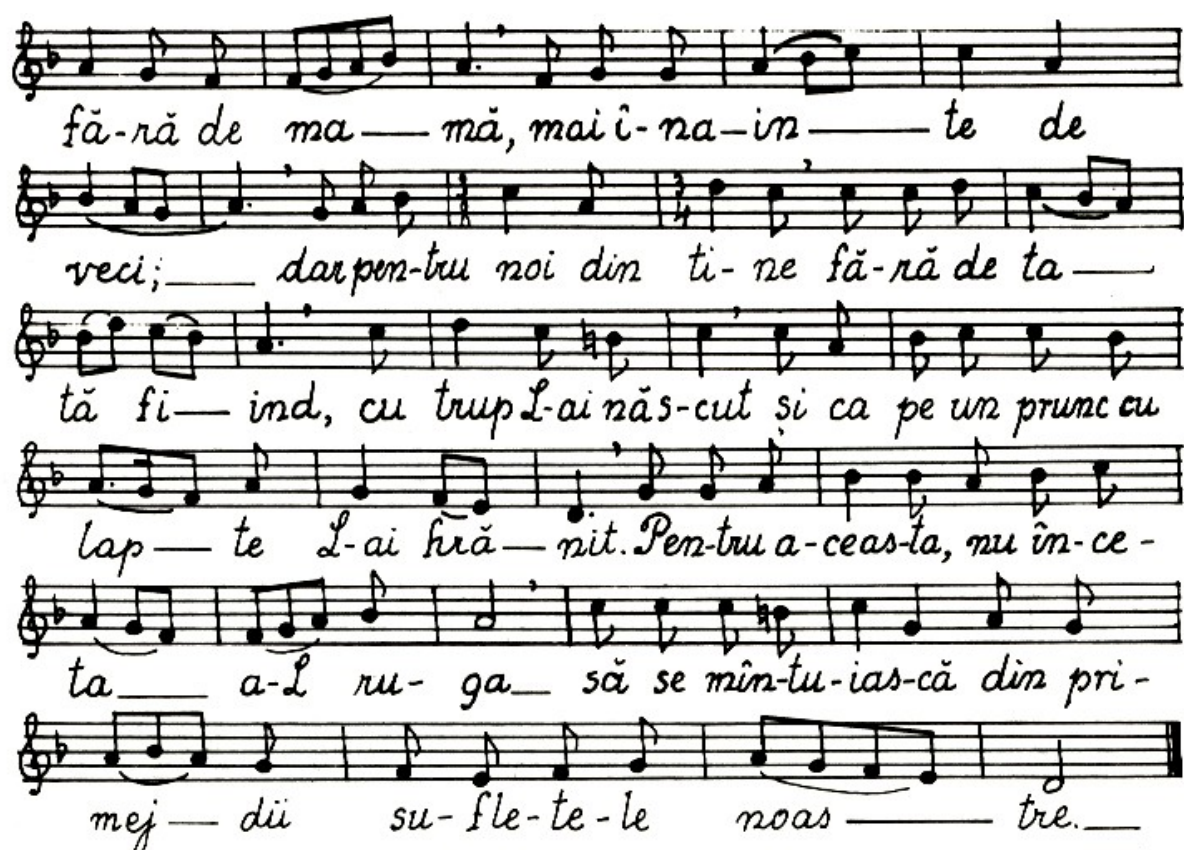
Că is-pi-tă de băr-bat — ne-lu — înd, ce-
 ea ce ești cu to-tul fă-ră pri-ha — nă —
 ai năs-cut fă-ră de ta-tă, pe Fi — ul în trup, pe
 Cel năs-cut din Ta-tăl mai-î-na-în-te de veci — fă-ră
 de — ma — mă; Ca-re nici cum n-a su-fe-rit — schim-
 ba — re, sau a-mes-te-ca-re, sau des-păr-ti —
 re, — ci a pă-strat ne-a-tin-să deo-se-bi-rea ce-lor
 do-uă firi. Pen-tru a-ceas-ta, Stă-pî-nă Mai-că și Fe-
 cioa-ră, pe A-ces-ta roa-gă-l să mîn-tu-ias-că
 su-fle-te-le ce-lor ce cu dreap-tă cre-din — tă
 te măr-tu-ri-sesc pe ti — ne — Năs-că-
 toa — re — de Dum-ne-zeu.

Stihoavna, glas III

Hris- toa- se, Cel ce cu pa- ti- ma
 Ta ai în- tu- ne- cat soa- re - le și
 cu lu- mi- na În- vi- e- rii Ta- le ai lu- mi- nat toa- te, pri-
 meș- te cîn- ta- rea noas- tră cea de sea — ră, Ju- bi-
 to — ru - le de oa- meni.

Mă- ri- re Ta — tă — lui și Fi- u-
 lui și Sfîn- tu- lui Duh. Și a- cum și pu — ru- rea și în
 re — cii re — ci- lor. A — min.

Mai pre- sus de fi - re din dum- ne- ze -
 ies- cul Duh, dar cu vo- ia Ta- tă- lui ai ză- mis- lit pe
 Fi- ul lui Dum- ne- zeu, pe Cel ce es- te din Ta - tăl

fă-ră de ma — mă, mai î-na-in — te de
 veci; — dar pen-tru noi din ti-ne fă-ră de ta —
 tă fi — ind, cu trup L-ai nă-s-cut și ca pe un prunc cu
 lap — te L-ai hră — nit. Pen-tru a-ceas-ta, nu în-ce-
 ta — a-L ru-ga — să se mîn-tu-ias-că din pri-
 mej — dui su-fle-te-le noas — tre.

Troparul Învierii
 Glasul al 3-lea

Să se re-se-leas-că ce-le ce-rești și
 să se bu-cu-re-ce-le pă-mîn-tești. Că a fă-
 cut bi-ru-in-tă cu bra-tul său Dom — nul, căl-
 ca-t-a cu moar — tea pe moar — te.
 Cel în-tui-nă-s-cut din morți — s-a fă — cut, din

pîn-te-ce-le ia-du-lui ne-a mîn-tu-it pe
noi și a dat lu-mi ma-ne mi-lă.

Pe Ti-ne, ce-ra ce ai mij-lo-
cit mîn-tu-i-re-a nea-mu-lui nos-tru, te lău-dam, Nă-s-că-
toa-re de Dum-ne-zeu Fe-cioa-ră. Căi cu tru-pul
cel lu-at din ti-ne, Fi-ul tău și Dum-ne-ze-ul nos-
tru, prin Cru-ce răb-dînd pa-ti-mă, ne-a mîn-tu-
it pe noi din stri-că-ciu ne,
ca un iu-bi-tor de oa-meni.

Cântările Utreniei, glas III

Sedealna I.

vi-ne în-tru nu-me-le Dom-nu-lui

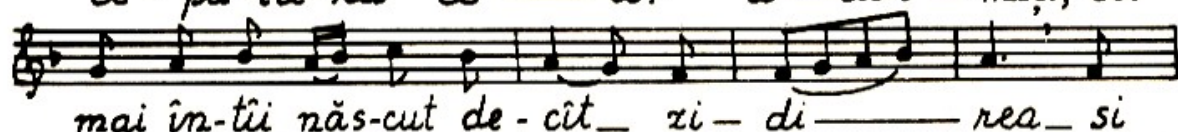
Sedealna I.

Hris-tos din morți s-a scu-lat, în-

ce-pă-tu-ra ce—lor a—dor—miți, Cel

mai în-tîi nă-s-cut de-cît zi-di—rea și

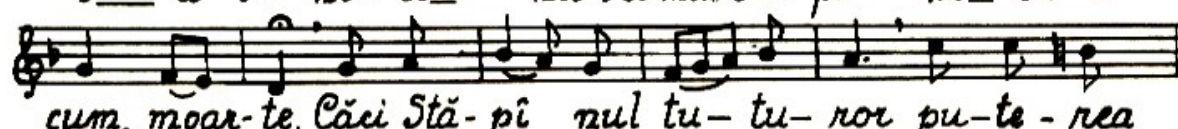
Fă-că-to-rul tu-tu-ror ce-lor fă-cu—te;

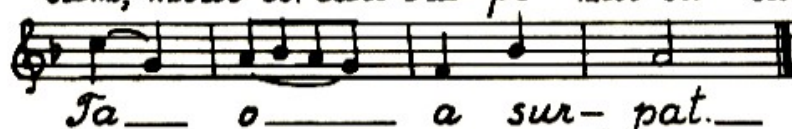
fi-ne-ace-a stri-ca-tă a nea-mu-lui nos-tru în-tru Si-ne

o— a î-no-it— nu vei mai stă-pi—ni—de a-

cum, moar-te. Căci Stă-pî-nul tu-tu-ror pu-te-rea

Ja—o— a sur-pat.

Mă—ri—ne Ja—tă-lui și Fi-u-

lui—și—Sfîn-tu-lui Duh—

Cu tru-pul moar-te gustînd Doam-ne, a-
 mă-ră-ci-u-ne-a mor-ții o ai tă-iat cu scu-la-ne-a Ta; și pe
 om îm-po-tri-ra ei l-ai în-tă-rit, ni-mi-ci-re-a bles-
 te-mu-lui ce-lui de de-mult a-du-cînd; A-
 pă-ră-to-ru-le al vie-ții noas-tre,
 Doam-ne mă-ri-re Ți-e.

Și a-cum și pu-ru-rea și în
 ve-cii ve-ci-lor. A-min.

De fru-mu-se-țea fe-cio-ri-ei ta-
 le și de prea stră-lu-ci-re-a cu-nă-ți-ei ta-le. Ga-
 vril ui-min-du-se, a stri-gat ți-e, Năs-că-
 toa-re de Dum-ne-zeu: Ce lau-dă vred-ni-

că voi a-du-ce ți — e? Sau ce te voi nu-mi — pe
 ti — ne? Nu mă pri-cep și mă mi-nu-ner. — Pen-tru a-
 ceas-ta, pre-cum mi-s-a-po-rum-cit strig ți — e: Bu-cu-ră-te,
 ce-ea ce ești cu da-ruri dă — ru — i — tă. —

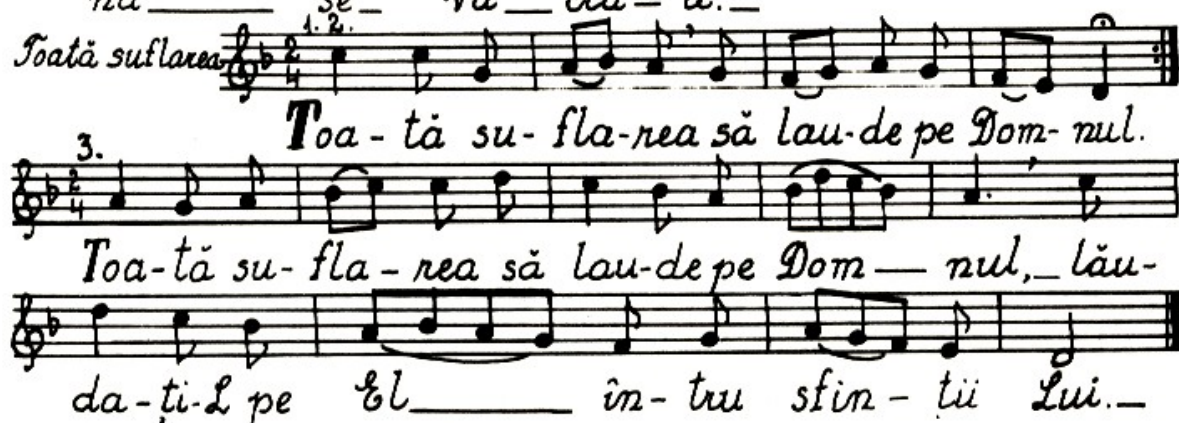
Sedealna II

De nes-chim-ba-rea Dum-ne-ze- i — rii Ta —
 le și de pa-ti-ma Ta cea de vo — ie, Doam — ne, în-tru
 si - ne spăi-mîn-tîm-du-se, ia-dul s-a tîm - gu - it: mă ru-
 tre-mur de I-pos-ta-sul cel ne-stri-cat ab tru-pu-lui,
 răd pe Cel ne-vă-zut, tai-nic lup-tîm-du-se cu mi — ne Pen-tru a-
 ceas-ta și cei pe ca-ne îi tîm — stri — gă: Mă-
 ri-re, Hris-toa-se, în-vi-e — rii Ta — le.

Ro - bi - a Si - o - nu - lui Tu o ai scos din
 Ba - bi — lon; și pe mi - ne din pa - timi la ri -
 a — tă a — tra - ge - mă, Cu - vin - tu - le.
 Cel ce sea - mă - nă în a - us - tru cu la - cri mi dum -
 ne - ze — iești, se - ce - na - vor spi - ce
 în - tru bu - cu - ri - a vi - e - tăi veș - ni - ce.
 Mă - ri - ne Ta — tă - lui și Fi - u -
 lui și Sfin - tu - lui Duh. Si a - cum și pu — ru -
 nea și în ve — cii ve — ci - lor. A - min.
 Prin Sfin - tul Duh es - te toa - tă bu - na
 dă - ru - i — ne, căi cu Ta - tăl și cu Fi - ul îm - pre -

Prochimenul
Glasul al 3-lea

Condacul
Glasul al 3-lea

As-tăzi A-dam dăm-tu-ieș-te și Ț-va se bu-cu-ră, iar pro-
 ro-cii dim-pre-u-nă cu pa-tri-ar hii
 lau-dă ne-în-ce-tat pu-te-re-a cea dum-ne-ze-
 ias că a stă-pi-nii Ta le.

Mă-reș-te su-fle-te al meu pe
 Dom-nul și s-a bu-cu-rat du-hul
 meu de Dum-ne-zeu Mîn-tu-i-to-rul meu.

Ce-ea ce ești mai cîns-ti-tă de-cît Île-nu-
 ri-mii și mai mă-ri-tă fă-nă de a-se-mă-na-re de-cît Se-ra-
 fi-mii, ca-re fă-nă strî-că-ci-u-ne pe Dum-ne-zeu-Cu-rîm-tul
 ai nă-s-cut, pe ti-ne cea cu a-de-vă-rat
 Nă-s-că-toa-re de Dum-ne-zeu te mă-rim.

Laudele, glas III

Toa-tă su-fla - rea să lau-de pe Dom -
 nul! Lău-da-ti pe Dom - nul din ce - riuri, lău-
 da-ti-L pe El în-tru ce - le - i - nal - te;
 Ti - e se cu - ri - ne cîn-
 ta - re, Dum - ne - ze - u - le.

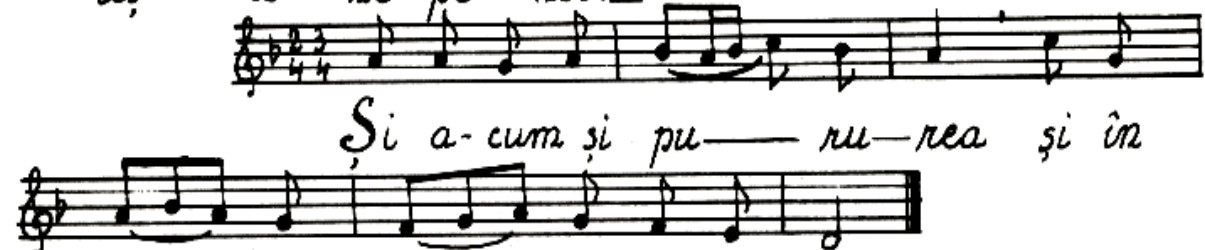
Lău-da-ti-L pe El toți în - ge - rii Lui; lău-
 da-ti-L pe El toa-te pu - te - ri - le Lui;
 Ti - e se cu - ri ne cîn - ta - re,
 Dum - ne - ze - u - le.

Lău-da-ti-L pe El în-tru Pu - te - ri - le Lui, lău-
 da-ti-L pe El du-pă mul - ți - mea mă - ri - ri - Lui.

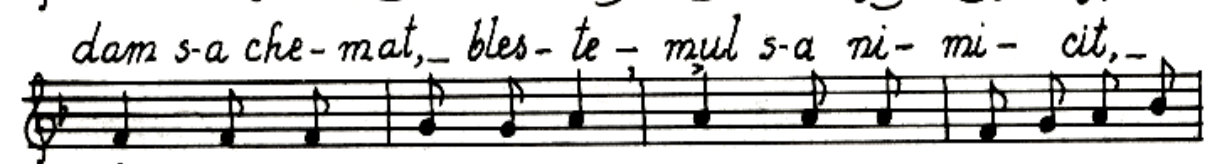
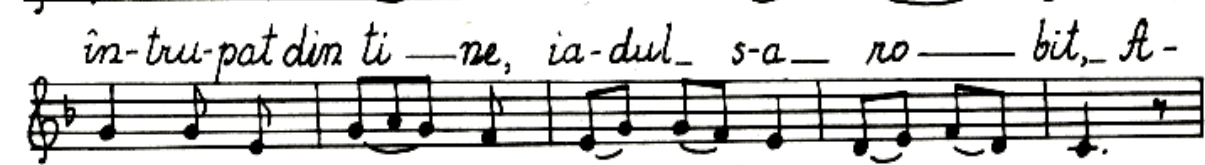
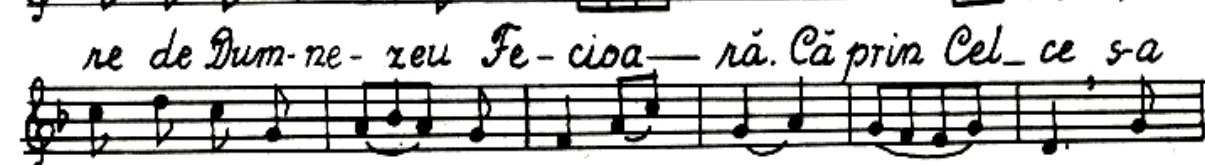
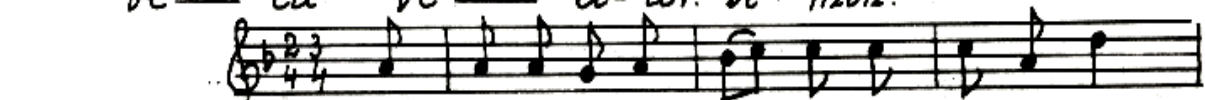
Ve-niți toa-te nea-mu-ni-le, — cu-
 noaș-teți pu-te-nei tai-nei ce-lei în-fri-co-șă-toa — re:
 că Hris-tos Min-tu-i — to — rul nos — tru, Cu-vîn-tul
 cel din-tru în-ce-put — s-a răs-tig-nit —
 pen-tru noi și de vo — ie s-a în — gro — pat,
 și a în-vi-at — din — morți ca să min-tu-ias-că toa-
 te; — A — ces-tu — ia — să ne în-chi — năm —
 Lău-da-ti-l pe El în glas de trîm-bi — tă, lău-
 da-ti-l pe El în psal-ti — ne și în a-lă-u — tă.
 Spu-s-au toa-te mi-nu-ni-le stră-je — ri
 Tăi, Doam-ne; dar so-bo-rul de-șer-tă-ciu-nii, um-plînd de
 da — ruri — dreap — ta — Tă, — so-co-

ieș - te - ne pe noi. —

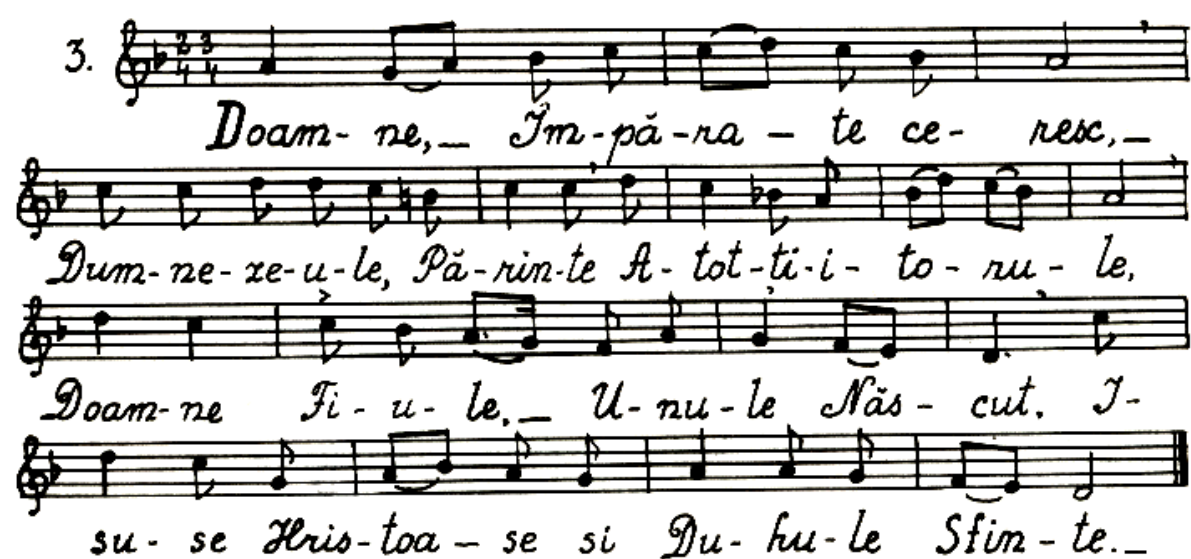
ve - cii ve - ci - lor. A - min.

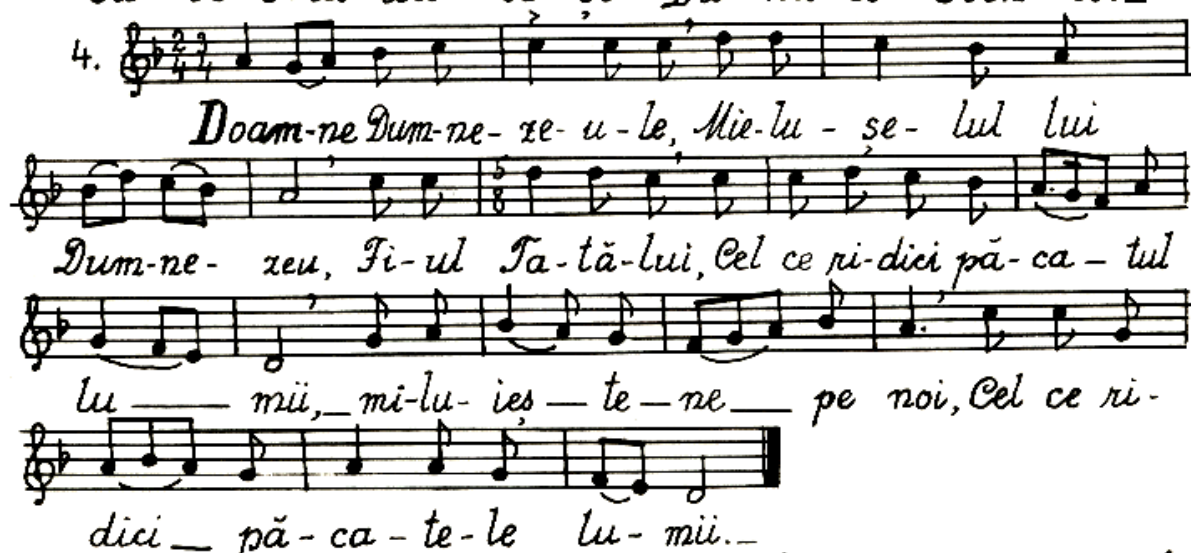

Doxologia

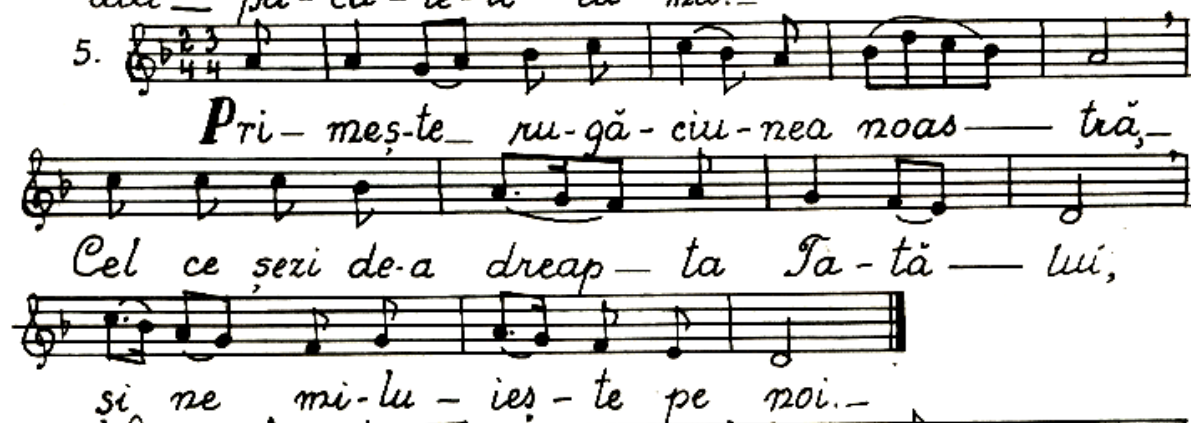

3.

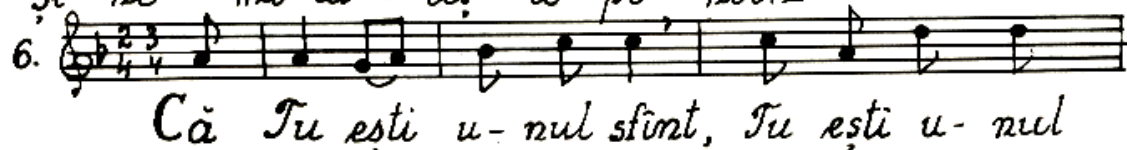
Doam-ne, — Îm-pă-ra — te ce- resc, —
 Dum-ne-ze-u-le, Pă-rin-te A-tot-ti-i- to-ru-le,
 Doam-ne Fi-u-le, — U-nu-le Nă-s-cut, I-
 su-se Hris-toa-se și Du-hu-le Sfin-te. —

4.

Doam-ne Dum-ne-ze-u-le, Mie-lu-se-lul lui
 Dum-ne-zeu, Fi-ul Ta-tă-lui, Cel ce ri-dici pă-ca-tul
 lu — mii, — mi-lu-ieș-te-ne — pe noi, Cel ce ri-
 dici — pă-ca-te-le lu-mii. —

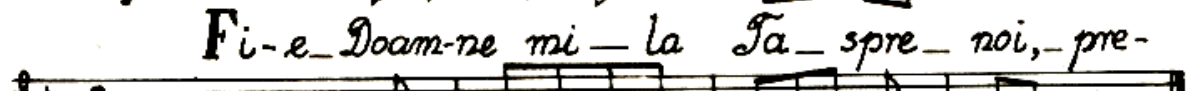
5.

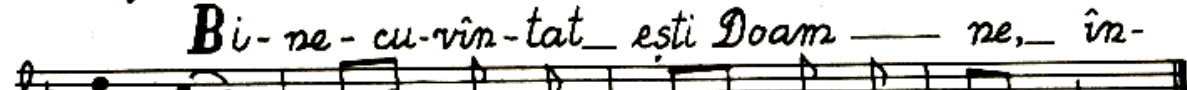
Pri-meș-te ru-gă-ciu-neă noas — tră,
 Cel ce șezi de-a dreap-ta Ta-tă — lui,
 și ne mi-lu-ieș-te pe noi. —

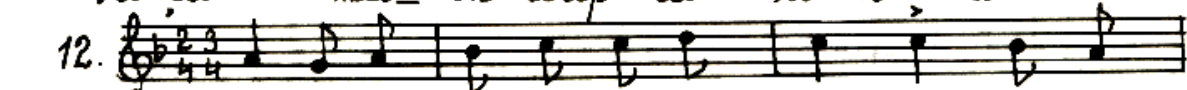
6.

Că Tu ești u-nul sfînt, Tu ești u-nul

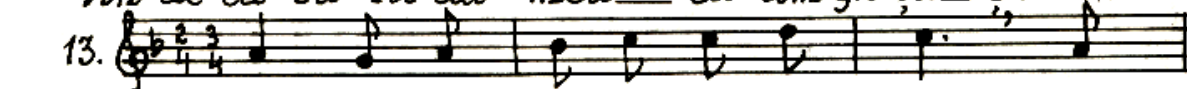
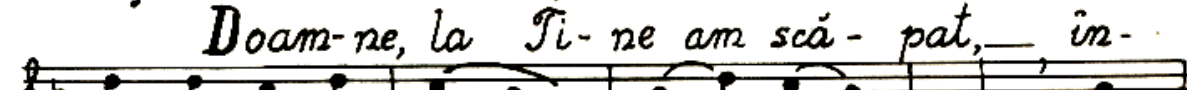
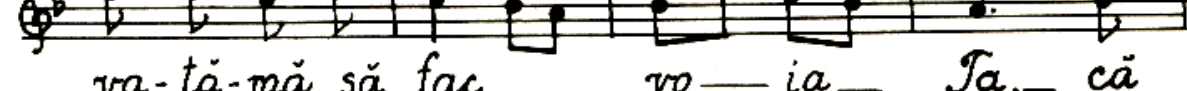
10.
 Fi-e Doam-ne mi-la Ta spre noi, pre-

 cum am nă-dăj-du-it în-tru Fi-ne.

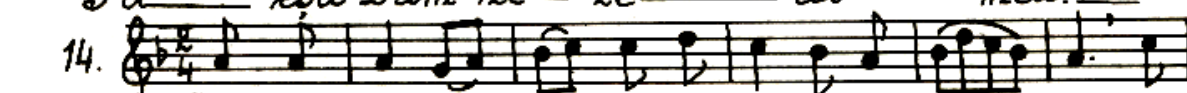
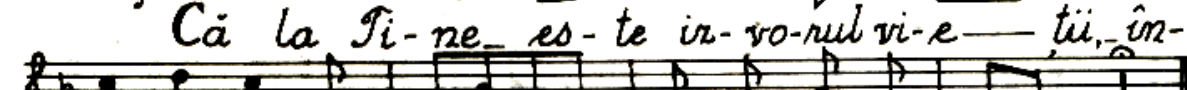
11.
 Bi-ne-cu-vîn-tat ești Doam-ne, în-

 ra-tă-mă în-drep-tă-ri-le, Ta-le.

12.
 Doam-ne, scă-pa-re Te-ai fă-cut no-uă în

 neam și în neam; eu am zis Doam-ne mi-lu-ieș-te-mă,

 vin-de-că su-fle-tul meu că am gre-șit Fi-e.

13.
 Doam-ne, la Fi-ne am scă-pat, în-

 ra-tă-mă să fac vo-ia Ta, că

 Tu ești Dum-ne-ze-ul meu.

14.
 Că la Fi-ne es-te în-vo-nul vi-e-tii, în-

 tru lu-mi-na Ta vom ve-dea lu-mi-nă.

a — tă Doam — ne; dar cu tru-pul Tău
 pă-ti-mind, fă-ră pă-cat Stă-pî — ne, ai
 în-vi-at pe cei morți, ca — ne stri-gau:
 Po-me-nes-te-ne și pe noi în-tru
 im — pă-ră-ți — a Ta.

Glusul IV

În muzica psaltică se cântă pe scara diatonică, având fundamentala pe Sol (di) în melodia papadică, și pe Mi (Vu) în melodia stihirică și irmologică.

În cântarea bănățeană, acest eh se situează la începutul celui de-al doilea tetracord, având semicadențele pe notele La, Do, iar cadența finală pe La. Nota Si pe tot parcursul cântărilor este cu bemol. Ambitusul este mai larg decât la celelalte ehuri.

Cântările Vecerniei, glas IV

Doam-ne stii-ga t-am că-tre Ti
ne, a-u xi-mă, a-u xi-
mă, Doam-ne, Doam-ne stii-ga t-am că-tre
Ti ne, a-u xi-mă;
ia a-min-te gla-sul ru-gă-riu nui me-le cînd
strig că-tre Ti ne, a-
u xi-mă Doam-ne.

Să se în-drep-te-ze ru-gă-ciu-nea mea, ca tă-
mî ia î-na-im-tea Ta;
ri-di-ca-rea mîi ri-lor me-le, jert-fă de

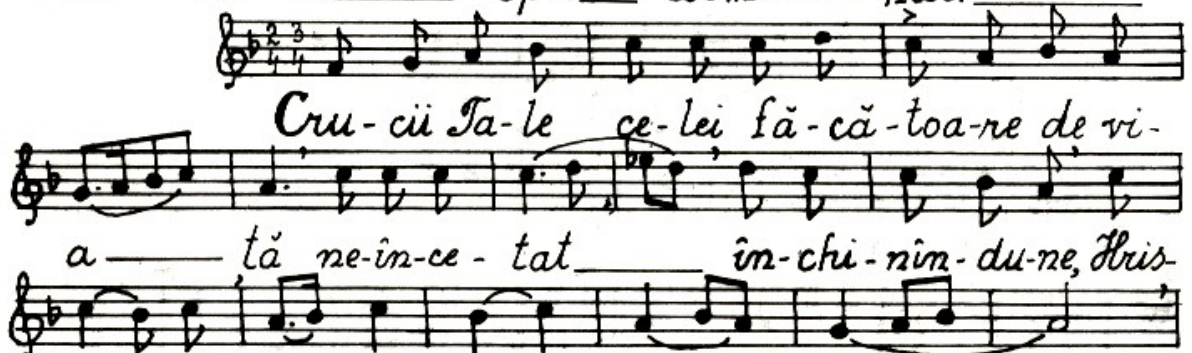
sea — ră, a — u — zi-mă, Doam — ne.

Din stra-ja di-mi-ne-tu pi-nă în noap-te, din

stra-ja di-mi-ne-tu să nă-dăj-du-ias-că

Is-ra-il spre Dom-nul.

Cru-cii Ta-le ce-lei fă-că-toa-re de vi-

a-tă ne-în-ce-tat în-chi-nim-du-ne, Hris-

toa-se Dum-ne-ze u-le,

în-vi-e-rea Ta cea de a tre-ia zi o mă-rim; că prin-

tr-în-sa ai în-no-îl fi-rea oa-me-ni-lor cea stri-ca-tă,

A-tot-pu-ter-ni-ce, și su-

i-rea la ce-nuri ne-ai a-ră-tat, ca un sin-gur

bun și de oa-menii iu-bi-tor.

Că la Dom-nul es-te în-du-ra-re și
mul-tă mîn-tu-i — re la El, și El _____ va mîn-tu-
i pe Is-ra-il de toa-te fă — ră-de-
le _____ gi — le _____ lui.

U — sin-da po-mu-lui ne-as-cul-tă — ri
o ai dex-le-gat, — Mîn-tu-i — to — ru — le
— pe lem-nul Cru-cii de bu-nă-ro-ie pi-ro-nin-du-Te;
și în iad po-go-rîn-du-Te, Pu-ter-ni — ce, le-gă-tu — ri-le
mor-tii ca un Dum-ne-zeu le-ai rupt. Pon-tru a-
ceas-ta, ne în-chi-năm în-vi-e-rii Ta — le ce-lei din
mori cu bu-cu-ri — e stri — gînd: A — tot-pu-
ter — ni-ce Doam-ne, mă — ri — re Ți — e.

Mă-ni-re Ta-tă-lui și Fi-u-lui
 și Sfîn-tu-lui Duh... Și a-cum și pu-ru-nea și în-
 re-cii re-cii-lor... A-min.
 Pro-ro-cul Da-vid, cel din-spre ti-ne dum-ne-ze-
 iesc pă-rim-te, cu dul-ce cîn-ta-re des-pre ti-ne mai î-na-in-te a glă-
 su-it că-tre Cel ce a fă-cut ti-ne
 mă-niri. Stă-tu-t-a îm-pă-ră-tea-sa a-proa-pe de-a
 dreap-ta Ta. Că pe ti-ne, Mai-că, pri-ci-nu-i-
 toa-re a vie-ții te-a a-ră-tat Dum-ne-
 zeu, Cel ce fă-ră de ta-tă din ti-ne
 a se fă-ce om bi-ne a-vo-it, ca ia-răși

să zi-deas-că chi-pul său cel stri-cat prin pa-timi; și
 oa-ia cea ră-tă-ci-tă, pier-du-tă prin munți a-
 flim-du-o, pe u-meri ri-di-cîn-d-o, la Ta-tăl
 să o a-du-că, și du-pă vo-ia Sa cu Pu-te-ni-le ce-
 resti să o u-neas-că, de Dum-ne-zeu Mă-s-că-
 toa-ne; și lu-mea să o mîm-tu-ias-
 că Hris-tos, Cel ce a-ne ma-ne și bo-ga-tă mi-lă.

Stihurile Stihovarnei

Doam-ne su-im-du-Te pe Cru-
 ce, bles-te-mul nos-tru cel stră-mo-șesc l-ai-
 șters; și po-go-nîm-du-Te în iad, pe cei le-gați din
 veac i-ai slo-bo-zit, ne-stri-că-ciu-ne

dă-ru-înd ne-a-mu-lui o — me-nesc. Pen-tru a —
 ceas — ta, cîn-tînd, mă-rim scu-la-re-a Ta cea de vi-
 a — tă fă-că-toa — re și mîm-tu-i — toa — re.
Mărire... Si acum...
Mă-ri-re Ta-tă-lui și Fi-u-lui și
 Sfin-tu-lui Duh. Si a-cum și pu-ru-rea și în
 re-cîi re- ci-lor. A — min.

Cau — tă spre ru-gă-ciu-ni-le ro-bi-lor tăi,
 ce-ea ce ești cu to-tul fă-nă pri-ha — nă,
 po-to-lînd por-ni-ni-le ce-le re-le îm-po-tri-va
 noas tră, din tot ne-ca-zul mîm-tu-im-du-ne pe noi;
 că pe ti-ne sin-gu-ră te a-rem am-co-nă ta-re și ne-clin-
 ti — tă, și a ta o-cro-ti-re am do-bîm-dit. Să

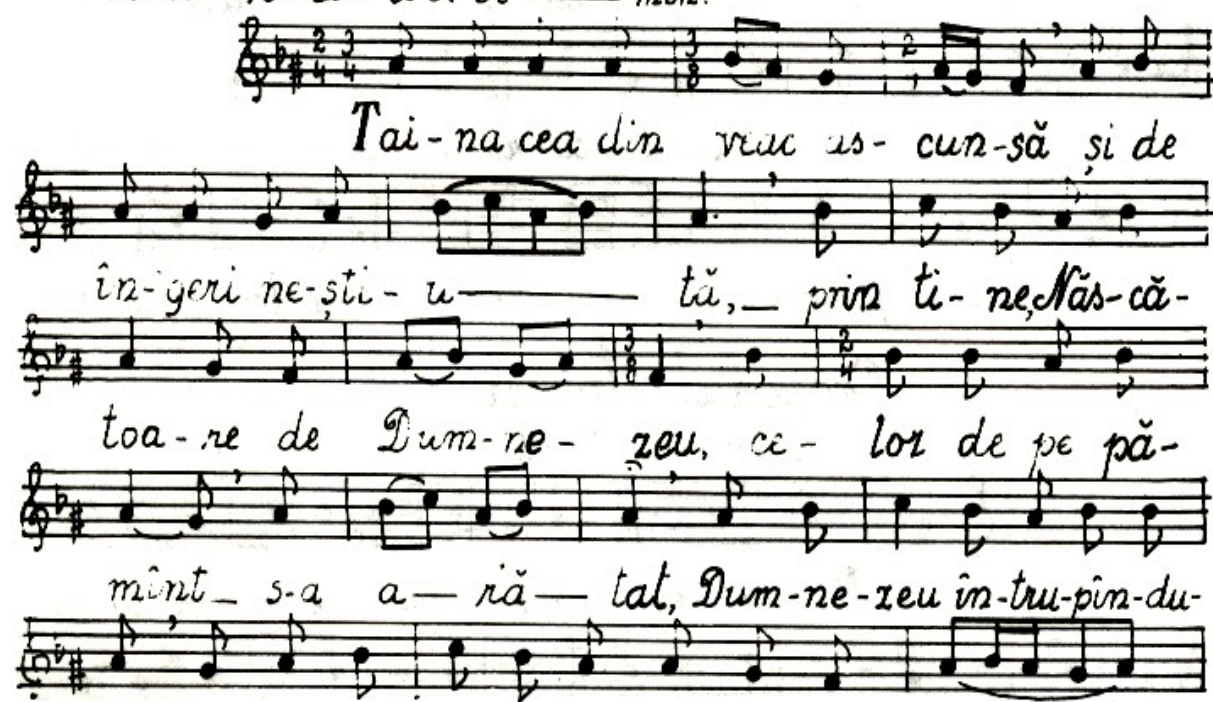
nu fim ru-și-năți, Stă-pî—nă, — cei ce te che-măm pe
 ti—ne. Gră-beș-te spre nu-gă-ciu-ne-a ce-lor ce stri-gă că-tre
 ti-ne cu cre-din—ță: Bu-cu-nă-te, Stă-pî-nă, a-ju-tă-
 toa - rea tu - tu - nor, bu-cu-ri-a și a-co-pe-re-
 mîm—tul și mîm-tu - i — nea su-fle-te-lor noas-tre.

Troparul Învierii

Bi-ne-veș-ti-ne-a în-vi-e-rîi cea lu-mi-
 na—tă, în-te-le-gîm-du-o de-la în-ger u-ce-ni-te-le
 Dom-nu - lui și le-pă-dînd o-sîm-di-ne-a cea stră-mo-seas -
 că, — A-pos-to-li-lor lău-dîm-du - se au zis: Je-fu-
 i-tu-s-a moar-tea, scu-la-tu-S-a Hris-tos — Dum-ne-
 zeu, dă-nu-înd lu-mîi ma — re mi — lă. —

Mă-ri-re Ta-tă-lui și Fi-u-lui și
Sfîn-tu-lui Duh. Și a — cum și pa-ru-ner și în
re-că re-ci-lor. f — min.

Tai-na cea din veac as-cun-să și de
în-geri ne-ști-u — tă, — prin ti-ne, Năs-că-
toa-re de Dum-ne-zeu, ce-lor de pe pă-
mînt s-a a-ră-tat, Dum-ne-zeu în-tru-pîn-du-
Se în-tru u-ni-re ne-a-mes-te — ca —
tă și Cru-cea de vo-ie pen-tru noi pri-
mind; prin ca-re în-vi-înd pe Cel — în-
tîi — zi-dit, a mîn-tu-it din moar-te su — fle-
te-le — noas-tre.

Cântările Utreniei, glas IV

Dum-ne - zeu es-te Dom-nul și s-a a-nă-
tat no - uă; bi-ne es-te cu-vîn-tat cel ce vi-ne în-tru
1. 2. nu-me-le Dom-nu-lui. — nu-me-le Dom-nu-lui. 3.

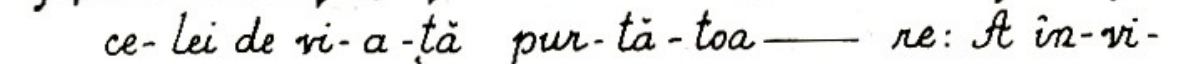
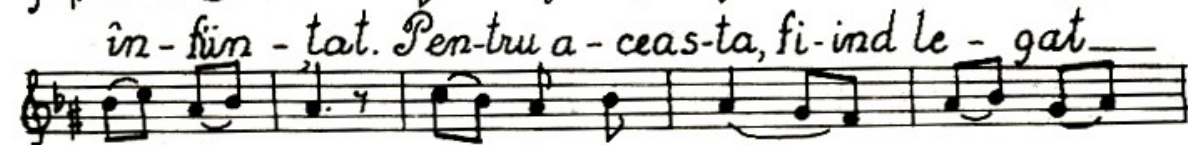
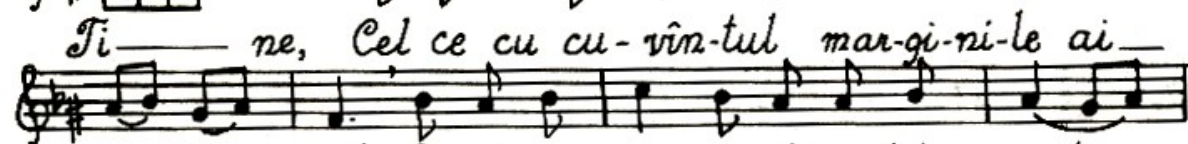
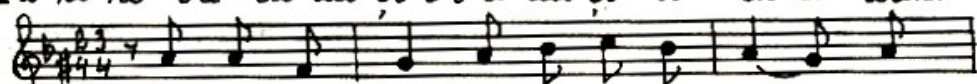
Sedealna I

Cău-tînd la in-tra-reă mor-mîm-tu-
lui și ne-năb-dînd stră-lu-ci — rea În ge - ru-
lui, mi-no-ro - si - te - le cu cu - tre - mur s-au mi-
rat, — zi-cînd: Atu doar a fost fu-rat Cel ce
a des-chis til - ha - ru - lui ra - iul? Atu
doar s-a scu-lat Cel ce și mai i - na - in - te de
pa - ti - mă a ves - tit în - vi - e — rea?

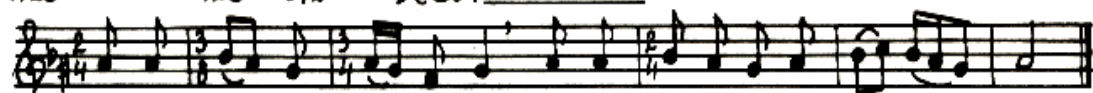
Mă-ni-re Ta-tă-lui și Fi-u-lui și Sfin-tu-lui Duh.

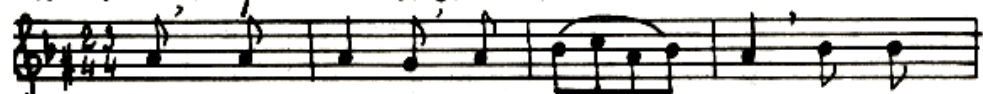

at Hris-tos, Dă-tă-to-rul de vi-a—tă, Cel ce ră-

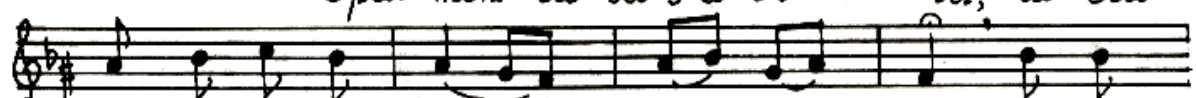
mî—ne în veci.

Și a-cum și pu-ru-nea și în ve-ii ve-ci-lor. A—min.

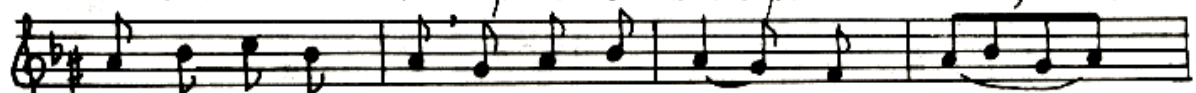
Spăi-min-ta-tu-s-a Jo—sif, lu-cru

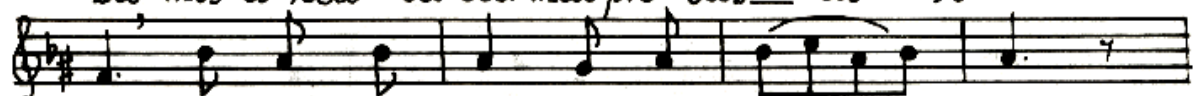
mai pre-sus de fi—re ră—zînd și în

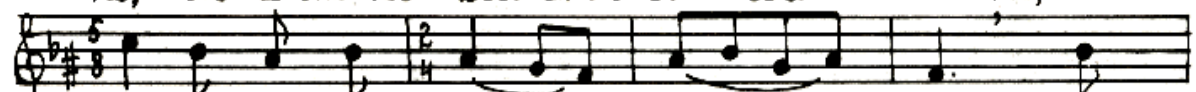
min-te a a-vut ploa-ia cea de pe li—nă, în-tru

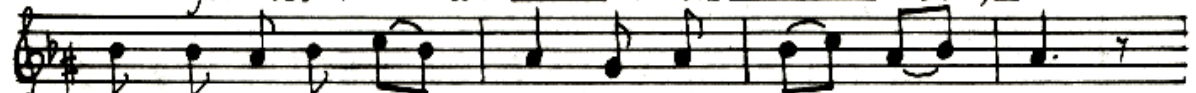
ză-mis-li-rea ta cea mai pre-sus de fi—

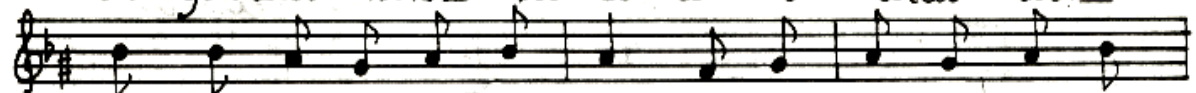
re, de Dum-ne-zeu Năs-că-toa—ne,

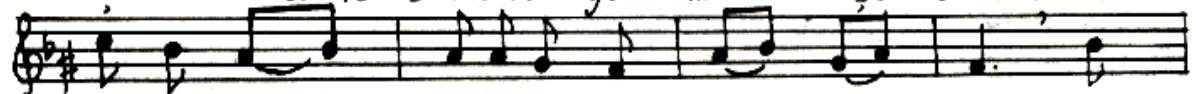
ru-gul cel ne-ars în foc, to—

ia-gul lui A—ron cel ce a o—drăs-lit:

și măr-tu-ri-sind lo-god-ni-rul și o-cro-ti-

to-nul tău, pre-o-ți-lor a stri-gat: Fe-

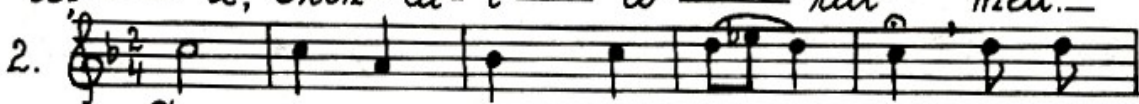

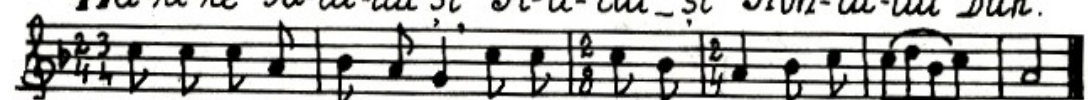
Sedealna a II-a

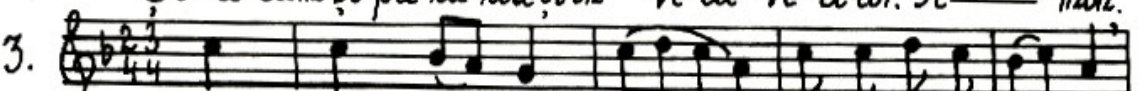
În-vi - a - t-ai ca un ne-mu-ri-tor din iad, Min-tu-i - to - ru - le, îm-pre-u-nă ai ri-di-cat lu-mea Ta în-tru în-vi - e - rea Ta, Hris-toa-se Dum-ne-ze-ul nos - tru; zdro-bi - t-ai în-tru tă - ri - e - pu - te — rea mor — ții, a-ră - ta-t-ai, În-du-na-te, tu-tu-nor în-vi - e — rea. Pen-tru a-ceas-ta Te și mă — rim, U-nu-le iu-bi - to - ru-le de oa — menii.

Antifoanele

1.
 Din ti-ne-re-te-le me— le mul-te
 pa timi se lup-tă cu mi-ne; ci în-suți
 mă spri-ji-neș— te— și mă mîn-tu-
 ies— te, Mîn-tu-i— to— rul meu—

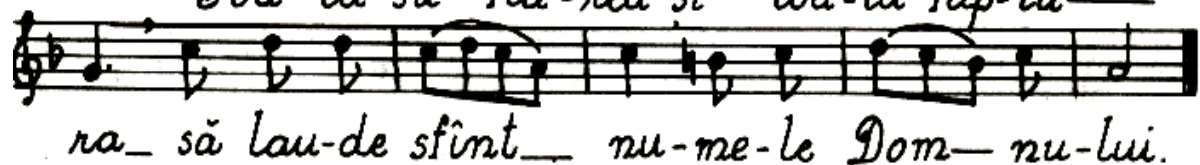
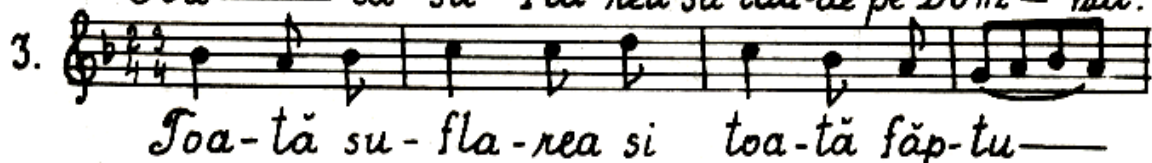
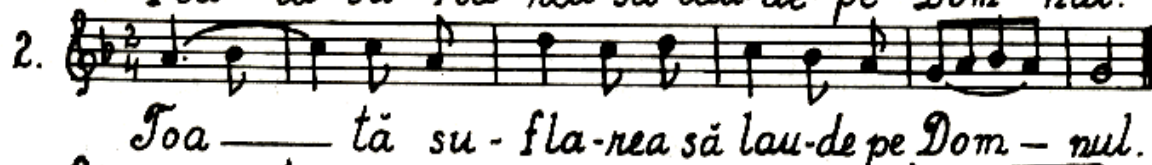
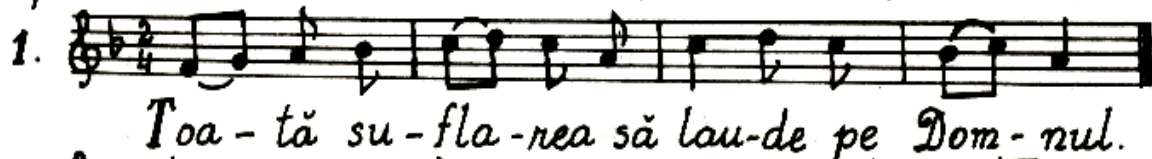
2.
 Cei ce u-rîți Si-o— nul ru-și-
 nați-veți fi— de Dom-nul;— că pre-cum iar—
 ba— a— șa, de foc veți fi— uo— cați.

Mă-ri-re Ta-tă-lui și Fi-u-lui— și Sfîn-tu-lui Duh.

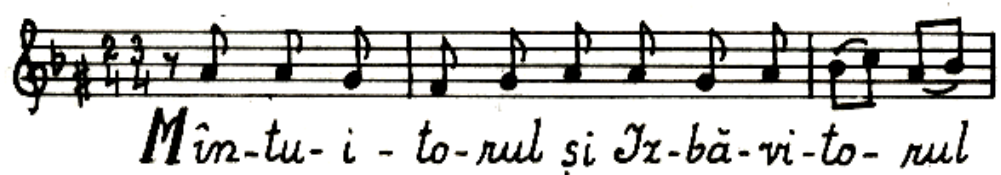
Si a-cum și pu-nu-ne-a și în re-cii re-ci-lor. A— min.
 3.
 Prin Sfîn-tul Duh tot— su-fle-tul vi-a-ră
 și cu cu-nă-ți— e se î-nal— tă, se lu-mi-

Prochimenul

Condacul

meu, din mor-mînt, ca un Dum-ne-zeu, a sou-lat din le-gă-turi pe pă-mînz-teni, por-ti-le ia-du-lui a zdro-bit și ca un Stă-pîn a în-vi-at a tre-ia zi.

Mă-res-te su-fle-te al meu pe Dom-nul și s-a bu-cu-nat du-hul meu de Dum-ne-zeu Mîn-tu-i-to-rul meu.

Ce-ea ce ești mai cîns-ti-tă de-cît Ie-su-vi-mii și mai mă-ri-tă fă-nă de a-se-mă-na-re de-cît Se-ra-fi mii, ca-re fă-nă stri-că-ciu-ne pe Dum-ne-zeu-Cu-rîn-tul ai nă-s-cut, pe ti-ne cea cu a-de-ră-nat Nă-s-că-toa-ne de Dum-ne-zeu, te mă-rim.

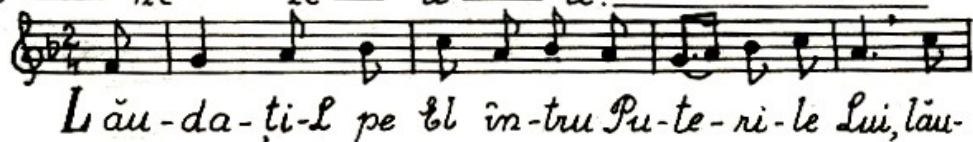
Laudele

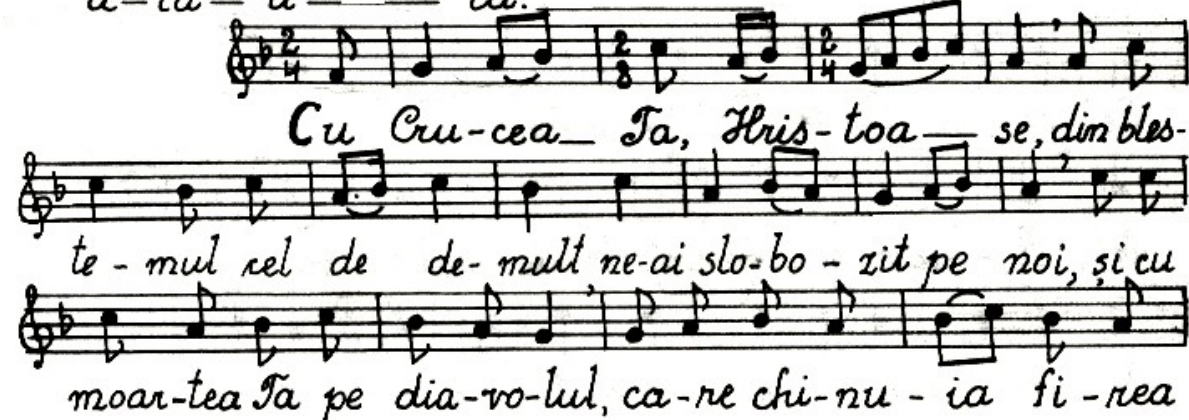
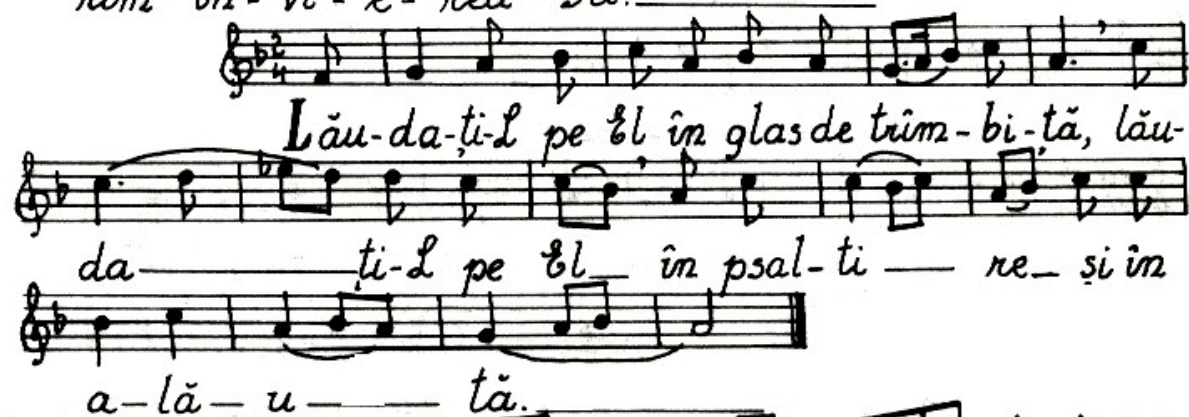
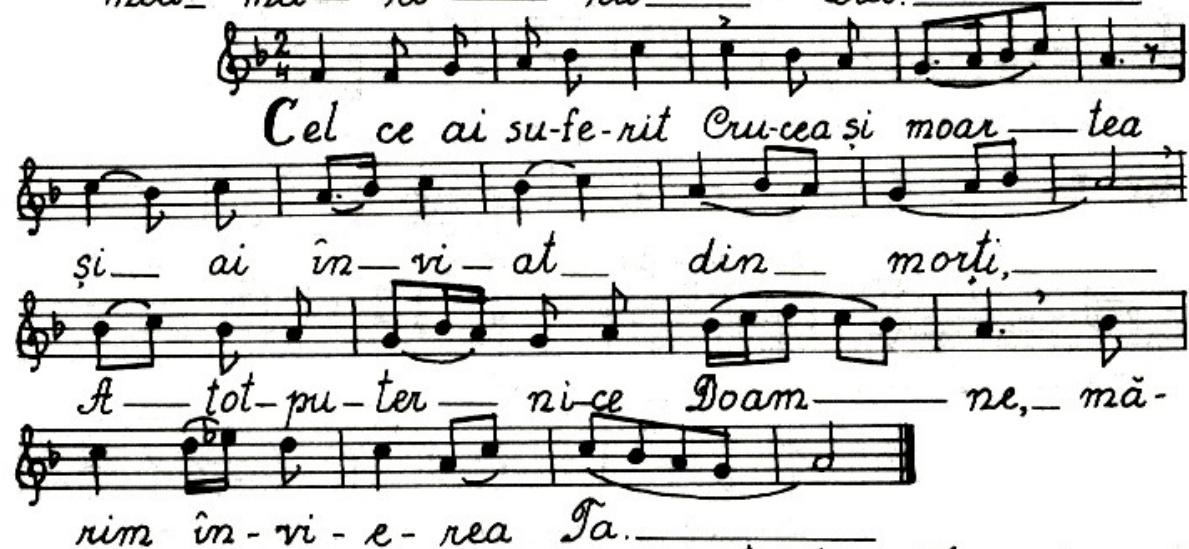
Toa-tă su-fla— rea să lau— de
 pe Dom— nul! Lău-da-ți pe Dom— nul
 din ce— ruri, lău-da— ti-l pe Țl— în-tru
 ce— le î— nal— te;
 Ți— e se cu— vi— ne cîn-ta— ne,
 Dum— ne— ze— u— le.

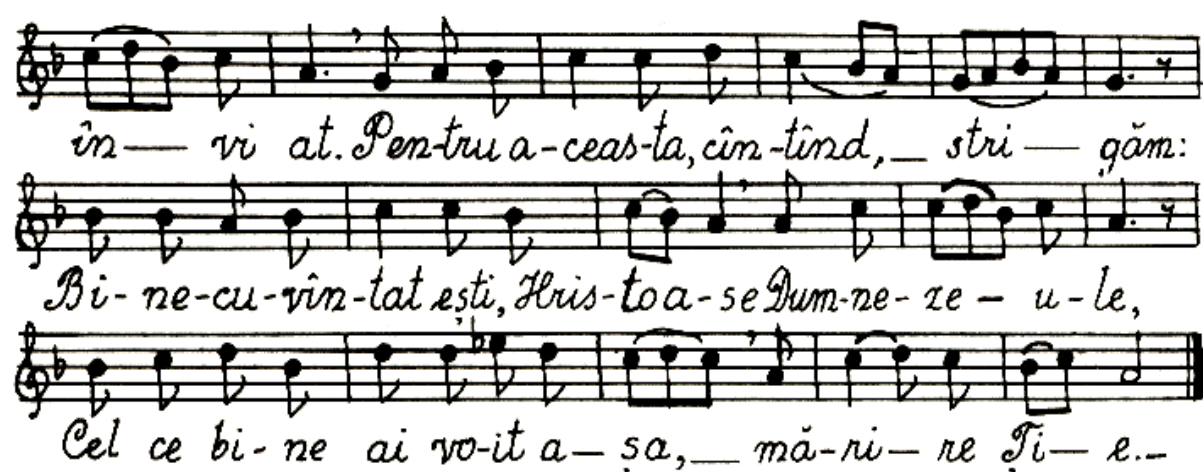
Lău-da-ți-l pe Țl toți în-ge-rii Lui, lău-
 da— ti-l pe Țl— toa-te pu-te— ri-le—
 Lui; Ți— e se cu— vi— ne cîn-ta— ne—
 Dum— ne— ze— u— le.

Lău-da-ți-l pe Țl în-tru Pu-te-ri-le Lui, lău-

noas — tră, l-ai sur — pat, iar cu scu — la — rea Tă —
 toa — te de bu — cu — ri — e le — ai um — plut, —
 Pen — tu a — ceas — ta, stri — găm — Ti — e: —
 Cel ce a în — vi — at din mor — ti,
 Doam — ne mă — ri — ne Ti — e.
 Și acum...
 Și a — cum și pu — nu — rea și în re — cū
 re — ci — lor. A — min
 Prea bi — ne — cu — vin — ta — tă ești, Nă — s — că —
 toa — ne de Dum — ne — zeu Fe — cioa — ră. Că prin
 Cel ce s-a în — tru — pat din ti — ne, ia — dul s-a ro —
 bit, A — dam s-a che — mat, bles — te — mul s-a ni — mi — cit,
 Ț — ra s-a li — be — rat, moar — tea s-a o — mo — nîl și noi am

în — vi at. Pen-tru a-ceas-ta, cîm-tînd, — stri — găm:
 Bi-ne-cu-vîn-tat ești, Hris-toa-se Dum-ne-ze — u-le,
 Cel ce bi-ne ai vo-it a — șa, — mă-ni — re Ți — e.

Doxologia

1. Mă — ri — re Ți — e, Ce-lui ce ne-ai a-nă-tat
 no-uă lu-mi — na! Mă-ni-re în-tru cei de
 sus lui Dum ne zeu și pe pă-mînt pa-ce, în-tre
 oa — menii bu — nă-vo — i — re.

2. Lău-dă — mu-Te, bi-ne Te cu-vîn-tăm, ne
 în-chi-năm Ți — e, îți mul-tu-mim Ți — e,
 Te mă-rim pe Ți — ne pen-tru mă — ri — rea
 Ta — cea ma — re.

3.
Doam — ne, **Îm-pă-ra-te** ce - **nes**, **Dum-ne-**
ze-u-le, **Pă-rin-te** A - tot-**ți-i** - to - **ru-le**
Doam-ne **Fi-u-le**, **U-nu-le** nă - **scut**, **Ti-**
su-se **Hris-toa-se** și **Du-hu-le** **Sfin** — **te**.

4.
Doam — ne **Dum-ne-ze-u-le**, **Mie-lu-se-lul** lui
Dum-ne-zeu, **Fi-ul** **Ta-tă-lui**, **Cel** ce ri - **dici** pă - **ca-tul**
lu — **mii**, **mi-lu-ieș-te** - **ne** pe noi,
Cel — ce ri - **dici** — pă - **ca-te-te** lu - **mii**.

5.
Pri-meș-te ru - **gă-ciu-ne**a noas - **tră**,
Cel ce **șezi** de-a dreap - **ta** **Ta** — **tă-lui**,
și ne **mi-lu-ieș-te** pe noi.

6.
Că **Tu** ești u - **nul** sfinț, **Tu** ești u - **nul** **Domn** **Ți-**

sus Hris-tos, în-tu mă-ni-neal lui Dum-ne-zeu Ta-tal. A-min.

7. În toa-te zi-le-le Te vom bi-ne cu—vin-

ta— și vom lău-da nu-me-le Tău în veac —

și în vea-cul vea-cu-lui.

8. În-vred-ni-ceș — te-ne Doam-nă în zi-ua a-

ceas — ta, fă-ră de pă-cat —

să ne pă-zim — noi.

9. Bi-ne-cu-vin-tat— esti Doam-ne, Dum-ne-

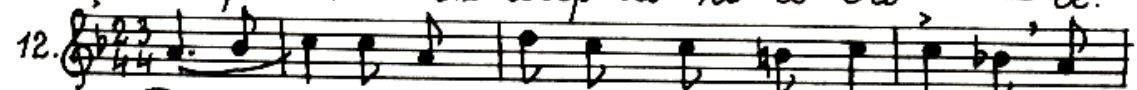
ze-ul pă-rin-ți-lor noș-tri, și lă-u-dat— și

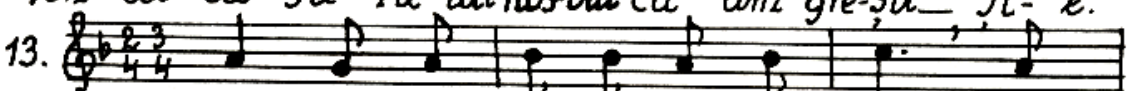
prea mă-rit es-te nu-me-le Tău în veci. A-min.

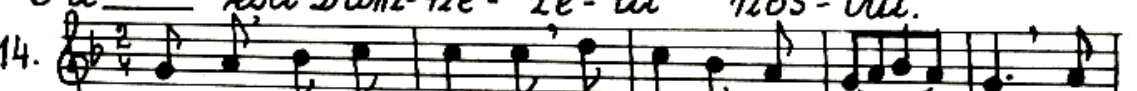
10. Fi-e Doam-ne mi-la Ta spre noi, pre-cum—

am nă-dăj-du-it — în-tru Ti — ne.

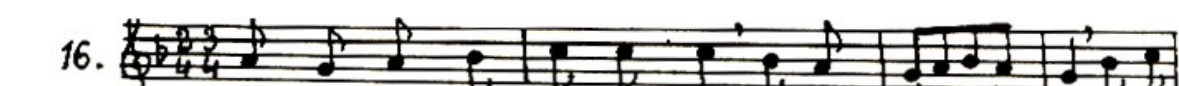
11.
Bi-ne-cu-vîn-tat ești, *Doam-ne*, în-
va-tă-ne pe noi în-drep-tă-ri-le *Ta-le*.

12.
Doam-ne, scă-pa-ne *Te-ai* fă-cut no-ua în
 neam și în neam; eu am zis: *Doam-ne*, mi-lu-ies-te-ne,
 vin-de-că su-fle-tul nostru că am gre-șit *Ți-e*.

13.
Doam-ne la *Ți-ne* am scă-pat, în-
 va-tă-ne să fa-cem vo-ia *Ta*, că
Tu ești *Dum-ne-ze-ul* nos-tru.

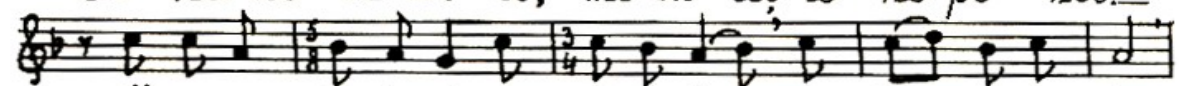
14.
 Că la *Ți-ne* es-te în-vo-nul vi-e-tii, în-
 tu lu-mi-na *Ta* vom ve-dea lu-mi-nă.

15.
Tin-de mi-la *Ta* ce-lor ce
Te cu-nosce *Ți-ne*.

16.

Sfin-te Dum-ne-ze-u-le, Sfin-te ta — re, Sfin-te
(de 3 ori) Fine

fă - ră de moar - te, mi-lu - ieș-te - ne pe noi.

Mă-ri-re Fa-tă-lui și Fi-u-lui și Sfin-tu-lui Duh.

Și a-cum și pu-nu-rea și în ve-cii ve-ci-lor. A — min. Sfin-te

fă - ră de moar - te, mi-lu - ieș-te - ne pe noi.

Da capo al Fine.

Glasul V

Se cântă, ca și glasul autentic I, tot pe scara diatonică, având același ambitus ca și autenticul său Deși este foarte asemănător ehului I, glasul V are ca inițiativă sunetul La, semicadențele pe Si, La, Mi, iar finala pe nota Si, cu atingere pe nota Mi.

Intervalica este asemănătoare cu cea a ehurilor descrise anterior. Mersul treptat de secunde, terțe, cvarte, asigură varietatea structurilor acestui eh care, deși legat de autenticul său (glasul I), are o anumită notă personală, ce provine și dintr-o altă asamblare a intervalelor, înlănțuite prin același tip de discurs unitar remarcat și în cazul celorlalte ehuri.

La glasul V, melodia stihoavnei este identică cu cea a troparului, având puncte comune cu varianta psaltică.

Cântările Vecerniei, glas V

Doam-ne stri-ga t-am că-tre
Fi ne, a-u zi mă, a-
u-xi-mă Doam-ne, Doam-ne, stri-
ga t-am că-tre Fi ne, a-
u-xi mă; ia a-min-te gla-sul
ru-gă-ciu-nii me le cînd strig
că-tre Fi ne, a
u-xi mă Doam-ne.

Să se în-drep-te-ze ru-gă-ciu-ne-a

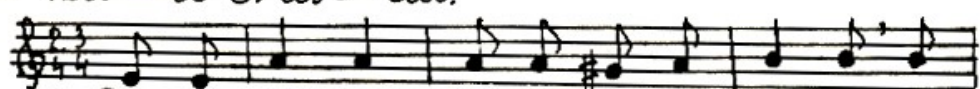
mea, ca tă-mi — ia i — na — in — tea — Ta;
 ri-di-ca-reă mîi — ni-lor me — le, —
 jert — fă de — sea — ră, —
 a — u — xi — mă Doam — ne.

Din stra-ja di-mi-ne — ții pî-nă în
 noap — te, din stra-ja di-mi-ne — ții, să nă-dăj-du-ias-că
 Is — ra — il — în — Dom — nul.

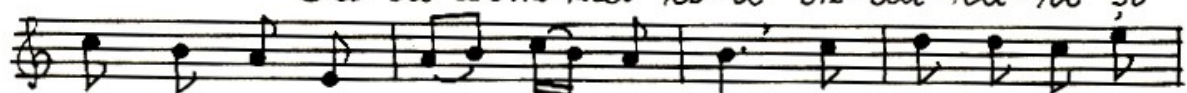
Prin cîns-ti-tă Cru-cea Ta Hîs-toa — se, pe
 dia — ro-lul l-ai ru — și — nat; și —
 prin în-vi — e — rea Ta, a — cul pă — ca —
 — tu-lui l-ai to — cit și ne-ai mîm-tu — it pe noi din
 por-ți-le mor — ții. Mă-ri-mu-Te pe Fi-ne,

U — nu — le Năs — cut.

Că la Dom-nul es-te în-du-ra-re și

mul-tă mîm-tu-i — re la El, și El va mîm-tu-

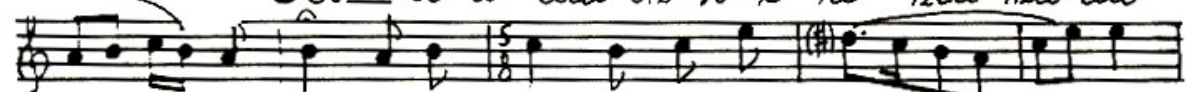
i — pe Is — ra — il din

toa — te fă — ră — de — le — gi — le — lui.

Cel — ce a dat în-vi-e-re nea-mu-lui

o — me-nesc, ca un miel spre jum-ghi-e — re

s-a, a — dus. În-fri-co — șa — tu — s-a de A-

ces-ta mai-ma-nii ia — du — lui — și s-au ri-di-cat —

por-ti-le ce-le de du — re — re; că a în-

trat Îm-pă-ra-tul mă — ri — rii, Hris-tos, — xi-

cînd ce — lor din le-gă — tui: — ie-șiți. — Și

ce-lor din în-tu-ne-ric a — ră-ta-ti — vă.

Mă-ri-re Ta — tă-lui și Fi-u-lui — și —

Sfîn — tu — lui Duh. Si a-cum și pu — ru-
rea și în ve — cii ve-ci-lor. A — min.

În Ma-rea Ro — și - e, în-chi-pu-i-rea mi-
ne-sei ce-lei ne-is-pi-ti — te de num — tă,
s-a în-ti-pă-nit de de-mult. A-co-lo Moi —
se des-păr-ti-tor al a — pei, iar a-ici Ga-vril, slu-ji-
tor al mi-nu — nii. A-tunci tre-cu-t-a
Is-ra-il a-din-cul cu pi-cio-rul, ne — u — dat,
iar a-cum Fe-cioa-ra La nă-scut mai pre-sus de fi — re
pe Iis — tos. Ma-rea, du-pă tre-ce-re-a lui Is-ra-il,

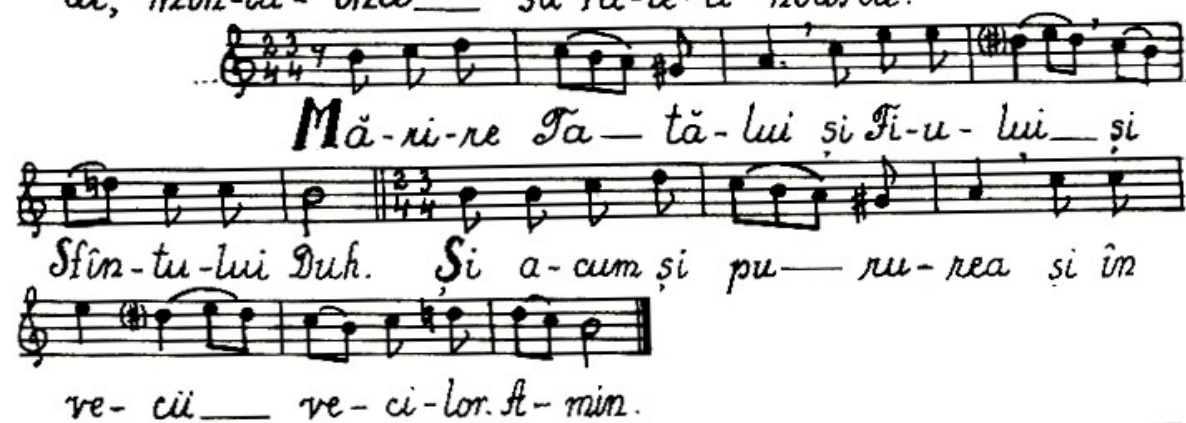

a ră-mas ne-des-păr-ti — tă; iar cea fă-nă pri-ha-nă,
 du-pă naș-te-re-a lui Ț-ma-nu-il, a ră-mas ne-vă-tă-
 ma — tă. Cel ce esti și mai i-na-in-te ai fost
 și Te-ai a-nă-tat ca om, Dum-ne-ze-u — le,
 mi-lu-ies-te-ne pe noi.

Stihurile Stihovarnei

Pe Ti ne, Hris-toa-se, Mîn-tu-i-to-ru-le, Cel ce Te-ai îm-tru-pat și de ce-ruri
 nu Te-ai des-păr-tit, — cu gla-suride cîm-tări —
 Te mă-rim. — Că Cru-ce și moar-te ai pri-mit pen-tu nea-mul nos — tru, ca Dom-nul cel iu-bi-tor — de oa — men, pră-dînd por-ti-le

ceas-ta, cu to- tul lău- da ————— 'tă,
 ce- ea ce ca o Mai- că, ai cîp- ti- gat în- drăx- ne- lă că- tre
 Din — sul, — roa- gă- L ne- în- ce — tat —
 să se mîn- tu- ias- că su- fle- te- le noas- tre.

Troparul Învierii

Pe Cu- rîn- tul, Cel îm- pre- u- nă fă- ră de
 în- ce- put cu Ta- tăl și cu Du- hul, Ca- ne s- a năs-
 cut din Fe- cioa- ră spre mîn- tu- i — nea noas- tră, să- L lău-
 dăm cre- din- cio- șii și să — I_ ne în- chi- năm; că
 bi- ne a vo- it — a se su- i — cu tru- pul pe
 Cru- ce și moar — te a răb- da, și a scu- la pe cei
 morți, — în- tru mă- ri- tă în- vi- e — nea Sa. —

Mă-ni-re Ta — tă-lui și Fi-u- lui — și
 Sfîm-tu-lui Duh. Și a- cum și pu — ru-rea și în
 ve — cii — ve — ci-lor. A- min.

Bu- cu- ră- te, u-șă Dom-nu-lui cea ne-um-
 bla — — — tă. — Bu- cu- ră- te, zid — și
 a- co- pe- re- mînt al ce- lor ce a- lea- ră- gă la
 ti — — — ne. — Bu- cu- ră- te, li- man ne-în-
 vi- fo- rat — și re- is- pi - ti- tă de num — tă,
 ca- ne ai nă- scut cu trup pe fă- că- to- rul tău — și
 Dum- ne — zeu; — nu în- ce- ta a te ru-
 ga pen- tru cei ce la- u — dă și cîns-
 tesc — — — naș- te-rea ta.

Cântările Utreniei, glas V

Dum-ne-zeu es-te Dom-nul și s-a a-ră-
tat no—ua; bi-ne es-te cu-vîn-tat cel ce
vi-ne în-tu nu—me-le Dom—nu-lui.

Sedealna I.

Cru-cea Dom-nu-lui să o lău-dăm.
Sfîn-ta în-gro-pa-ne cu cîn-tări să o cîns-tim și
În-vi-e-re-a Lui să o prea-mă-rim; că a scu-lat pe cei
morți din mor-min—te, ca un
Dum-ne-zeu, pră-dînd stă-pî-ni-re-a mor-țu-i și tă-ri-a
dia-vo-lu-lui; și ce-lor din iad lu-mi—nă le-o
ră—să-rit.

Doam-ne_ mort ai fost so— co— tit,
 Cel ce ai o— mo— rit_____ moar— tea; în mor—
 mînt ai fost pus, Cel ce ai de— şer— tat mor—
 min— te— le;— sus os— ta— şii stră— ju— iau_____ mor—
 mîn— tul,— jos pe mor— tii cei din veac i-ai
 în— vi— at. În— tru tot pu— ter— ni— ce şi ne— cu—
 prin— su— le, Doam— ne, mă— ni— ne Ţi e—

Bu— cu— ră— te, mun— te sfînt şi de Dum— ne—
 zeu_ um— blat. Bu— cu— ră— te rugîm— su— fle— ţit_____
 şi ne— ars. Bu— cu— ră— te, ce— ea ce eşti u— na
 lu— mii pun— te că— tre Dum— ne— zeu, ca— ne treci pe cei
 morţi la vi— a _____ ă reş— ni— că—

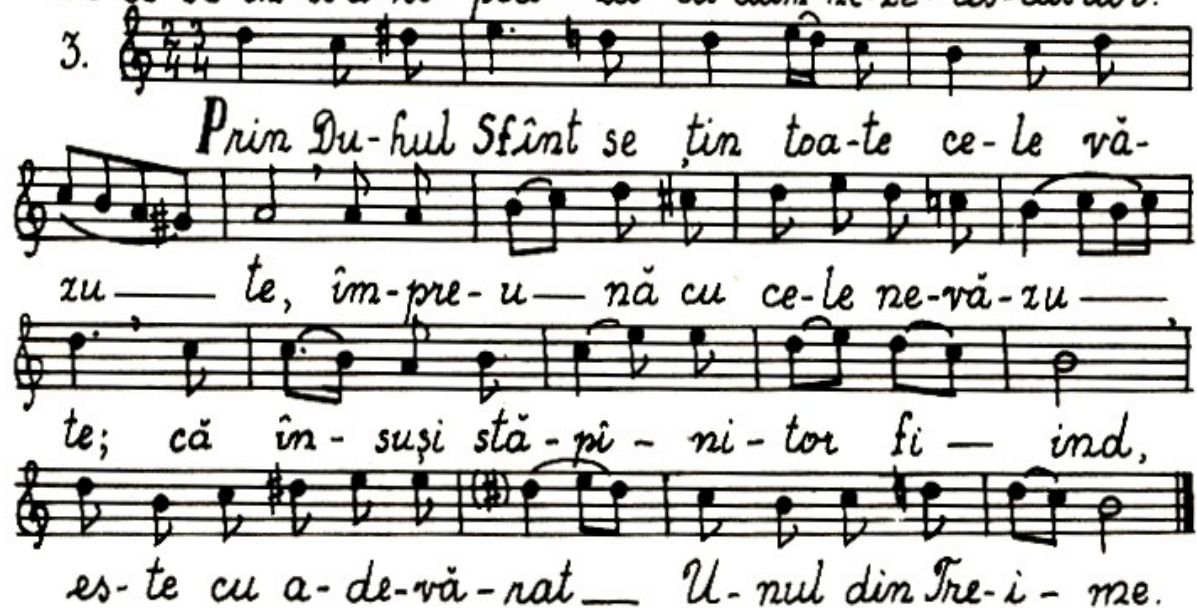
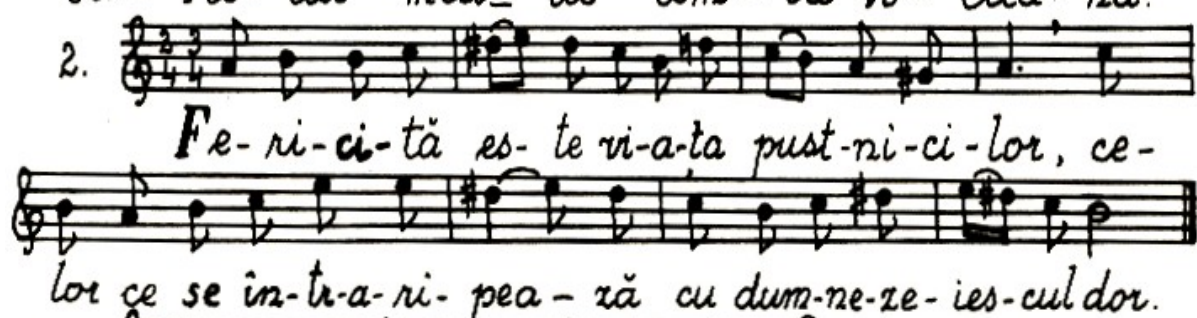

Sedealna II.

Doam-ne, du-pă în-vi-e-rea Ta cea de a
tre-ia zi și du-pă în-chi-na-rea A-pos-to-li-lor,
Pe-tru a stri-gat că-tre Ti — ne: Fe-me-i-le
au a-vut în-drăz-ne-lă, iar eu m-am te-mut. Tîl-
ha-nul, Dum-ne-zeu — Te nu-mea, iar eu m-am le-pă-
dat de Ti — ne. Va-ne, mă vei mai che-
ma a — cu — ma u — ce — nic? Sau
mă vei fa-ce ia-ră vi-nă-tor al a-din-cu — lui?

Antifoanele

Prochimenul

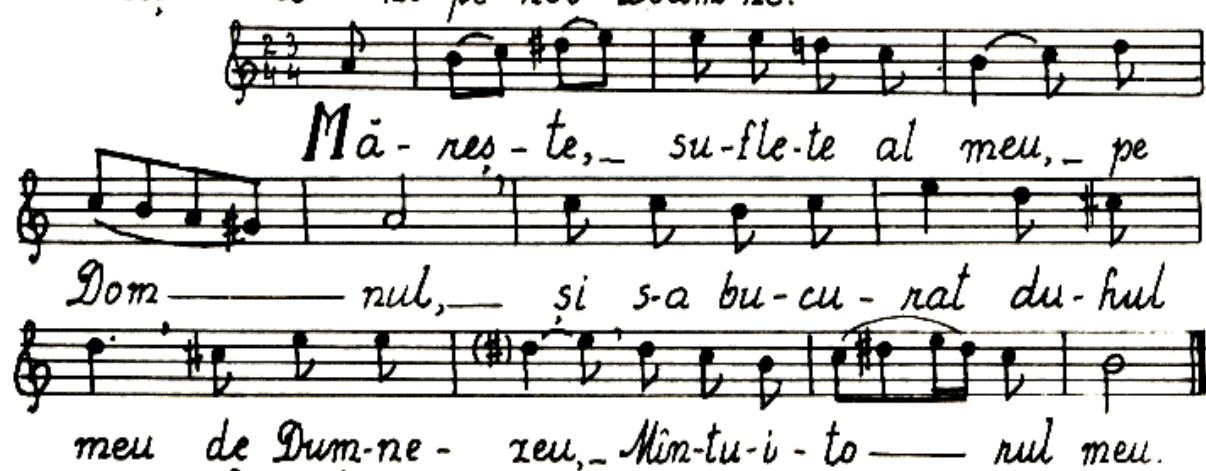
Scoa-lă-Te, Doam-ne, Dum-ne-re-ul meu, i-nal-țe-se mî-na Ta, că Tu îm-pă-nă-țești în veac-
Toată suflarea 1. *Toa-tă su-fla-nea să lau-de pe Dom-nul.*
 2. *Toa-tă su-fla-nea să lau-de pe Dom-nul.*
 3. *Su-fla-nea toa-tă și toa-tă făp-tu-ra să lau-de Sfînt nu-me-le Dom-nu-lui.*

Condacul

La iad, Mîn-tu-i-to-rul meu, Te-ai po-go-rît, și por-ți-le zdro-bin-du-le, ca un A-tot-pu-ter-nic, pe cei morți ca un zi-di-tor îm-pre-u-nă i-ai în-vi-at; și a-cul mor-ți, Hîis-toa-

se, l-ai frînt, și A-dam din bles-tem s-a mîn-tu - it,
 Ju-bi-to-ru-le de oa — meni. Pen-tru a-
 ceas-ta, toți stri-găm — Ți — e: Mîn-tu-
 ies — te — ne pe noi Doam-ne.

Mă-reș-te, — su-fle-te al meu, — pe
 Dom — nul, — și s-a bu-cu - rat du-hul
 meu de Dum-ne - zeu, — Mîn-tu-i - to — nul meu.

Ce-ea ce ești mai cîns-ti-tă de-cît He-ru-
 vi — mii și mai mă-ri-tă fă-ră de a-se-mă-
 na - re de - cît Se-ra - fi — mii, —
 ca-ne fă-ră stri-că-ciu-ne pe Dum-ne-zeu-Cu-rîn - tul
 ai — nă-s-cut, pe ti-ne, cea cu a - de — ră - rat Nă-s-că-

toa-re de Dum-ne - zeu, te mă - rim.

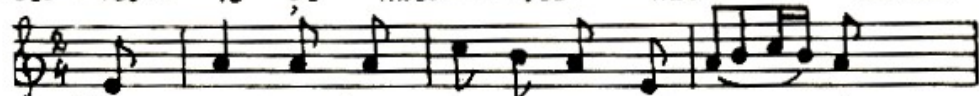
Laudele

Lău-da-ți-l pe Țl în-tru-pu-te-ri-le Lui, lău-
 da-ți-l pe Țl du-pă mul-ți — mea mă-ri-rii — Lui.
 Doam-ne, pe-cet-lu-it fi-înd mor-mîm — tul — de
 cei — fă-ră de — le — ge, ai ie-șit —
 din — mor-mînt, pre-cum Te-ai nă-s-cu-t din Nă-s-că-
 toa-re-a de Dum-ne-zeu. N-au cu-nos-cu-t cum Te-ai în — tru-pat
 în — ge-rii Tăi cei fă — ră de trup —
 N-au sim-țit — cînd ai în — vi-at, os-ta-sii cei —
 — ce Te-au stră-ju — it. Că a-mîm-do-uă au fost pe-cet-lu-
 i — te pen-tru cei ce is — pi-teau; dar mi-nu — ni-le s-au
 des — co — pe-rit — ce-lor ce se în — chi-nă cu cre-
 dim-ță tai — nei. Dă-ne no-uă, ce-lor ce o lău-

dăm, bu-cu - ri - e și ma - re mi - lă...

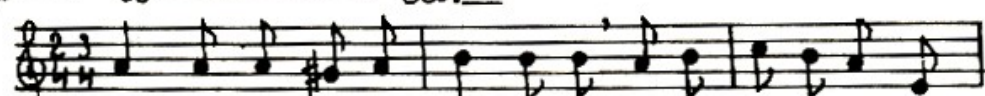
Lău - da - ti - L pe Țl în glas de trîm - bi -

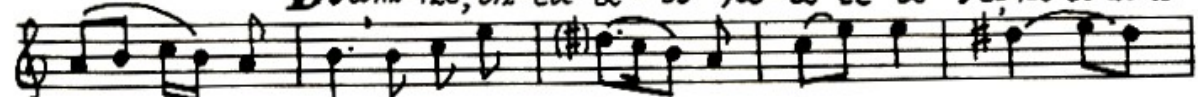
tă, - lău - da - ti - L pe Țl în psal - ti - re și - n

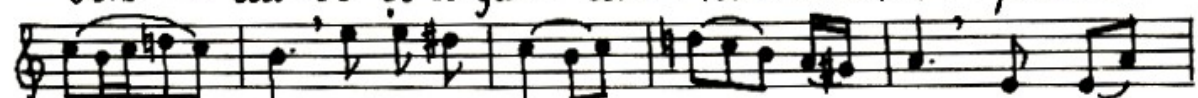
a - lă - u - tă...

Doam-ne, în-cu - ie - lo - ri - le ce - le ves-ni - ce zdro-

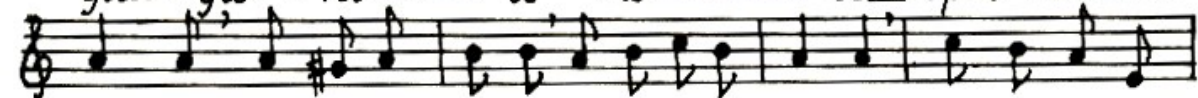
bin - du - le și le - gă - tu - ri - le nu - pîn -

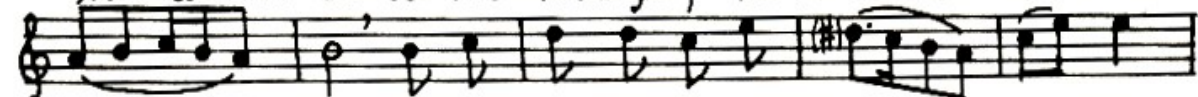
du - le, ai în - vi - at din mor - mînt, lă - sînd

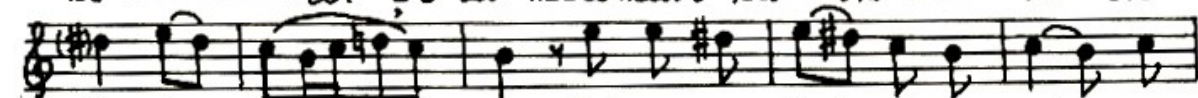
giul - giu - ri - le Ța - le spre măr - tu -

ri - a a - de - vă - ra - tei în - gro - pă - rii Ța - le ce - lei de trei

zi - le. Și ai mers mai î - na - în - te în

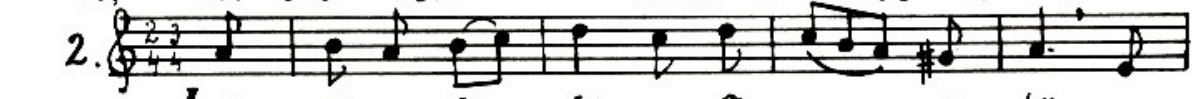
Ga - li - le - ia. Cel ce ai fost stră - ju - it în

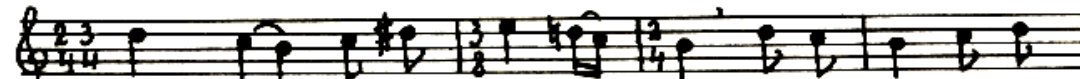
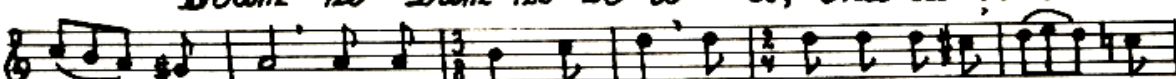
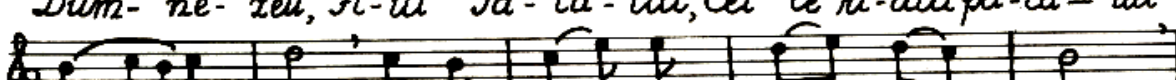
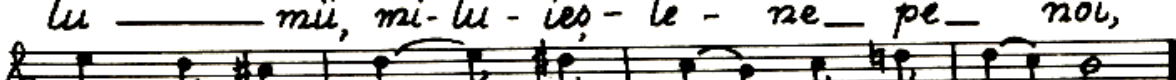
peș - te - ră. Ma - re es - te mi - la

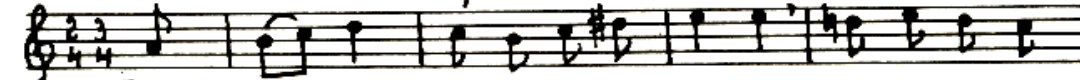
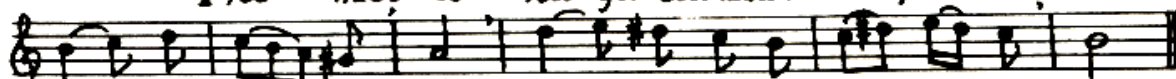
Ta, Mîn-tu-i - to - ru - le Cel ne — cu - primo,
 mi - lu — ieş — te — ne pe — noi.
 Şi acum... Şi a-cum şi pu — ru — rea şi în
 ve — ci ve - ci - lor. A - min.
 Prea bine-
 cuvîntată... Prea bi-ne-cu-vîn-tă-tă eşti Nă-s-că-toa-ne de Dum-ne-
 zeu Fe - cioa — ră. Că prin Cel ce s-a în-tru-pat din ti-ne,
 ia — dul s-a ro - bit, A - dam s-a che-mat, bles-
 te-mul s-a ni-mi - cit, E - va s-a li - be - rat,
 moar-tea s-a o-mo-rît şi noi am în - vi - at. Pen-tru a-
 ceas-ta, cîn - tînd, stri - găm: Bi - ne - cu - vîn -
 tat eşti Hris-toa - se Dum - ne - re — u — le,
 Cel ce bi-ne ai vo - it a - şa, mă-ni - re Ţi - e.

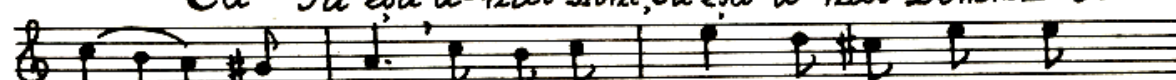
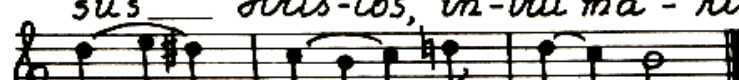
1.
Mă-ri-re Ți-e, — Ce-lui ce ne-ai a-nă-tat
no-uă lu-mi — nă, mă-ri — re în-tru cei de
sus, lui Dum-ne-zeu și pe pă-mînt — pa —
ce, în-tre oa — menii bu-nă vo-i — re.

2.
Lău-dă-mu-Țe, — bi-ne Țe cu — rîm-tăm, ne
în-chi-năm Ți-e, îți mul-tu-mim — Ți — e, —
Țe mă-rim pe Ți-ne pen-tru mă-ri-re-a Ța — cea ma-ne.

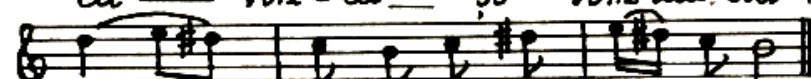
3.
Doam-ne, Îm-pă - ra - te ce - nesc, Dum-ne-
ze-u-le, Pă-rin-te A - tot-ti-i - to — ru-le, Doam-ne
Ți-u-le, — U-nu-le nă-s-cut, Ți su-se Țis-
toa-se și Du-hu-le Sfin-te. —

4.
 Doam-ne Dum-ne-ze-u-le, Mie-lu-se-lul lui

 Dum-ne-zeu, Fi-ul Ta-tă-lui, Cel ce ni-dici pă-ca-tul

 lu — miu, mi-lu-ieș-te — ne — pe — noi,

 Cel ce ni — dici — pă — ca — te — le lu — miu.

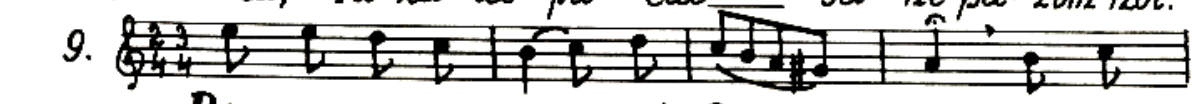
5.
 Pri — meș-te ru-gă-ciu-ne-a noastră, Cel ce șezi de-a

 dreap-ta Ta-tă-lui, și — ne mi-lu-ieș-te pe noi.

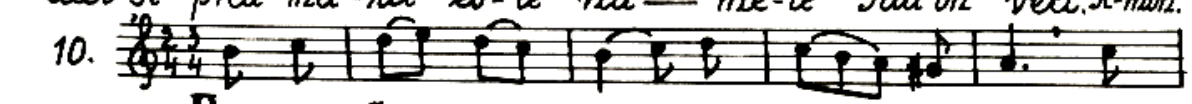
6.
 Că Tu ești u-nul sfânt, Tu ești u-nul Domn — Fi-

 sus Hris-tos, în-tru mă - ri - rea lui Dum-ne-

 zeu — Ta — tăl. A — min.

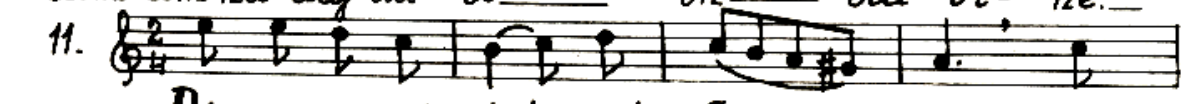
7.
 În toa-te xi-le-le Te vom bi-ne-

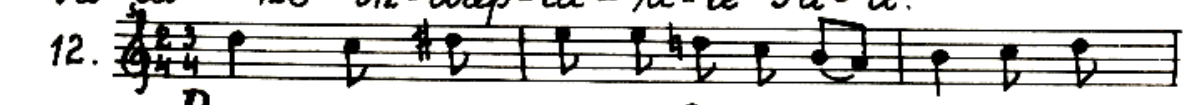
 cu — rin-ta — și vom lău-da nu-me-le Tău în

 veac — și în vea-cul vea-cu-lui.

8.
În-vred-ni-ceș-te-ne, Doam-ne în xi-ua a-
ceas — ta, fă-ră de pă-cat să ne pă-zim noi.

9.
Bi-ne-cu-vîn-tat ești, Doam — ne, Dum-ne-
ze-ul pă-rin-ți-lor noș — tri, și lău-
dat și prea-mă-rit es-te nu — me-le Tău în veci. A-min.

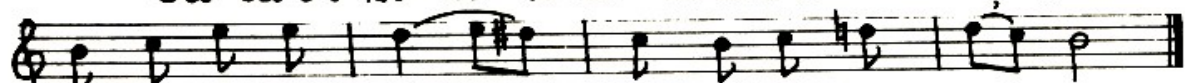
10.
Fi-e Doam-ne, mi-la Ta spre noi, pre-
cum am nă-dăj-du-it — în tru Ti-ne.

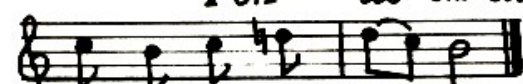
11.
Bi-ne-cu-vîn-tat ești, Doam — ne, în-
ra-tă — ne în-drep-tă-ri-le Ta-le.

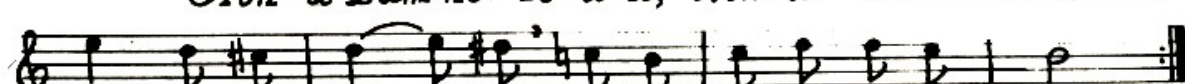
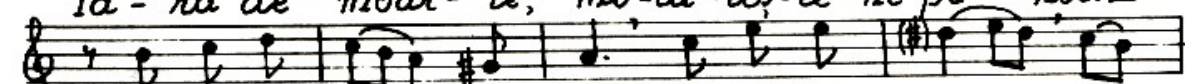
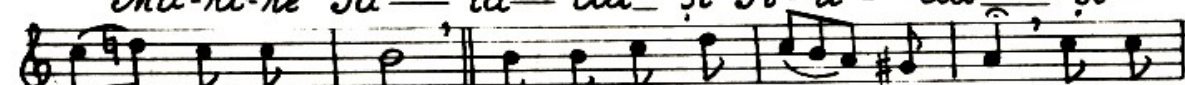
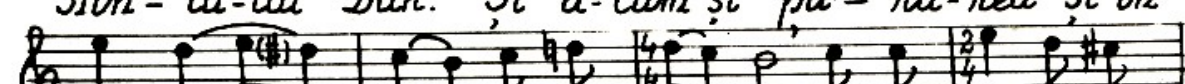
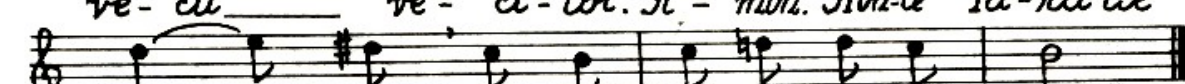
12.
Doam-ne, scă-pa-re Te-ai fă-cut no-ua în
neam și în neam; noi am zis: Doam-ne, mi-lu-ieș-te — ne,
vin-de-că su-fle-tul nos-tru că am gre-șit Ti-e.

13.
 Doam-ne, la Fi-ne am scă-pat, în-va-tă-ne să fa-cem

 ro-ia Ta, că Tu ești Dum-ne-ze-ul nos-tru.

14.
 Că la Fi-ne es-te iz-vo-nul vi-e — tui, în-

 tru lu-mi-na Ta vom ve-dea lu-mi-nă.

15.
 Tin — de în-du-na — rea Ta ce-lor ce —

 Te cu-nosc pe Fi — ne.

16.
 Sfin-te Dum-ne-ze-u-le, Sfin-te ta — ne. Sfin-te

 fă-ră de moar-te, mi-lu-ieș-te-ne pe noi. —

 Mă-ri-ne Ta — tă-lui și Fi-u — lui și

 Sfin-tu-lui Duh. Și a-cum și pu — ru — nea și în

 re-cii — re-ci-lor. A — min. Sfin-te fă-ră de

 moar — te, mi-lu-ieș-te-ne pe noi.

Glusul VI

În varianta psaltică, este plagalul glasului II, având denumirea de ipolidian. Are scara cromatică proprie, cu nota fundamentală în Re (Pa). În melodia stihirică are cadențe perfecte și finală pe Re (Pa), imperfecte pe Sol, (Di), și La (Ke), iar în cea irmologică întrebuințează scara glasului II, din care derivă.

În cântarea bănațeană glasul VI este construit dintr-un material sonor cuprins între Mi și Re, având semicadențele pe Mi și La, iar cadența finală pe La. Formulele melodice mai puțin numeroase, ca de pildă la glasurile IV și V, se caracterizează prin insistența unor întorsături melodice preluate identic. De remarcat că secunda mărită între Sol diez și Fa natural, ne amintește de glasul VI cromatic din muzica psaltică din care provine și cea bănațeană. Caracterul cromatic al acestui glas s-a păstrat numai în tactul stihiric, nu și în cel irmologic (stihoavnă sau tropar).

Cântările Vecerniei, glas VI

Doam-ne stui-ga—t-am că-tre Ti-ne a-
u-xi—mă, a—u-xi-mă Doam—ne.
Doam-ne stui-ga-t-am că-tre Ti-ne, a-u-xi-mă;
ia a-mim-te gla-sul nu-gă-ciu-nii me—le, cînd
strig că-tre Ti-ne, a—u-xi-mă Doam—ne.

Să se în-drep-te-re ru-gă-ciu — nea mea, ca tă-
 mi-ia î-na-im-tea Tă; — ri-di-ca-re-a mîi-ni-lor
 me — le, — jert — fă de — sea — ră, —

a — u — zi-mă, Doam — ne. —
 Din stra — ja di-mi-ne —
 tui pi-nă în noap te, din stra-ja di-mi-ne-tui,
 să nă-dăj-du-ias-că Is — ra-il în Dom — nul.
 Bi-nu-in-ță a-vînd Hris-toa-se a-su-pa
 ia — du-lui, pe Cru-ce — Te-ai su- it, — ca pe
 cei ce șe-deau în în-tu-me-ni-cul mor — tui să-i în-vi-
 eri îm-pre-u — nă cu Ti — ne, Cel ce

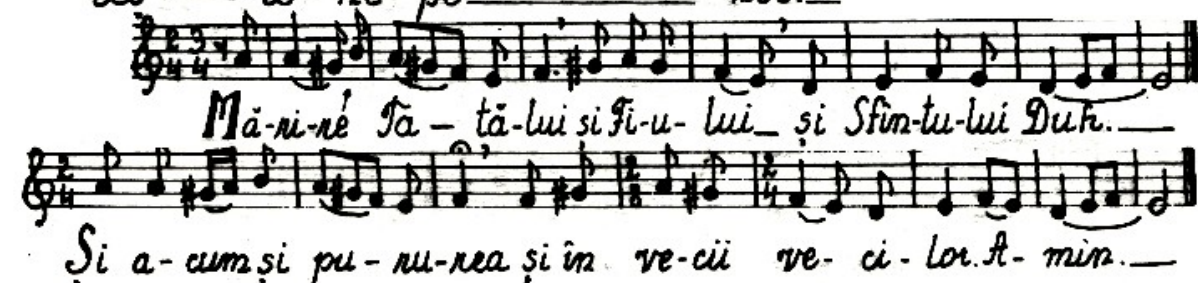
a — u — zi-mă, Doam — ne.
 Din stra — ja di-mi-ne —
 tui pi-nă în noap te, din stra-ja di-mi-ne-tui,
 să nă-dăj-du-ias-că Is — ra-il în Dom — nul.
 Bi — ru-in-ță a-vînd Hris-toa-se a-su-pa
 ia — du-lui, pe Cru-ce — Te-ai su - it, — ca pe
 cei ce se-deau în în-tu-ne-ri-cul mor — tui să-i în-vi-
 eri îm-pre-u - nă cu Ti — ne, Cel ce
 ești în-tre morți slo — bod; Cel ce
 iz-vo-năști vi-a-ță din lu-mi-na Ta,
 At-tot-pu-ter-ni-ce Mîn-tu-i-to — ru-le, mi-lu-
 ieș — te-ne pe — noi.

Că la Dom — nul es-te în-du-na-re și
mul-tă mîn-tu-i - re la tîl, și tîl va mîn-tu-i pe Is-ra-
il — din toa-te fă-nă-de-le-gi-le lui.

As-tăi Hris-tos, moar-tea căl-cînd, a în-vi-
at, — pre-cum a — ris — și bu-cu-ri-e lu-mii a
dă — ru-it; ca toți glă-su-înd cîm-ta-rea, a-
sa să zi — cem: Iz-vo-ru-te al vi-e —
tîi, Lu-mi-na cea ne-a-pro-pi-a — tă, —
A-tot-pu-ter-ni-ce Mîn-tu-i-to — ru-le, mi-lu-
ies — te-ne pe — noi.

Mă-ni-né Ta — tă-lui și Fi-u-lui — și Sfin-tu-lui Duk. —
Și a-cum și pu-ru-nea și în ve-cii ve-ci-lor. A-min. —

Ci-ne nu te va fe-ri-ci Prea-sfîn-tă Fe-
 cioa—ră? Sau ci-ne nu va lă-u-da prea cu-ra-tă
 naș-te-re-a Ta? Că Fi-ul U-nul Nă-s-cut,
 Cel ce a stră-lu-cit fă-ră de ani din Ta—tăl,
 Înz-uși din ti-ne, cea cu-ra-tă a—ie—șit, ne-gră-
 it în-tru-pîn-du—se; din fi-re Dum-ne-
 zeu fi-ind și cu fi-re-a om fă-cîm-du-se pen-tru noi,
 nu în-do-uă fe-te fi-ind des-păr-tit,
 ci în-do-uă firi ne-a-mes-te-cat fi-ind cu-nos-cut.
 Pe A-ce-la roa-gă-I, cu-ra-tă cu to-tul fe-ri-
 ci tă, să se mîm-tu-ias-că
 su—fle-te-le noas-tre.

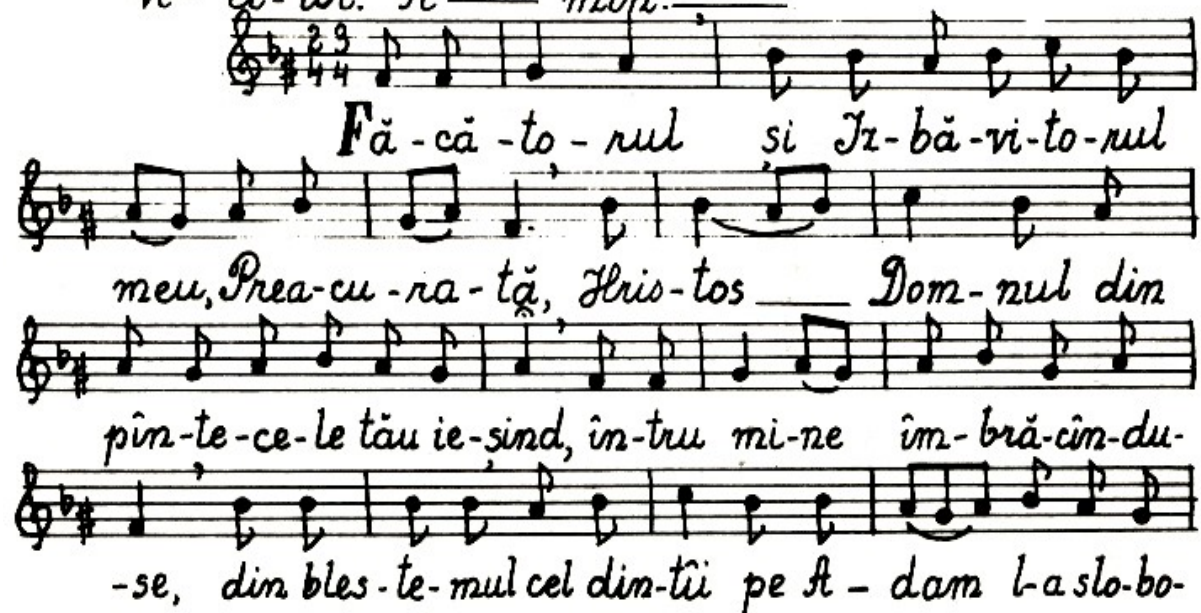
Stihurile Stihovarnei

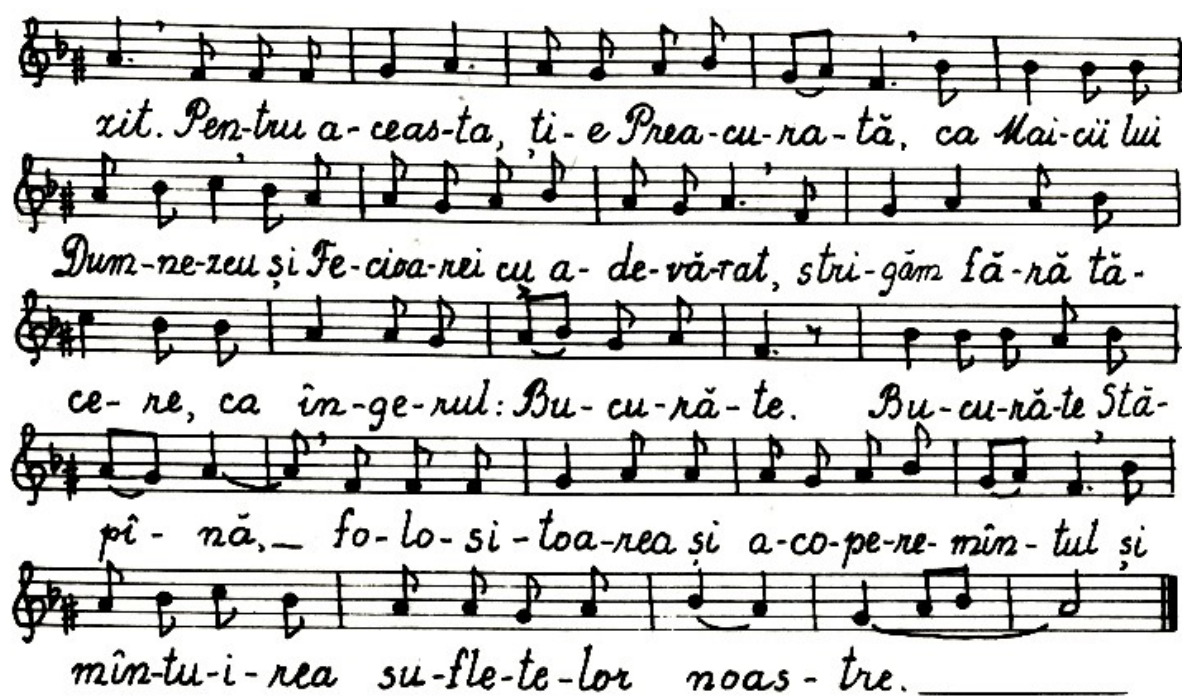
În-vi-e-rea Ta Hris-toa-se Mîm-tu-i-to-ru-le,
 în-ge-rîi o lau-dă în ce-nuri_ și pe noi pe pă-mînt
 ne în-vred-ni-ceș-te_ cu i-ni-mă cu-
 ra-tă să Te mă-rim

Mă-ni-re Ta-tă-lui și Fi-u-lui și
 Sfîn-tu-lui Duh. Și a-cum și pu-nu-rea și în-re-cîi
 re-ci-lor. A—min.

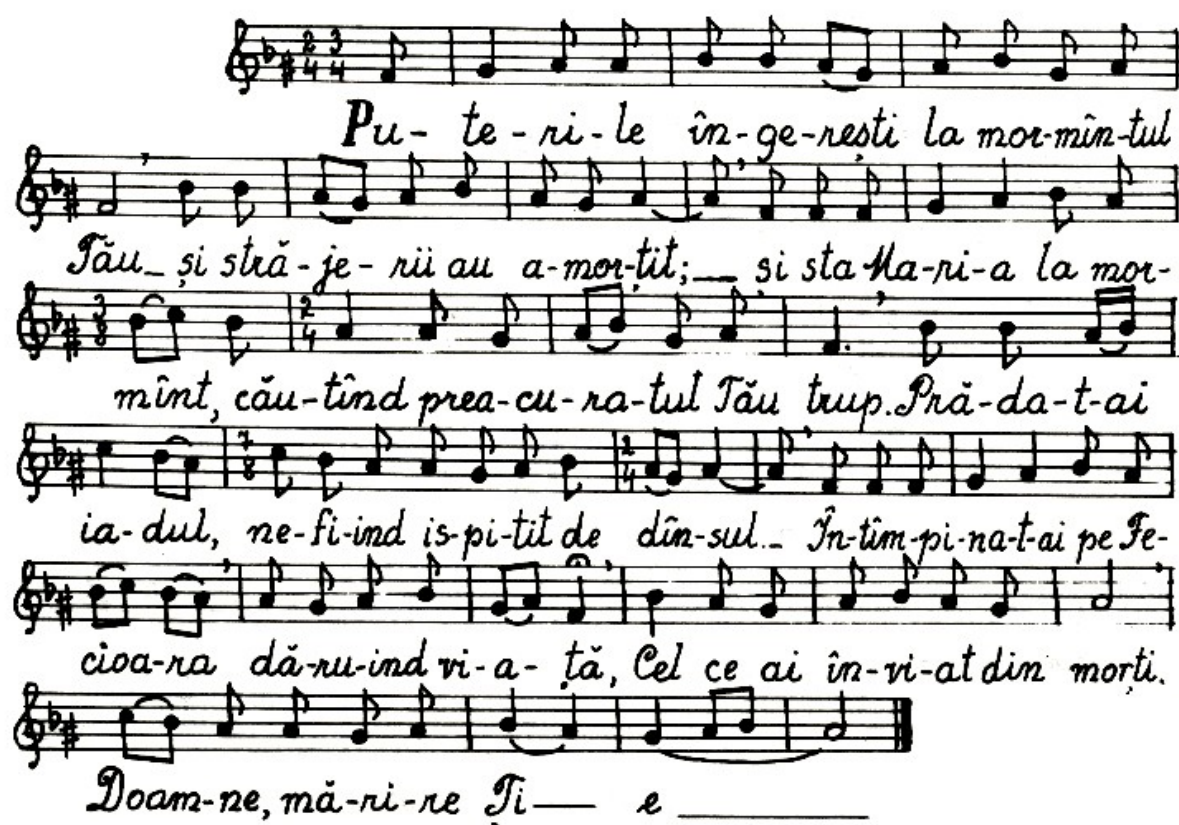

Fă-că-to-rul și Iz-bă-vi-to-rul
 meu, Prea-cu-ra-tă, Hris-tos Dom-nul din
 pîn-te-ce-le tău ie-șind, în-tru mi-ne îm-bră-cîm-du-
 -se, din bles-te-mul cel din-tîi pe A-dam la slo-bo-

xit. Pen-tru a-ceas-ta, ți-e Prea-cu-ra-tă, ca Mai-cii lui
 Dum-ne-zeu și Fe-cioa-nei cu a-de-vă-rat, stri-găm fă-ră tă-
 ce-re, ca în-ge-nul: Bu-cu-ră-te. Bu-cu-ră-te Stă-
 pî-nă, — fo-lo-si-toa-ne și a-co-pe-re-mîn-tul și
 mîn-tu-i-re su-fle-te-lor noas-tre. —

Troparul Învierii

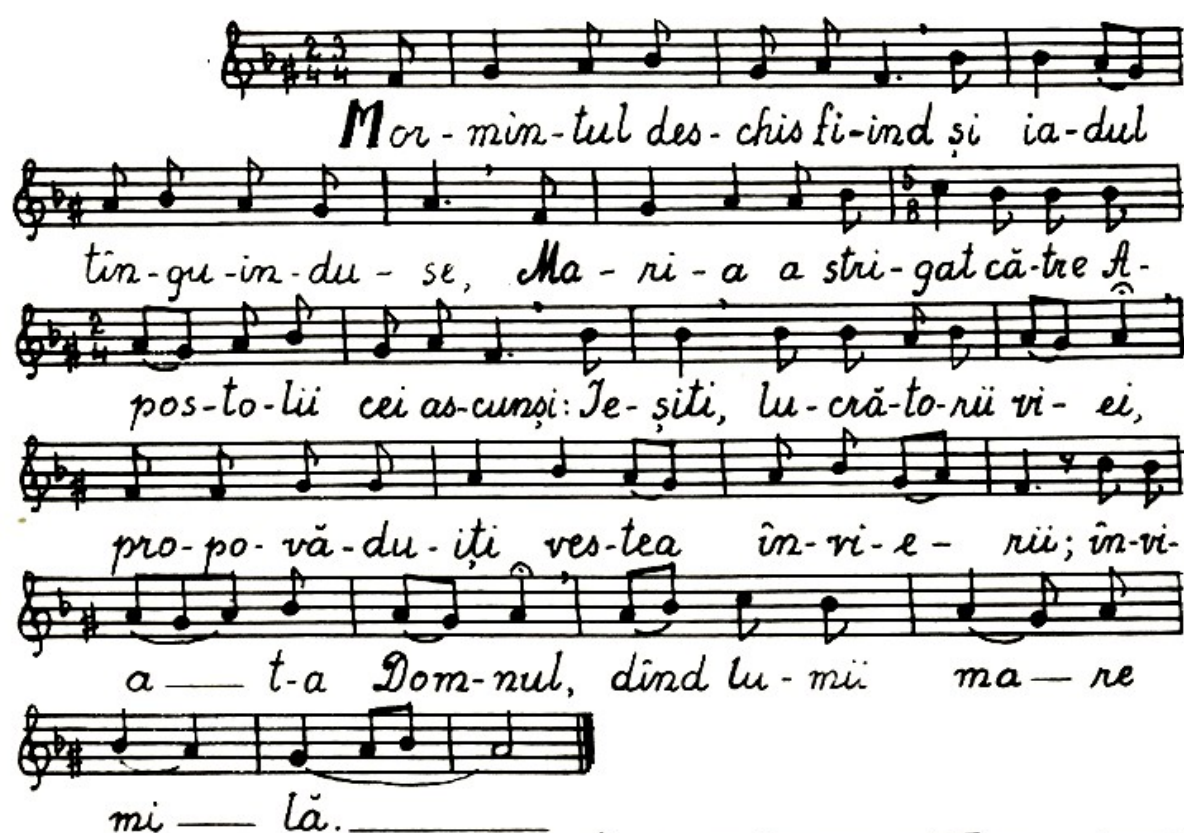
Pu-te-ri-le în-ge-resti la mor-mîn-tul
 Tău și stră-je-rii au a-mor-tit; — și sta-Ha-ri-a la mor-
 mînt, cău-tînd prea-cu-ra-tul Tău trup. Pră-da-t-ai
 ia-dul, ne-fi-înd is-pi-tit de dîm-sul. — În-tîm-pi-na-t-ai pe Fe-
 cioa-na dă-nu-înd vi-a-tă, Cel ce ai în-vi-at din morți.
 Doam-ne, mă-ri-re Ți — e —

Cel ce pe cea bi-ne-cu-rîm-tă-tă
 ai nu-mi-t-o mai-că a Ta, ve-ni-t-ai la pa-ti-mă prin
 ho-tă-rî-re de bu-nă vo-ie, stră-lu-cind pe
 Cru-ce, vînd să cauți pe A-dam, gră-înd în-ge-ri-
 lor: Bu-cu-ra-ți-vă îm-pre-u-nă cu mi-ne, că
 s-a a-flat drah-ma cea pier-du-tă. Cel ce pe
 toa-te cu în-te-lep-ciu-ne le-ai rîn-du-it, mă-
 ri-re Ți-e.

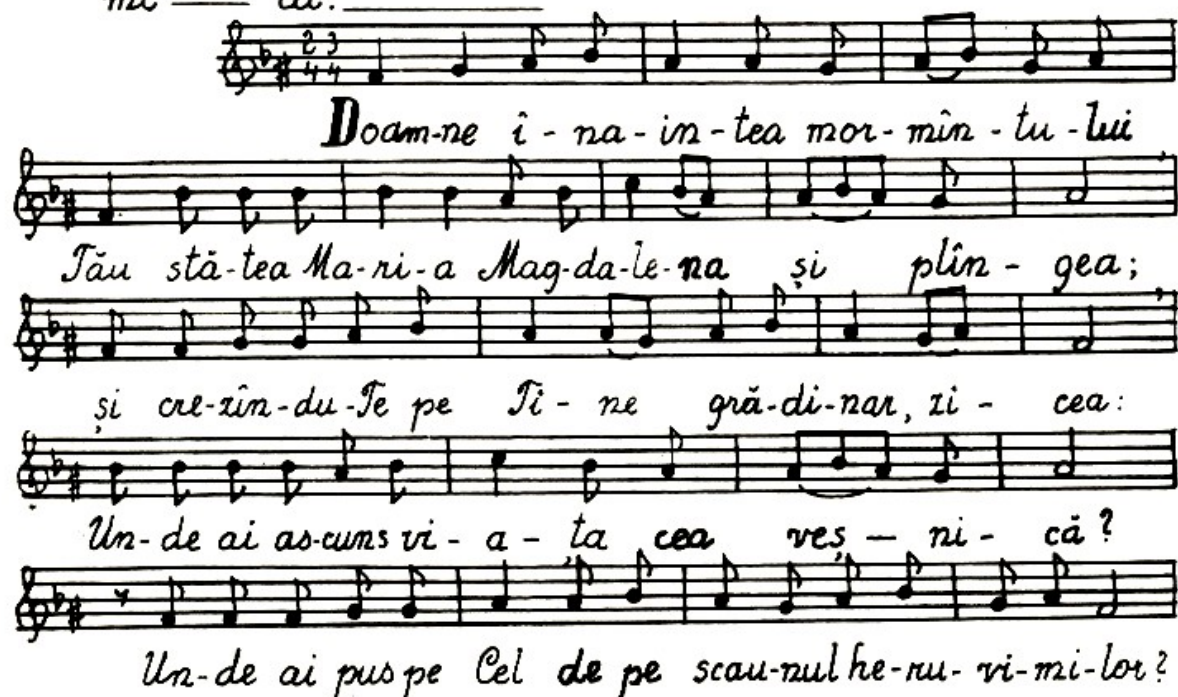
Cântările Utreniei, glas VI

Dum-ne-zeu es-te Dom-nul
 și s-a a-nă-tăt no-uă; bi-ne es-te cu-rîm-tat
 cel ce vi-ne în-tru nu-me-le Dom-nu-lui.

Sedealna I

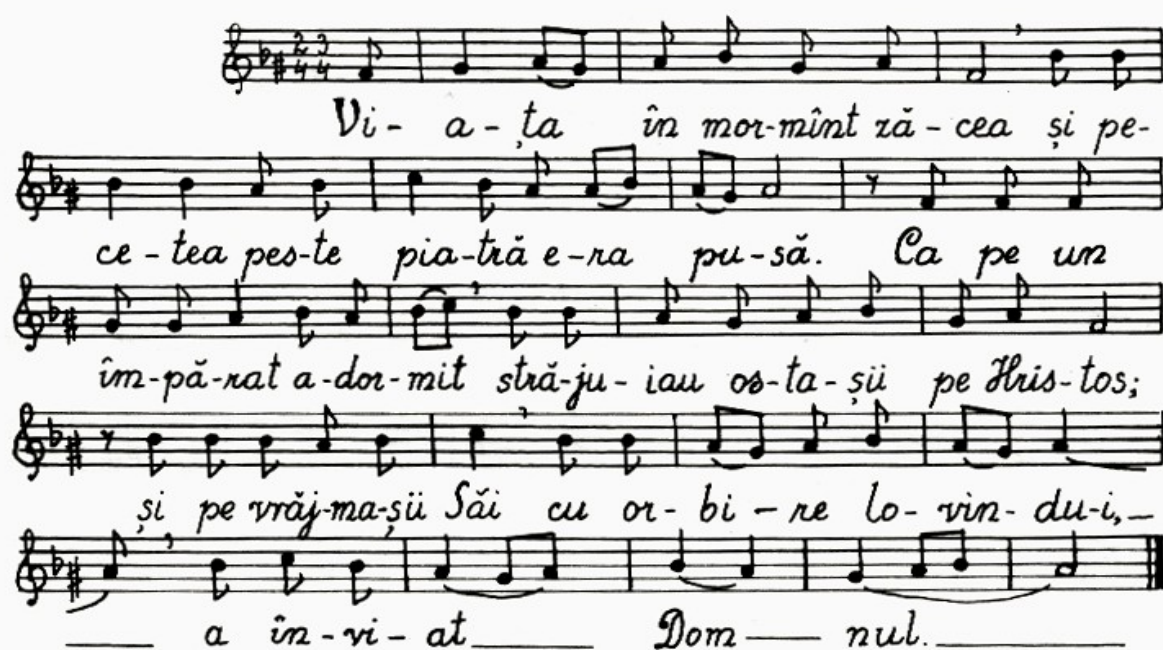
Mor - min - tul des - chis fi - ind și ia - dul
 tin - gu - in - du - se, Ma - ri - a a stri - gat că - tre A -
 pos - to - lii cei as - cum: Je - știți, lu - cră - to - rii vi - ei,
 pro - po - vă - du - iți ves - tea în - vi - e - rii; în - vi -
 a — t - a Dom - nul, dănd lu - mii ma — re
 mi — lă.

Doam - ne i - na - in - tea mor - min - tu - lui
 Tău stă - tea Ma - ri - a Mag - da - le - na și plîn - gea;
 și cre - țin - du - Te pe Ti - ne gră - di - nar, zi - cea:
 Un - de ai as - cum vi - a - ta cea ves - ni - că?
 Un - de ai pus pe Cel de pe scau - nul he - ru - vi - mi - lor?

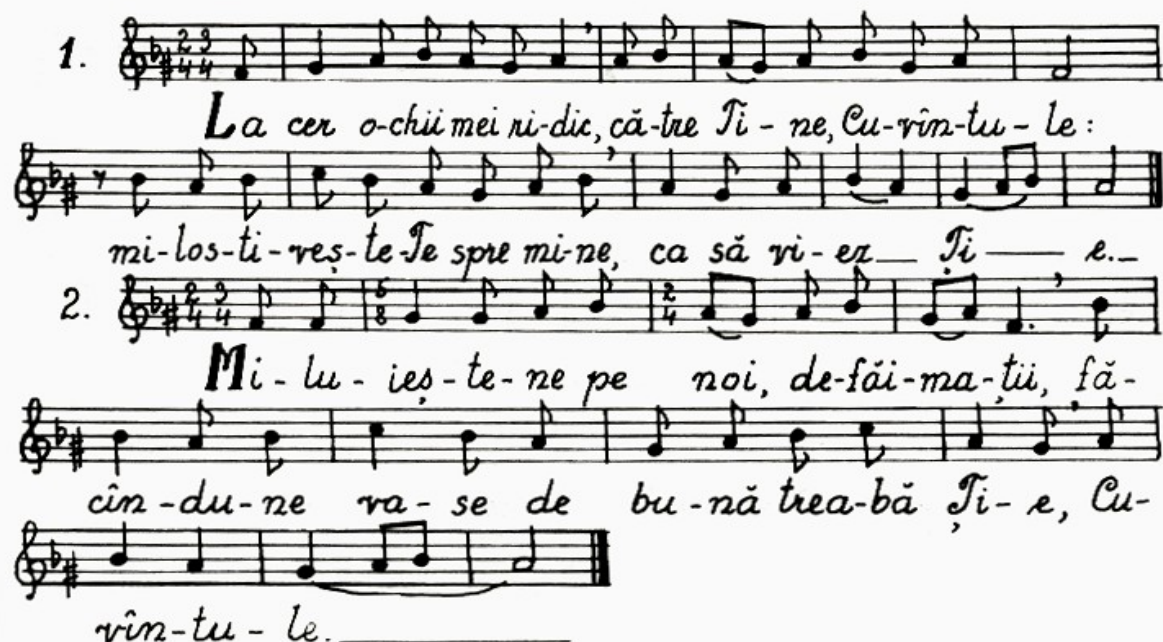
Că cei ce-L stră-ju-iau pe El, de fri-că au a-mor-tit.
 Sau pe Dom-nul meu da-ți-mi-L mi-e, sau cu mi-
 ne strigati: Cel ce ai fost în-tre morți și pe morți i-ai
 în-vi-at, mă-ri — re Ți — e.
 Ves-ti-t-a mai di-na-în-te Ghe-de-on ză-mis-
 li — rea — și til-cu- i - t-a Da-vid naș-te-rea
 ta, Năs-că-toa-re de Dum-ne-zeu: că s-a po-go-
 rit ca o ploa-ie pes-te li — nă Cu - vîn-tul în
 pîn-te-ce-le tău — și ai o-drăs-lit mai pre-sus de
 fi - re, pă - mîn - tu - le sfin - te, Mîn - tu - i - rea
 lu - mii, pe Hris-tos Dum-ne-re-ul nos-tru, ce-ea ce ești
 pli-nă de da — ruri.. —

Sedealna a II-a

Vi - a - ta în mor-mînt ră - cea și pe -
ce - tea pes - te pia - tră e - ra pu - să. Ca pe un
îm - pă - rat a - dor - mit stră - ju - iau os - ta - și pe Hris - tos;
și pe vrăj - ma - și Săi cu or - bi - re lo - vin - du - i, -
a în - vi - at Dom - nul.

Antifoanele

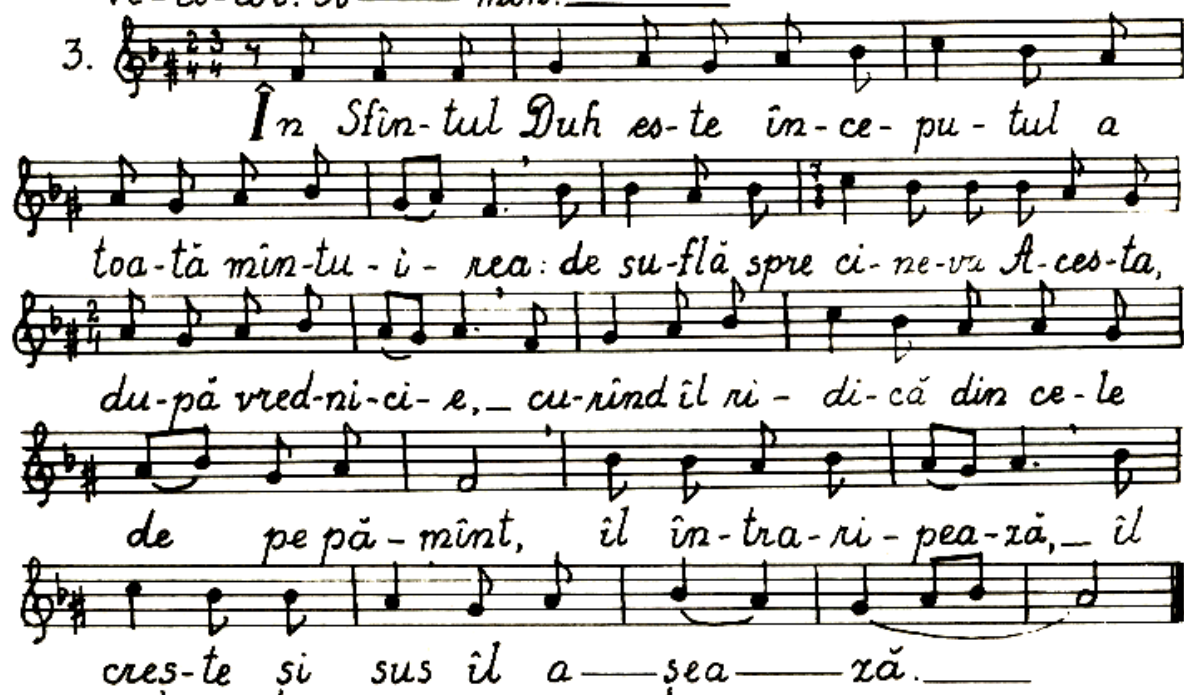

1. La cer o - chii mei ni - dic, că - tre Ti - ne, Cu - rîm - tu - le:
mi - los - ti - reș - te - Te spre mi - ne, ca să vi - ez - Ti - e.

2. Mi - lu - ieș - te - ne pe noi, de - făi - ma - tui, fă -
cîm - du - ne ra - se de bu - nă trea - bă Ti - e, Cu -
rîm - tu - le.

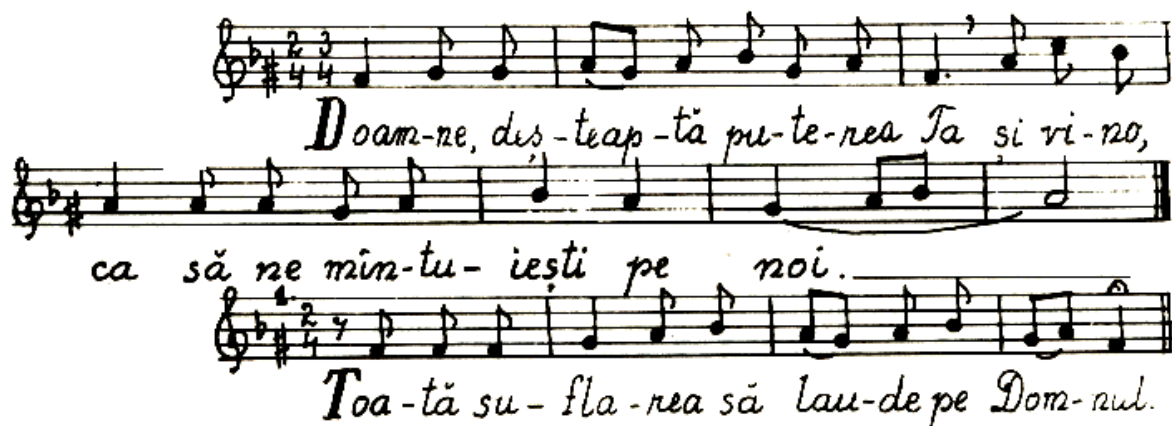

Mă-ri-re Ta-tă-lui și Fi-u-lui și
Sfîn-tu-lui Duh. Și a-cum și pu-ru-rea și în ve-cii
ve-ci-lor. A—min.

3.

În Sfîn-tul Duh es-te în-ce-pu-tul a
toa-tă min-tu-i-rea: de su-flă spre ci-ne-va A-ces-ta,
du-pă vred-ni-ci-e, — cu-rînd îl ri-di-că din ce-le
de pe pă-mînt, îl în-tra-ri-pea-ră, — îl
creș-te și sus îl a—șea—ră.

Prochimenul

Doam-ne, des-teap-tă pu-te-rea Ta si ri-no,
ca să ne min-tu-iești pe noi.
Toa-tă su-fla-rea să lau-de pe Dom-nul.

2.
Toa-tă su-fla-rea să lau-de pe Dom-nul.

3.
Su-fla-rea toa-tă și toa-tă lăp-tu-ra—
— să lau-de sfînt nu-me-le Dom-nu-lui.

Condacul

Cu pal-ma cea în-ce-pă-toa-re de ri-
a-tă, pe cei morți din în-cu-ie-to-ri-le ce-le în-
tu-ne-coa-se în-ri-in-du-i pe toti—
Dă-tă-to-rul de ri-a-tă, Hris-tos Dum-ne-
zeu, în-ri-e-re a dă-nu-îi nea-mu-lui
o-me-neoc; că es-te Hîm-tu-i-to-rul tu-tu-ror, în-vi-
e-nea și ri-a-ta și Dum-ne-
zeu a toa-te.

Laudele

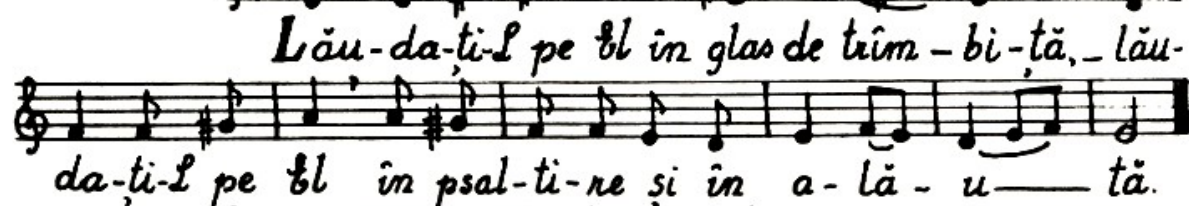
da-ti-l pe tî în-tru ce-le i-nal — te
 Fi-e se cu-vi-ne cîn-ta — ne —
 Dum-ne-ze — u-le!

Lău-da-ti-l pe tî toți în-ge-nii Lui, lău-
 da-ti-l pe tî loa-te pu-te-ri-le Lui.
 Fi-e se cu-vi — ne cîn-ta — ne
 Dum-ne-ze — u-te.

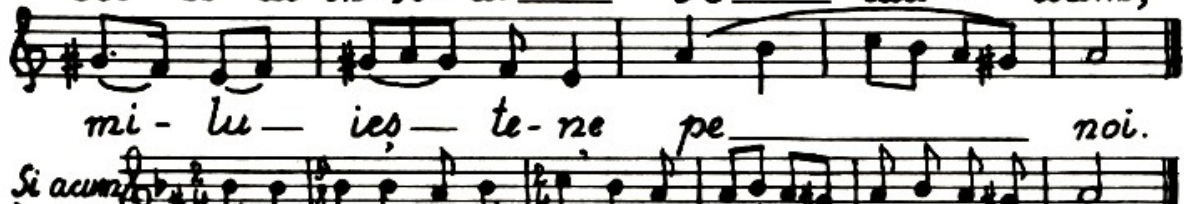
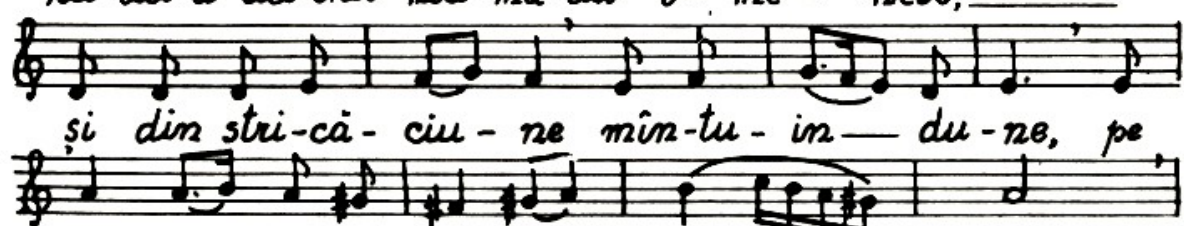
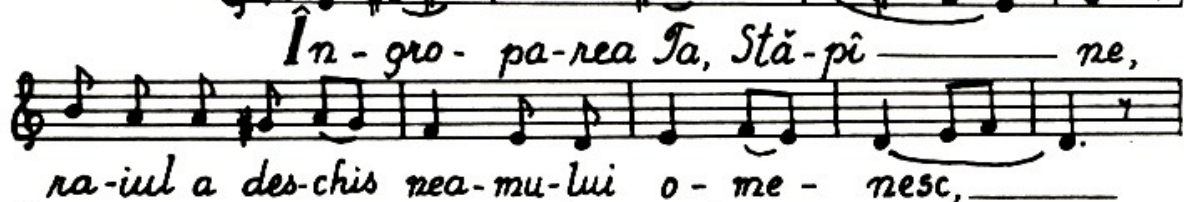
Lău-da-ti-l pe tî în-tru pu-te-ri-le Lui, lău-
 da-ti-l pe tî du-pă mul-ti-mea mă-ri-rii Lui.
 Cru-cea Ta, Doam-ne, vi-a-ță și în-vi-
 e-ne po-po-nu-lui Tău — es-te; și în-tru
 din-sa nă-dăj-du-înd, pe Fi-ne Dum-ne-ze-ul —

Stihul 4.

Stihira II

Si a - cum și pu - ru - nea și în ve - cii ve - ci - lor. St - min.

Prea bine -
curvintată

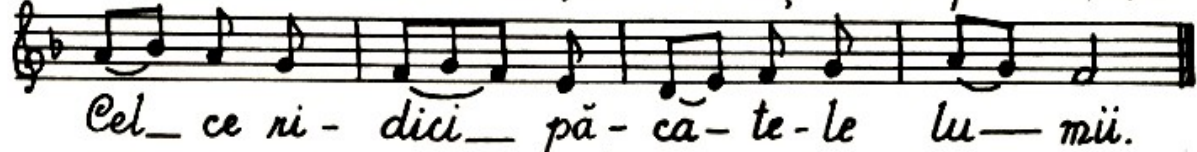
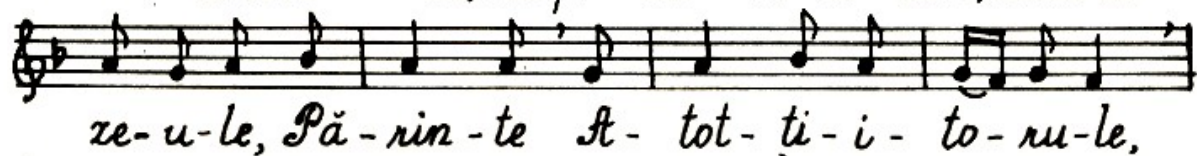
Prea bi - ne - cu - vîn - ta - tă esti Nă - că - loa - ne de

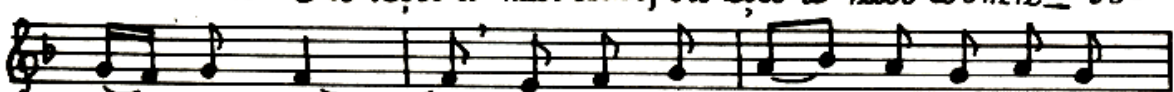
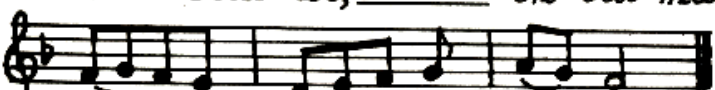
Dum-ne-zeu Fe-cioa-nă. Că prin Cel ce s-a în-tru-pat din
 ti-ne, ia-dul s-a ro-bit, A-dam s-a che-mat, ble-s-te-mul s-a
 ni-mi-cit, ț-va s-a li-be-nat, moar-tea s-a o-mo-nit și
 noi am în-vi-at. Pen-tru a-ceas-ta, cîm-tînd, strî-găm:
 Bi-ne-cu-rîn-tat ești, Hris-toa-se. Dum-ne-ze-u-le,
 Cel ce bi-ne ai vo-it a-șa, mă-ni-ne Ți — e.

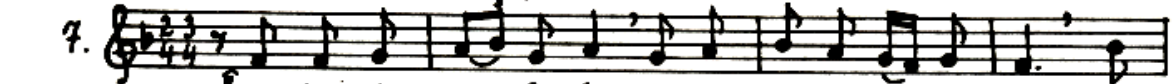
Doxologia

1. Mă-ni-ne Ți — e, — Ce-lui ce ne-ai a-nă-tat
 no-uă lu-mi-na. Mă-ni — ne în-tru cei de sus — lui
 Dum-ne-zeu — și pe pămînt pa-ce, — în-tre oa-moni bû-nă ro-i-ne.

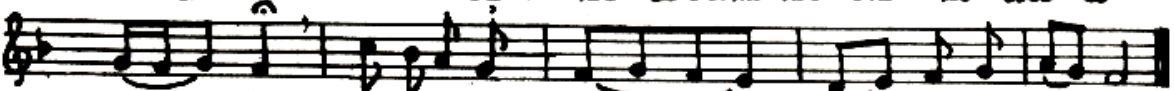
2. Lău-dă — mu-Țe, bi — ne Țe cu-rîn-tăm, ne
 în-chi-năm Ți — e, îți mul-tu-mim Ți — e, — Te mă-nim pe

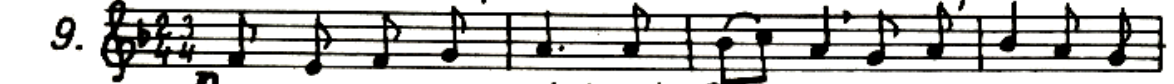

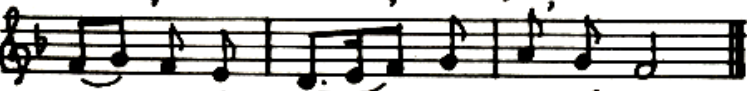
6.
 Că Tu ești u-nul sfânt, Tu ești u-nul Domn — Ti-

 sus Hris-tos, — în-tru mă-ri — rea lui Dum-ne-

 zeu — Ta — tăl. A — min.

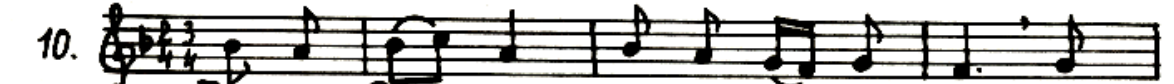
7.
 În toa-te zi-le-le Te vom bi-ne-cu-rin-ta — și

 vom lău-da — nu-me-le Tău în veac — și în vea-cul vea-cu-lui.

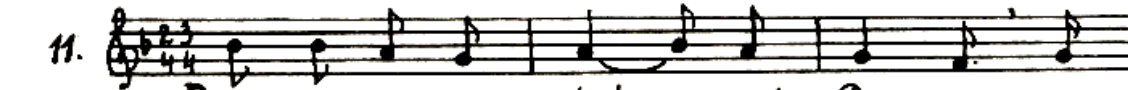
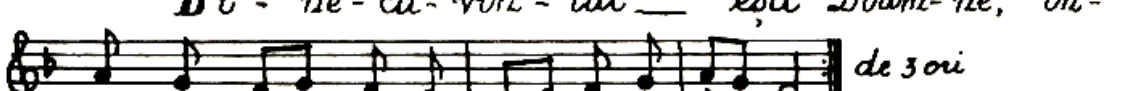
8.
 În-vred-ni-ceș-te-ne Doam-ne în zi-ua a-

 ceas — ta, fă-nă-de-pă-cat — să ne pă-zim noi.

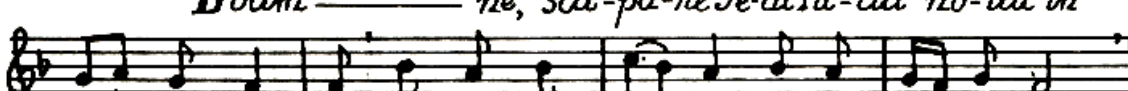
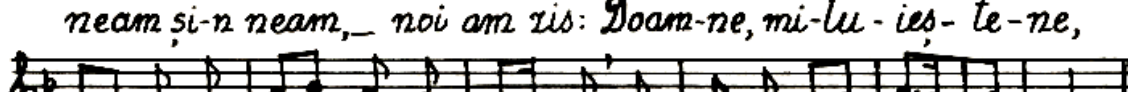
9.
 Bi-ne-cu-rin-tat ești, Doam-ne, Dum-ne-ze-ul pă-

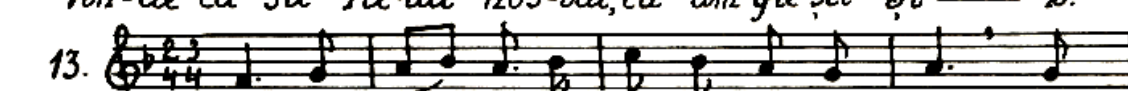
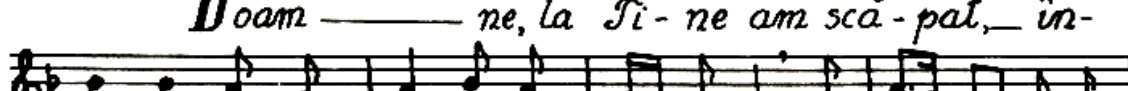
 rin-ti-lor noș tri, și lău-dat și prea-mă-rit es-te

 nu me-le Tău — în ve-ci. A — min.

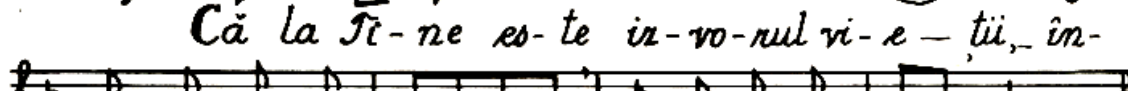
10.
 Fi-e, Doam-ne, mi-la Ta spre noi, pre-

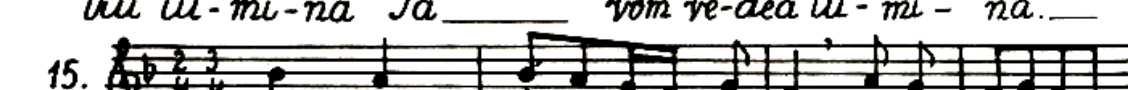
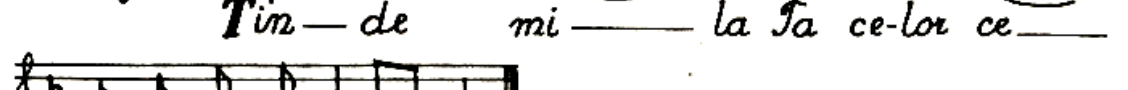
 cum am nă-dăj-du-it — în — tru Ti — ne.

11. *Bi - ne - cu - rin - tat — ești Doam - ne, în -*
 ra - tă - ne în - drep - tă - ri - le Ta - le. de 3 ori

12. *Doam — ne, scă - pa - re Te - ai fă - cut no - uă în*
 neam și - n neam, — noi am zis: Doam - ne, mi - lu - ieș - te - ne,
 vin - de - că su - fle - tul nos - tru, că am gre - șit Ți — e.

13. *Doam — ne, la Ți - ne am scă - pat, — în -*
 ra - tă - ne să fă - cem vo - ia Ta — că Tu ești Dum - ne -
 ze - ul nos — tuu.

14. *Că la Ți - ne es - te iz - vo - nul vi - e — ții, — în -*
 tru lu - mi - na Ta — vom ve - dea lu - mi - nă.

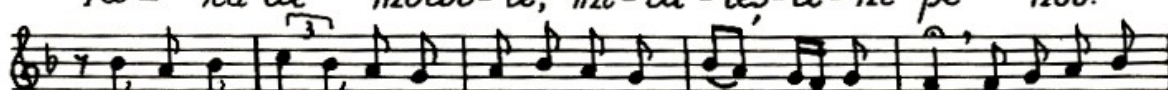
15. *Țin — de mi — la Ta ce - lor ce —*
 Te cu - nosc pe Ți - ne.

16.

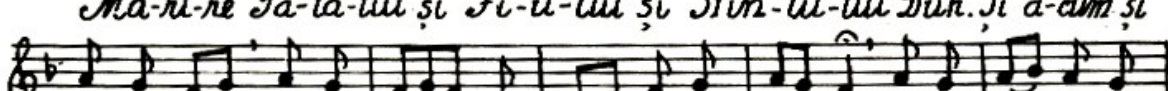
Sfin-te Dum-ne-ze-u-le, Sfin-te ta-re, Sfin-te
(de zori) Fine.

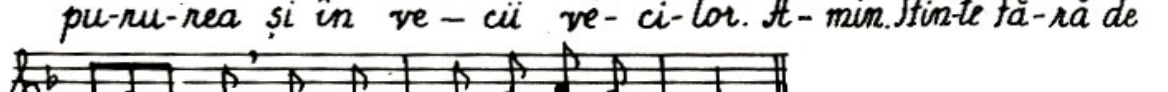
fă - ră de moar-te, mi-lu-ies-te-ne pe noi.

Mă-ni-re Fa-tă-lui și Fi-u-lui și Sfin-tu-lui Duh. Și a-cum și

pu-nu-rea și în ve - cii ve - ci-lor. A - min. Sfin-te fă - ră de

moar-te, mi-lu-ies-te-ne pe noi.

Glusul VII

În muzica psaltică este plagalul glasului III, numit și ipofrigian. Nota sa fundamentală se află mai jos decât al tuturor glasurilor, adică pe treapta Si (Zo). Pentru o mai ușoară interpretare i s-a mutat isonul pe Ga (Ga). Are cadențele imperfecte atât în melodia stihirică cât și în cea irmologică pe treptele Sol (Di) și Re (Pa), iar perfecte și finale pe Fa (Ga). În anumite cântări întrebuințează scara diatonică a gl. I, având nota fundamentală în Si (Zo), în această situație numindu-se protovaris (întâiul varis).

În varianta bănățeană, formulele melodice, mai puțin variate ca număr și profil decât cele ale glasului III din care provine, se caracterizează printr-un desen melodic mai unitar, în care elementul nou este reluarea variațională a unuiuia expus deja. Repetările identice, conferă glasului VII, o deosebită sobrietate și o expresivitate unică.

Cântările Vecerniei, glas VII

Doam-ne ştri-ga—t-am că-tre Ți—
ne, a - u - zi - mă, a - u - zi - mă Doam - ne.
Doam-ne ştri-ga-t-am că-tre Ți— ne a - u - zi - mă;
ia a-mîn-te gla-sul ru-gă-ciu - nii me—ls,
cînd strig că - tre Ți— ne,
a — u — zi — mă, Doam — ne!

Stihul 2.

Să se în-drep-te-re ru-gă- ciu — nea mea, ca tă-
 mi - ia î - na - în - tea Ta; ri - di - ca - rea
 mîi - ni - lor me — le, jert — fă — de —

sea — ră, a — u — zi - mă Doam - ne. —
 Din stra - ja di - mi - ne - ții pî - nă în
 noap — te, din stra - ja di - mi - ne — ții,
 să nă - dăj - du - ias - că Is - na - il spre Dom — nul.
 Ve - niți să ne bu - cu - răm de Dom — nul,
 Cel ce a sfă - rî - mat pu - te - rea mor — ții
 și a lu - mi - nat nea ³⁷nul o — me - nesc, — cu

sea — ră, a — u — zi — mă Doam — ne.

Din stra-ja di-mi - ne-ții pi-nă în

noap — te, din stra-ja di-mi - ne — ții,

să nă-dăj-du-ias-că Is — ra — il spre Dom — nul.

Ve — niți să ne bu-cu-răm de Dom — nul,

Cel ce a sfă-rî — mat pu — te — rea mor — ții

și a lu — mi — nat nea-mul o — me — nesc, — cu

cei fă-ră de tru — puri strî — gînd: Zi-di-

to — ru și Mîn-tu-i-to-rul nos — tru, — mă-

ni — ne Ți — e.

Că la Dom — nul es — te în-du-ra-re și

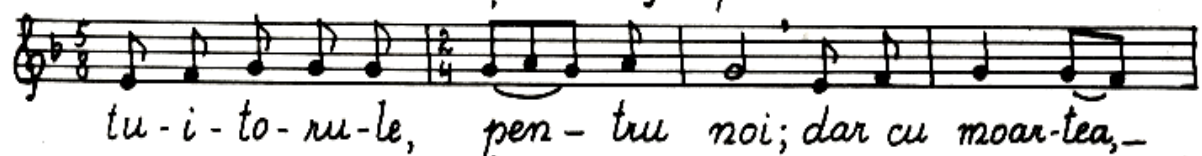
mul-tă mîn-tu - i - re la Ți, — și Ți va mîn-tu-i — pe

Is-ra-il din toa-te fă-ră-de-le-gi-le lui.

Cru-ce și în-gro-pa-re ai răb-dat Min-

tu-i-to-ru-le, pen-tru noi; dar cu moar-tea,-

ca un Dum-ne-zeu, pe moar-te ai o-mo-rît.-

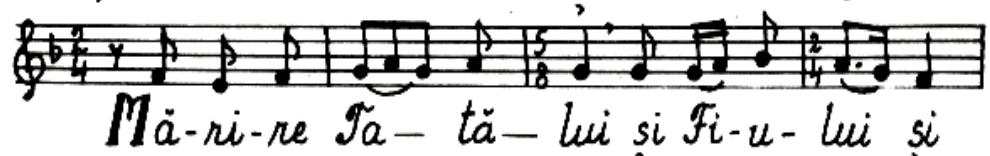
Pen-tru a-ceas-ta, ne în-chi-năm în-vi-e-rii

Ia — le — ce — lei de a — tre — ia — zi, —

Doam-ne, mă — ri — re Fi — e. —

Mă — ri — re Ia — tă — lui și Fi — u — lui și

Sfîn — tu — lui Duh. — Și a — cum și pu — ru —

rea și în ve — cii ve — ci — lor. A — min.

a Născătoarei
de Dumnezeu

Mai — că te — ai cu — nos — cut mai pre — sus de

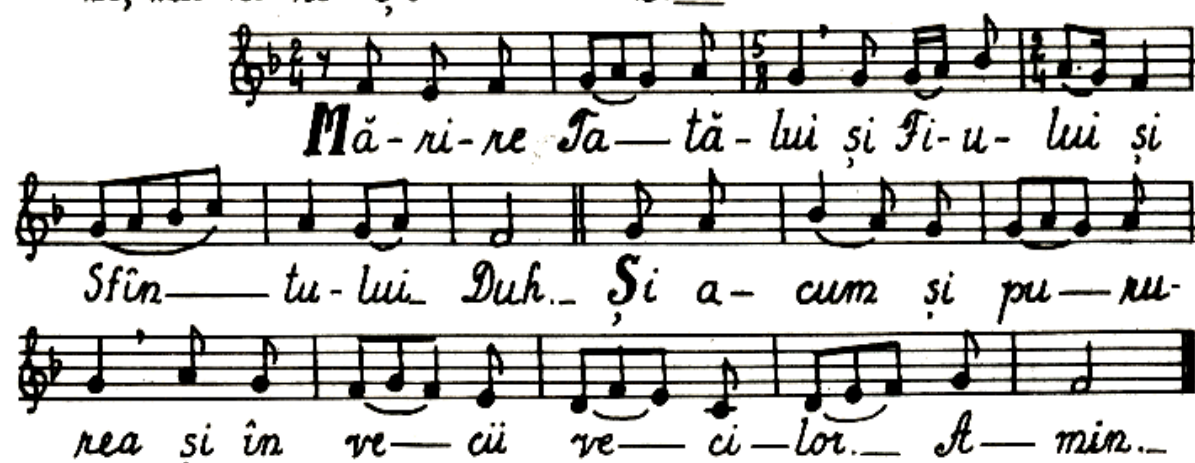
fi — re, Nă — că — toa — re de Dum — ne — zeu, — dar

ai ră-mas fe- cioa- ră, mai pre-sus de cu- vînt și de
cu — get. Și mi-nu-nea naș-te- riă ta- le
a o tîl- cu- i nu poa- te lim —
ba; că prea-mă- ri- tă fi- ind ră- mis- li- rea, Cu-
ra — tă, ne- cu- prins de min- te es- te
fe — lul naș- te- riă. Că un- de
rea Dum- ne- zeu, e bi- ru- i- tă rîm- du- ia- la
fi — riă. Pen- tru a- ceas- ta, pe ti- ne toți ști-
in- du- te Mai- că a- lui Dum- ne-
zeu, ne ru- găm ți- e cu de- a- din — sul:
Roa- gă- te să se mîn- tu- ias- că
su- fle- te- le noas- tre.

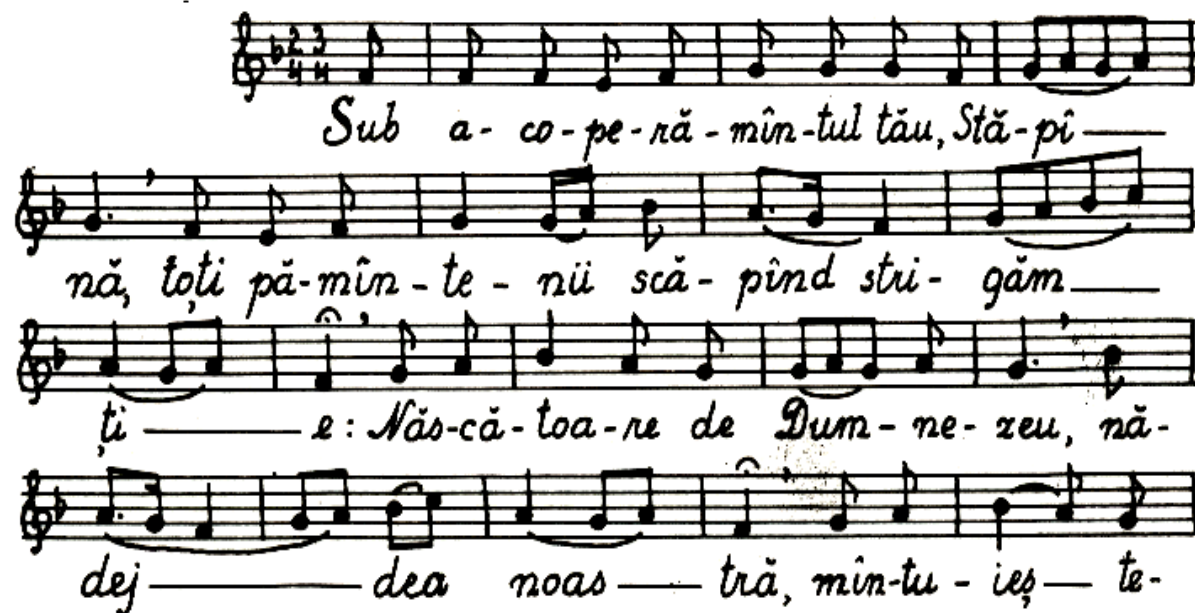
Stihurile Stichoavnei

In-ri-a-t-ai din mor-mînt, Mîn-
tu-i-to-rul lu—mii, și îm-pre-u-nă—
ai scu-lat pe oa-meni cu tru-pul Tău, Doam—
ne, mă-ri-re Fi—e.

Mă-ri-re Ta—tă-lui și Fi-u-lui și
Sfîn—tu-lui Duh. Și a-cum și pu—ru-
rea și în re—cîi re—ci-lor. A—min.

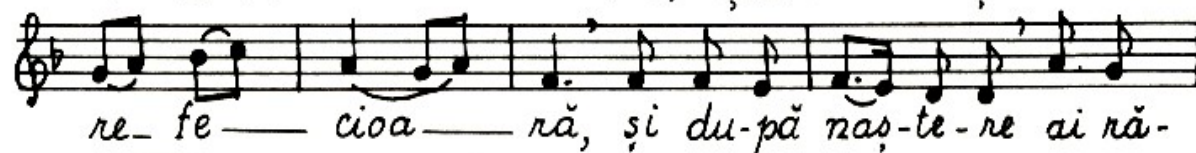
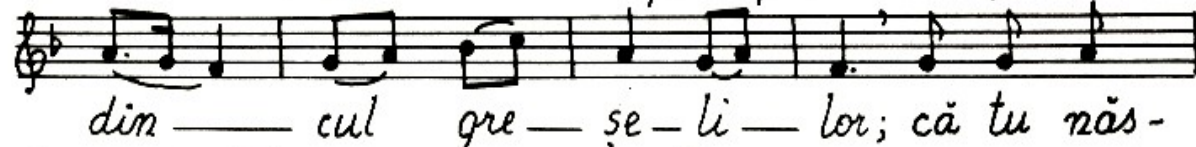

Sub a-co-pe-nă-mîn-tul tău, Stă-pî—
nă, toți pă-mîn-te-nii scă-pînd stu-găm—
ți—e: Nă-s-că-toa-re de Dum-ne-zeu, nă-
dej—dea noas-tră, mîn-tu-ieș-te-

Troparul Învierii

Zdro — bi — t-ai cu Cru — cea Ta moa — tea, des —
chi — s-ai til — ha — ru — lui ra — iul; —
plîm — ge — rea Mi — no — no — si — te — lor o ai schim — bat și A —
pos — to — li — lor a pro — po — vă — du — i le — ai
po — rum — cit — că ai în — vi — at, Hris — toa — se Dum — ne —
ze — u — le, — dă — ru — ind lu — mii ma — re mi — lă.
Mă — ri — re Ta — tă — lui și Fi — u — lui și
Sfîn — tu — lui Duh — Și a — cum și pu — ru — nea și în

Cântările Utreniei, glas VII

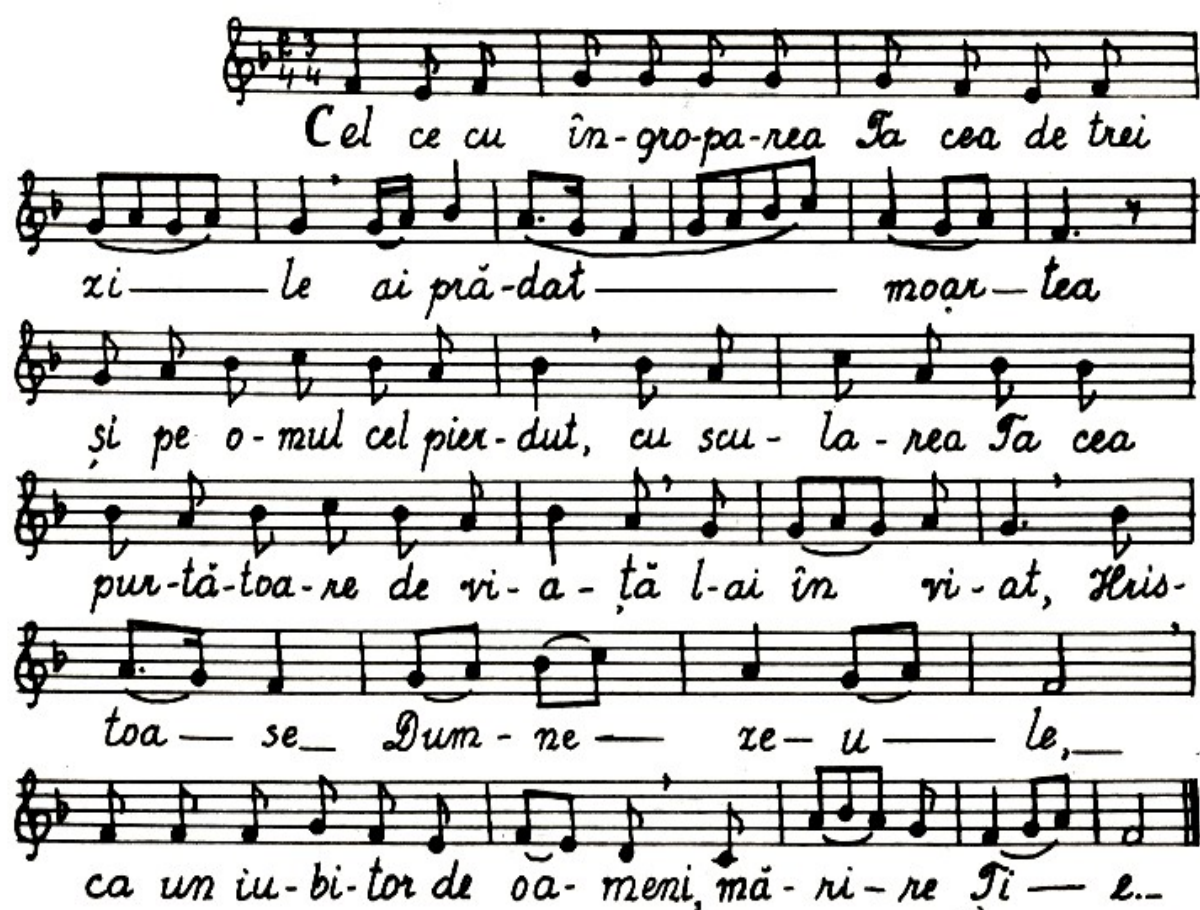

Dum-ne-zeu es-te Dom-nul și s-a a-nă-tat
no — uă; bi — ne es-te cu-rîn-tat cel ce
ri — ne în-tui nu-me-le Dom-nu — lui.

Sedealna I.

Vi-a-ța în mor-mînt ză-cea și pe-
ce-tea pes-te pia-tră e-ra pu — să; ca
pe un îm-pă-rat a-dor-mit stră-ju-iau os-ta — și
pe Hris-tos și în-ge-rîi îl slă-veau ca
pe un Dum-ne-zeu fă-ră de moar-te. Tar fe-
me — i — le stri-gau: În-ri-a — t-a —
Dom — nul, dînd lu — mii ma-ne mi — lă.

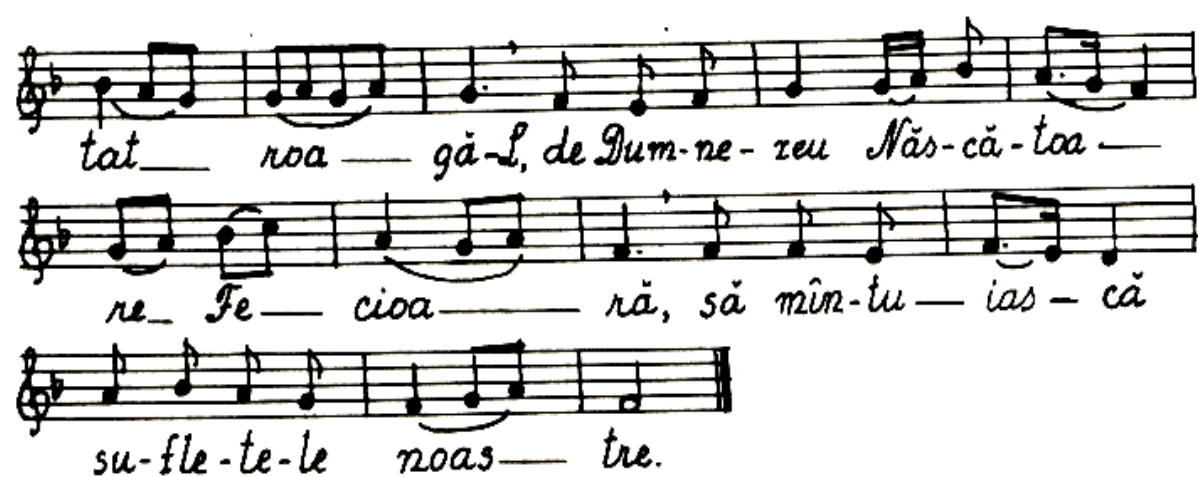
Cel ce cu în-gro-pa-rea Ta cea de trei
 xi — le ai pră-dat — moar — tea
 și pe o-mul cel pier-dut, cu scu-la - rea Ta cea
 pur-tă-toa-re de vi-a - tă l-ai în vi-at, Hris-
 toa — se Dum - ne — ze — u — le,
 ca un iu-bi-tor de oa-meni, mă-ri-re Ți — e...

Mă-ri-re Ța — tă - lui și Fi-u - lui și
 Sfîn — tu-lui Duh. Și a - cum și pu — ru-nea și în
 re — cii re — ci — lor. A — min. —

Pe Hris-tos Dum-ne-zeu, Cel ce s-a năs-tig-
 nit pen-tru noi și a în-vi — at și a zdro-
 bit pu — te — rea mor — ții, ne în - ce -

Sedealna //

Antifoanele

1. *Ro - bi - a Si - o — nu - lui — din - tru ră - tă -*
ci - re o ai în - tors; — și pe mi - ne, Mîn -
tu - i - to - ru - le, mă vi - a — ză, sco - tîm - du -
mă — din ro - bi - a pă - ti - mî.

2. *Cel ce sea - mă - nă în a - us - tru re - le*
pă - ti - miri, pos - turu cu la — crimi, a -
ces - ta va se - ce - ra — sno - pî de bu - cu - ri — e ai
fra - nei — ce - lei de vi - a — tă veș - ni - că.

Mă - ri - re Ta - tă - lui și Fi - u - lui și
Sfîn - tu - lui Duh. Și a - cum și pu - ru -
rea și în ve - cîi ve - cî - lor. A - min.

3.

*În Sfînz-tul Duh es-te iz-vo-nul dum-ne-re-
ies-ti-lor vis-ti-e-nii, din ca-re es-te în-te-lep-
ciu-neă, în-le-le-ge-neă, fri-ca;
Lui se cu-vi-ne lau-dă, mă-ni-re,
cins-te și pu-te-re.*

Prochimenul

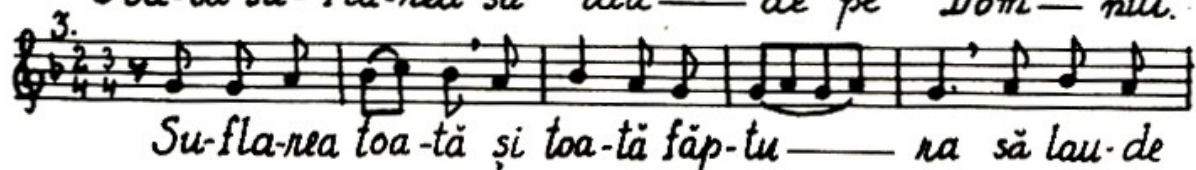
*Scoa-lă-Te, Doam-ne Dum-ne-re-ul meu, i-
nal-tă-se mî-na Ta, nu ui-ta pe să-ra-cii
Tăi pî-nă în sfîr-șit.*

Toa-tă su-fla-rea să lau-de pe Dom-nul.

2.

Toa-tă su-fla-rea să lau-de pe Dom-nul.

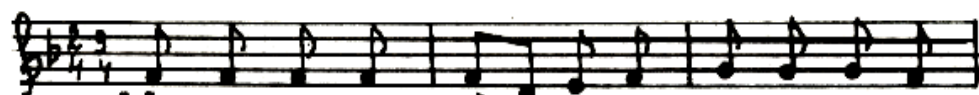
3.

Su-fla-rea toa-tă și toa-tă făp-tu-ra să lau-de

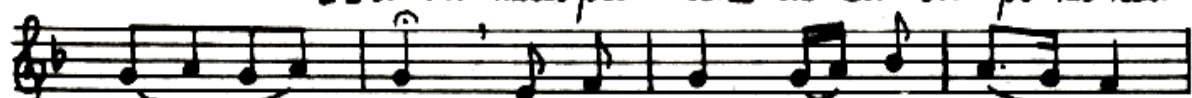

sfînt nu-me-le Dom-nu-lui.

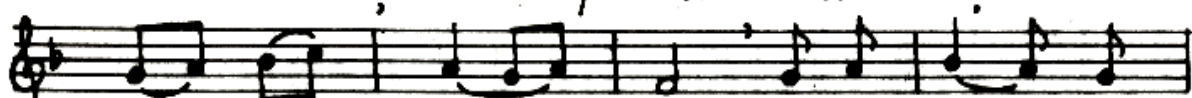
Condacul

Nu va mai pu-tea în-că stă-pi-ni-rea

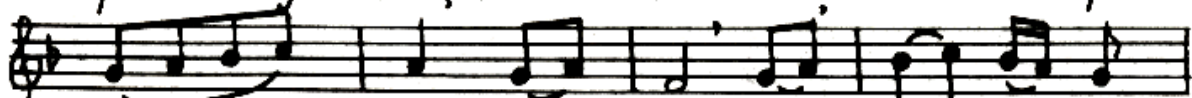
mor-tii cu pu-te - rea să ți

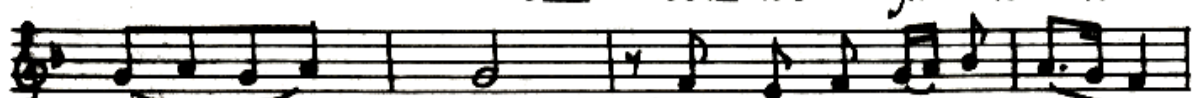
nă-pe oa-meni, că Hris-tos s-a

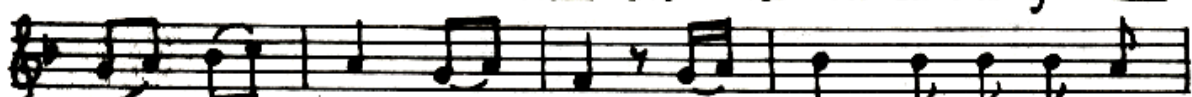
po-go-rît, stă-rî-mînd și stri-cînd pu-

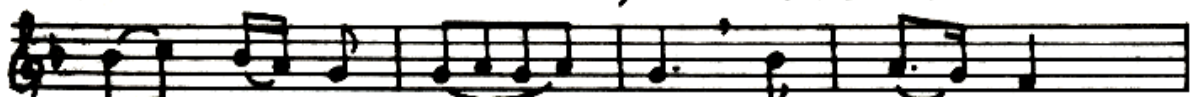
te-ri-le ei. Le-gat es-te

ia dul. Proo-ro-cii cu un glas

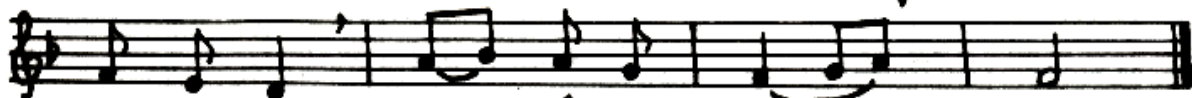
se bu-cu-ră, zi-cînd ce-lor ce e-

rau în cre-din-ță: So-si-t-a

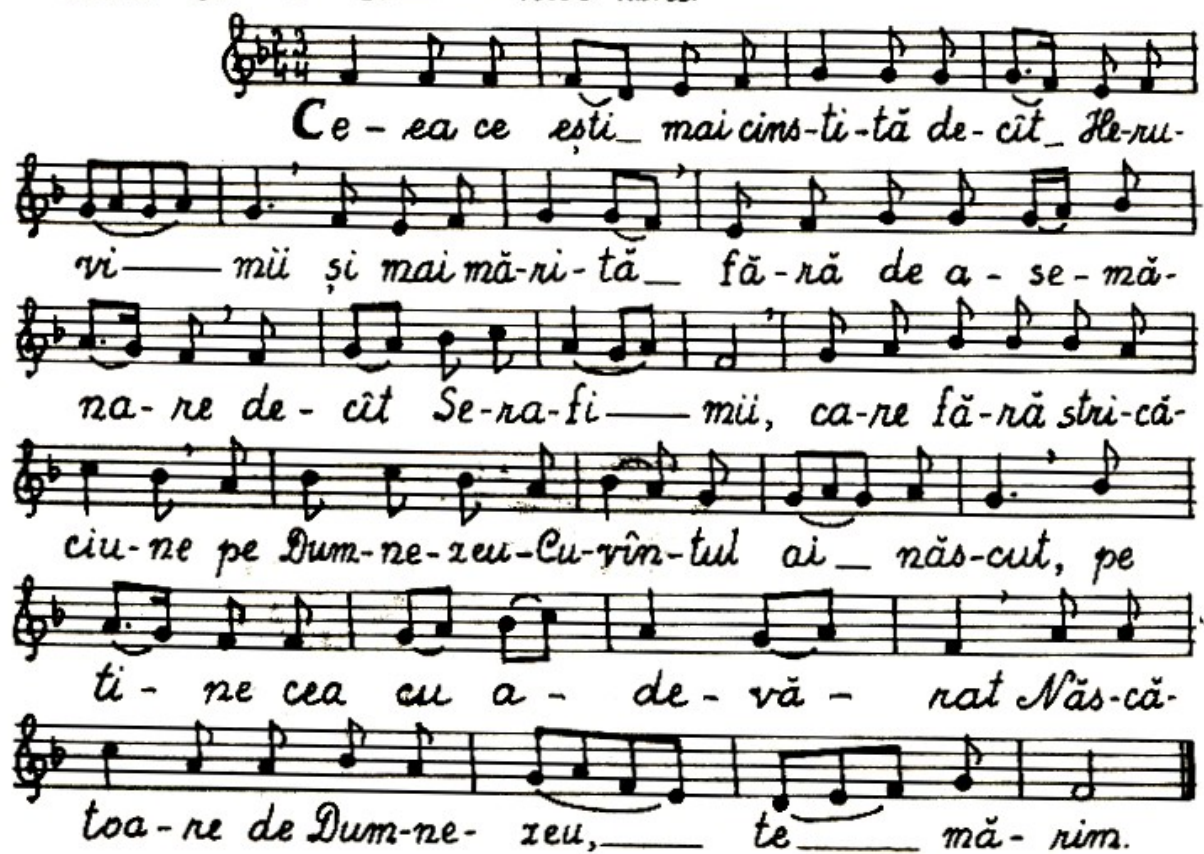
Min-tu-i-to-rul. Îe-și-ti cre-din-

cio-și-lor, la În-vi-e-re.

Mă-reș-te su-Ńte-te al meu pe Dom-nul,
 și s-a bu-cu-rat du-hul meu de Dum-ne-zeu,
 Mîm-tu-i-to-rul meu.

Ce-ea ce ești mai cîns-ti-tă de-cît He-ru-
 vi-mii și mai mă-ri-tă fă-ră de a-se-mă-
 na-re de-cît Se-ra-fi-mii, ca-re fă-ră stri-că-
 ciu-ne pe Dum-ne-zeu-Cu-rîm-tul ai nă-s-cut, pe
 ti-ne cea cu a-de-vă-rat Nă-s-că-
 toa-re de Dum-ne-zeu, te mă-rim.

Laudele

1. Toa-tă su-fla-re-a să lau-de pe Dom-
 nul! Lău-dați pe Dom-nul din ce-nuri, lău-

da-ti-L pe Țl în-tru ce-le i-nal — te; —
 Și — e se cu — vi — ne cîn — ta — ne
 Dum — ne — ze — u — le. —

Stihul 2.

Lău — da — ti-L pe Țl toți în — ge-nii Lui, lău —
 da ti-L pe Țl — toa — te pu — te — ri-le Lui;
 Și — e se cu — vi — ne cîn — ta — ne
 Dum — ne — ze — u — le. —

Stihul 3.

Lău — da — ti-L pe Țl în-tru pu — te — ri-le
 Lui, lău — da — ti-L pe Țl du — pă mul — ți —
 mea mă — ri — ri — Lui.

Stihira I.

În — vi — a — ta Hris-tos — din morți, dex-le-
 gind le — gă — tu — ri-le — mor — ții. Bi-ne-ves-

tes-te, pă-mîn-tu-le, bu-cu-ri-e ma-re. Lău-da-ți
ce-ruri mă-ri-rea lui Dum-ne-zeu. Lău-da-ți-l pe El în glas de trîm-bi-
tă, lău-da-ți-l pe El în psal-ti-re și-n
a-lă-u-tă.

În-vi-e-rea lui Hris-tos vă-
zînd, să ne în-chi-năm Sfin-tu-lui Domn Ii-
sus, Ce-lui sin-gur fă-ră de pă-cat.

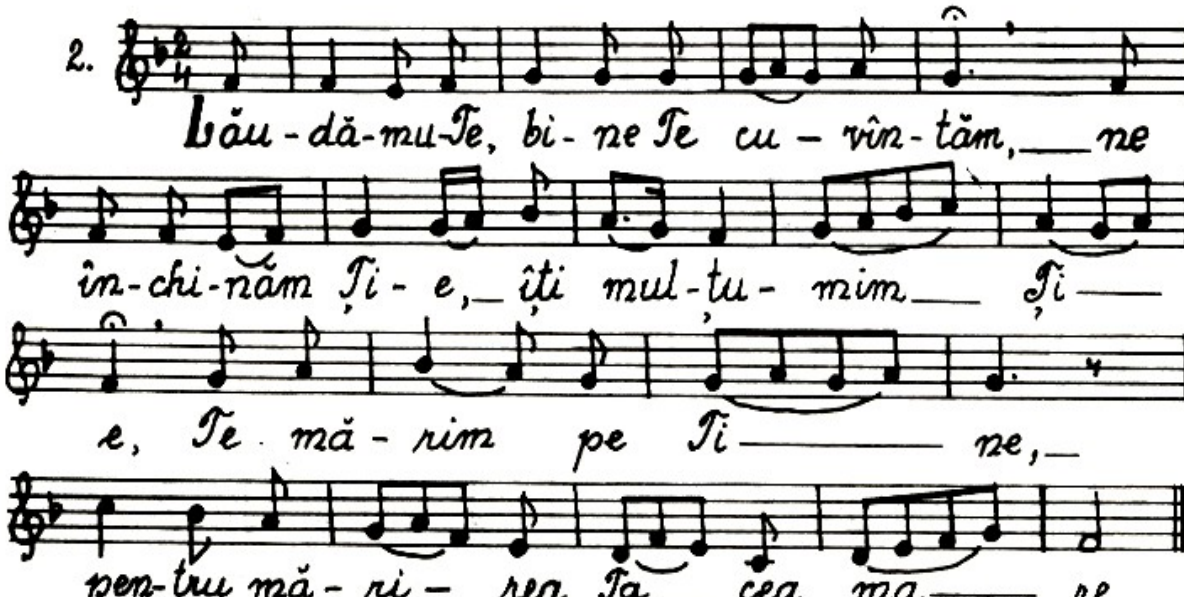
Și acum... Și a-cum și pu-nu-rea și în
re-cii re-ci-lor. A-min.

Prea bi-ne-cu-vîn-tă-tă ești, Nă-s-că-
toa-re de Dum-ne-zeu Fe-cioa-ră. Că prin Cel ce s-a

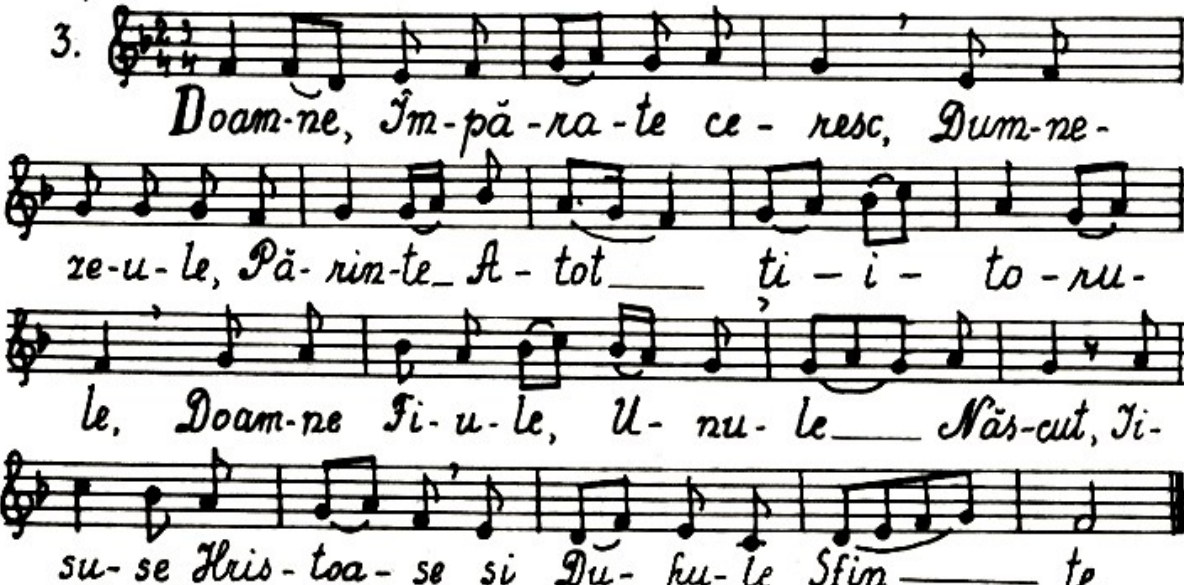
în-tu-pat din-ti-ne ia — dul s-a ro-bit, A-
 dam s-a che-mat, bles-te - mul s-a ni — mi - cit,
 Ț - va s-a li - be-rat, moar-tea s-a o - mo - rât și
 noi am în - vi - at. Pen-tru a - ceas-ta, cîm-
 tînd, — stri — găm: Bi-ne-cu-vîn - tat ești, Hris-
 toa - se Dum-ne - ze - u - le, Cel ce
 bi-ne ai vo-it a - șa, — mă-ni - re Ți — e.

Doxologia

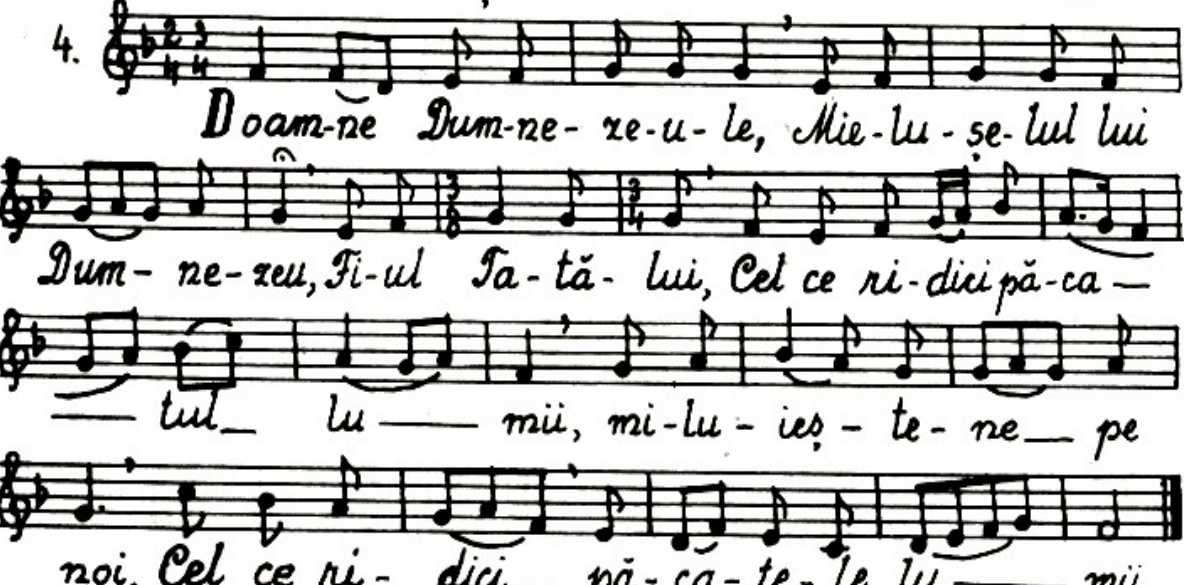
1. **Mă-ni-re Ți - e,** — Ce-lui ce ne-ai a-nă-tat
 no-uă lu-mi — na. Mă-ni-re în-tru cei de
 sus — lui Dum-ne - zeu și pe pă-mînt
 pa-ce, în-țe oa — meni bu-nă-vo - i — re.

2.

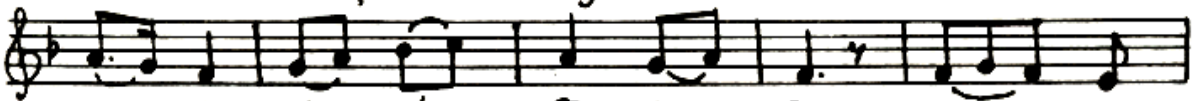
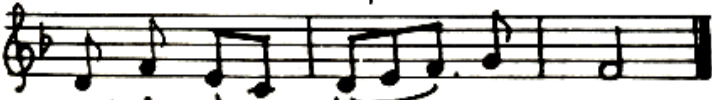
 Lău-dă-mu-Te, bi-ne Te cu - vîn-tăm, ne
 în-chi-năm Ți - e, îți mul-tu-mim Ți -
 e, Te mă - rim pe Ți - ne,
 pen-tru mă - ri - rea Ta cea ma - re.

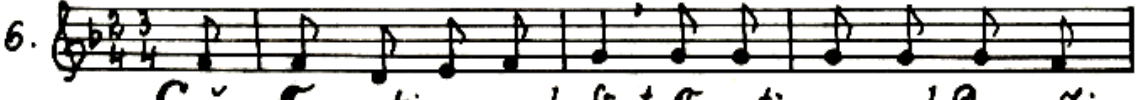
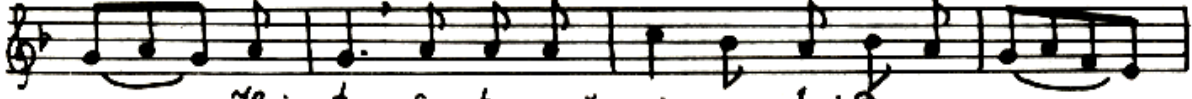
3.

 Doam-ne, Îm-pă-ra-te ce - resc, Dum-ne-
 ze-u-le, Pă-rin-te A - tot ti - i - to - ru-
 le, Doam-ne Fi-u-le, U - nu - le Nă-s-cut, Ți-
 su-se Hris-toa-se și Dū-hu-le Sfin - te.

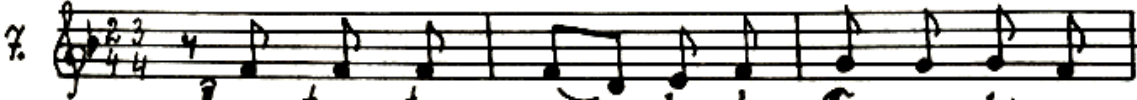
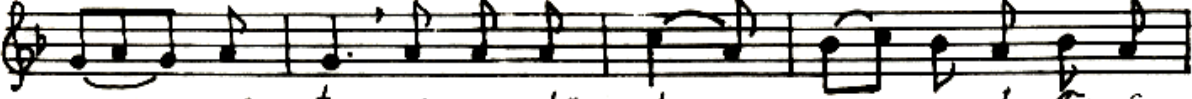
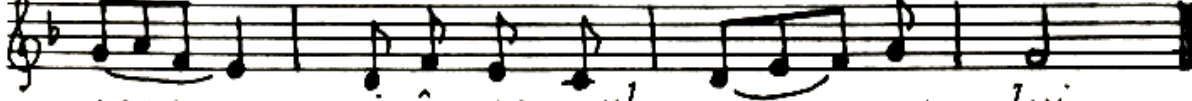
4.

 Doam-ne Dum-ne-ze-u-le, Mie-lu-se-lul lui
 Dum-ne-zeu, Fi-ul Ta-tă-lui, Cel ce ri-dici pă-ca-
 tul lu - mi, mi-lu - ieș - te - ne pe
 noi, Cel ce ri - dici pă - ca - te - le lu - mi.

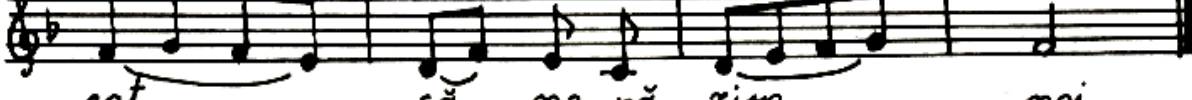
5.
 Pri - mes-te — ru-gă-ciu-ne-a noas — tră, Cel ce

 șeri de-a dreap-ta — Ta - tă - lui, și — ne

 mi-lu-ies — te — pe noi.

6.
 Că Tu ești u-nul sfânt, Tu ești u-nul Domn Ti-

 sus — Hris-tos, în-tru mă-ni-rea lui Dum-ne-zeu —

 Ta — tăl. A — min.

7.
 În toa-te xi-le-le Te vom bi-ne.

 cu — vin-ta și vom lău-da — nu-me-le Tău în

 veac — și în vea-cul vea — cu lui —

8.
 În-red-ni-te-ne, Doamne, în

 xi — ua a — ceas — ta, fă-ră de pă-

 cat — să ne pă-rim — noi.

9.

Bi - ne - cu - vin - ta - ești Doam - ne, Dum - ne -
ze - ul pă - rin - ți - lor noș - tri, și lău -
dat și prea - mă - rit es - te nu - me - le
Tău în ve - ci. A - min.

10.

Fi - e, Doam - ne, mi - la Tă spre noi, pre -
cum am nă - dă - du - it în - tru Ti - ne.

11.

Bi - ne - cu - vin - ta - ești Doam - ne, în - va - ță -
ne în - drep - ță - ri - le Tă - le.

12.

Doam - ne, scă - pa - re Te - ai fă - cut no - uă în
neam și în neam; noi am zis: Doam - ne, mi - lu -
ies - te ne, vin - de - că su - fle - tul
nos - tru că am gre - șit Ti - e.

13. *Doam-ne la Fi-ne am scă-pat, în-
va-tă-ne să fa-cem vo-ia Ta, că
Tu ești Dum-ne-ze-ul nos-tru.*

14. *Că la Fi-ne es-te iz-vo-nul vi-
e-tui, în tru lu-mi-na Ta
vom ve-dea lu-mi-nă.*

15. *Tim-de mi-la Ta ce-lor ce
Te cu-nosc pe Fi-ne.*

16. *Sfin-te Dum-ne-ze-u-le, Sfin-te ta
(desori)
ne, Sfin-te fă-ră de moar-te, mi-lu-ieș-te-ne pe noi.*

Glasul VIII

În cântarea psaltică provine din glasul IV, este numit și ipomixolidian, folosește scara diatonică, având nota fundamentală Do (Ni). Acest glas atât în tactul stihiraric cât și în cel irmologic are cadențe perfecte și finale pe Do (Ni), iar imperfecte pe Mi (Vu), Sol (Di), și Fa (Ga). Glasul VIII, tropar, se cântă de la Sol (Di), ca de la Do Ni).

În varianta bănățeană, glasul VIII, are un caracter majestuos, la fel ca și glasul autentic IV din care provine. Deși se înrudește cu glasul IV, configurațiile melodice sunt diferite, ca și cadențele finale. Ceea ce este caracteristic acestui glas este apariția intervalelor mai mari decât secundele și terțele, respectiv cvartele, care-l face mai amplu, optimist, oferind imbold spre viață și înviere, spre îndreptarea privirilor către cer.

Cântările Vecerniei, glas VIII

Doam-ne, stri-ga-t-am că-tre Ti-ne, a-
u-zi-mă, a-u-zi-mă Doam-ne,
Doam-ne, stri-ga-t-am că-tre Ti-ne a-u-zi-mă;
ia a-min-te gla-sul ru-gă-ciu nă-me-le,
cînd strig că-tre Ti-ne,
a-u-zi-mă Doam-ne...

Să se în-drep-te-ze ru-gă-ciu-ne
mea, ca tă-mi-ia î-na-in-tea
Tă, ri-di-ca-reă mî-ni-lor me-le,

jert-fă de sea ră,
a u-zi-mă Doam-ne.

Din stra-ja di-mi-ne-tii pi-nă în
noap-te, din stra-ja di-mi-ne
tii, să nă-dăj-du-ias-că Is-na-îl spre Dom-nul.

Cîn-tă-re de sea ră și
sluj-bă cu-rin-tă-toa-re a-du-cem
Ți-e, Hris-toa-se, că bi-ne ai-vo-it

jert — fă de sea — ră,
 a — u — zi — mă Doam — ne.
 Din stra-ja di-mi-ne-tii pi-nă în
 noap-te, — din stra-ja di-mi-ne
 tii, — să nă-dăj-du-ias-că Is-na-il spre Domnul.
 Cin-ta-ne de sea — ră — și
 sluj-bă cu-vin-tă-toa — re a-du-cem
 Ți-e, Hris-toa-se, că bi-ne ai-vo-it
 a ne mîm-tu-i pe noi prin Ți-e — re.
 Că la Dom-nul eo-te în-du-ra-
 re — și mul-tă mîm-tu-i — re la-țel, și
 Țel va mîm-tu-i pe Is-na-il — din

toa-te fă-nă-de-le-gi-le lui.

Doam-ne, Doam-ne, nu ne le-pă-da pe
noi de la fa-ta Tă, ci bi-ne-vo-ieș-te
a ne mîn-tu-i pe noi prin În-vi-e-re.

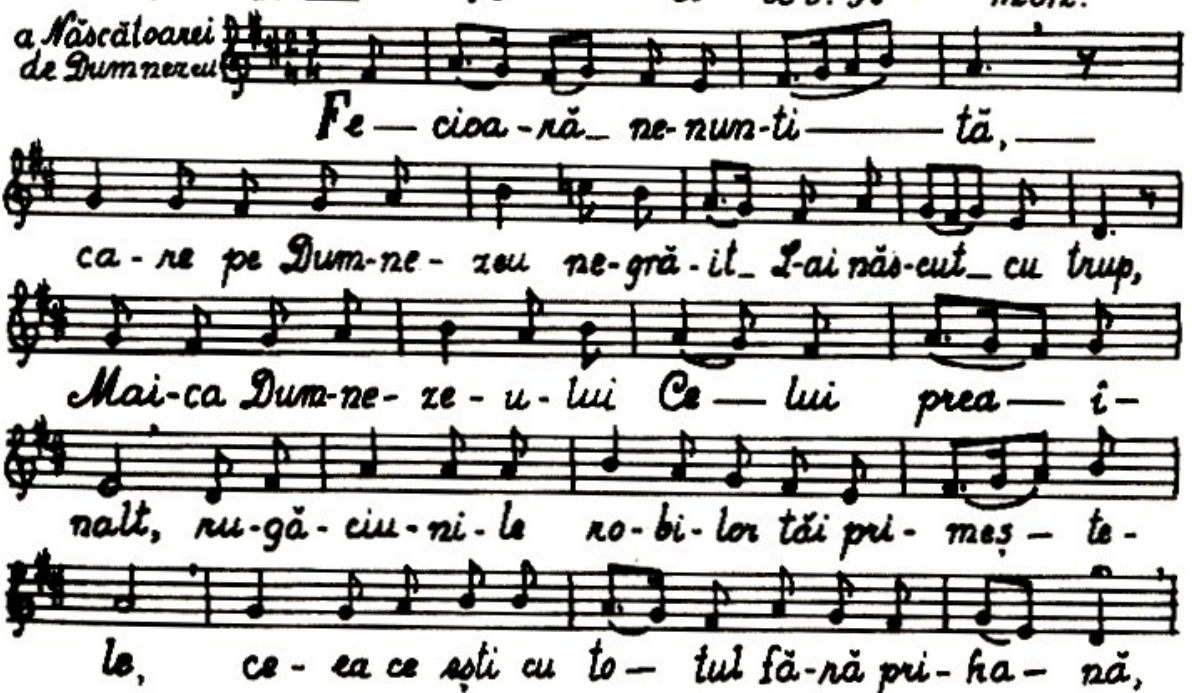
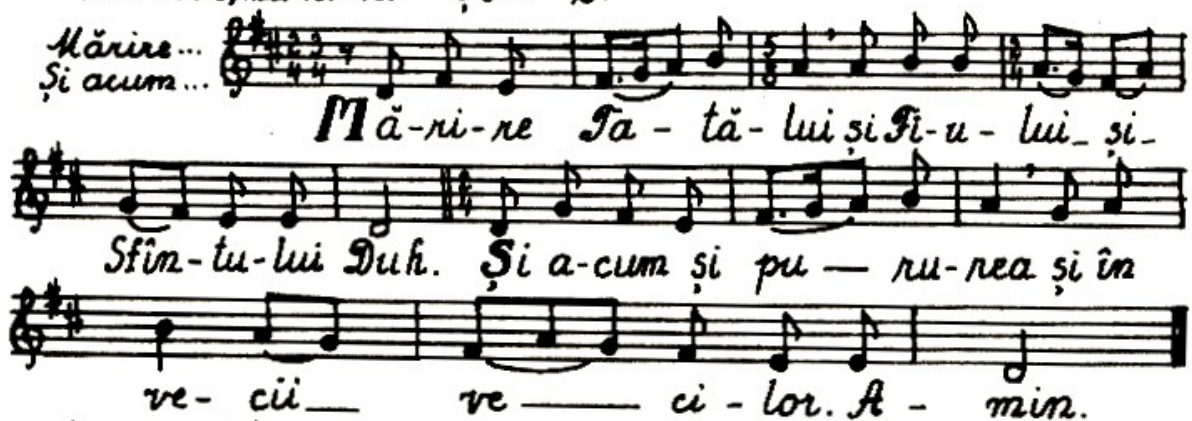
Mă-ri-re Tă-tă-lui și Fi-u-lui și
Sfîn-tu-lui Duh. Și a-cum și
pu-nu-rea și în ve-cii ve-ci-lor. A-men.

Îm-pă-ra-tul ce-nu-ri-lor,
pen-tru iu-bi-rea de oa-meni, pe pă-
mînt s-a a-ră-tat și cu oa-me-nii a pe-
tre-cu-t; că din Fe cioa-ră cu-ra-tă trup lu-
înd și din-trî-n-sa ie-șînd prin î-no-me-

ni — re, un Fiu es-te, in-do-it în fi — re, dar —
 nu în fe — te. Pen-tru a — ceas — ta, pro-po-vă-du —
 in — du-l pe A — ces — ta Dum-ne-zou de să-vîr —
 şit şi om de să-vîr — şit cu a — de — ră — rat —
 măr-tu-ri-sim pe Ihs-tos, — Dum-ne — ze — ul
 nos — tru. Pe Ca — re — roa — gă-L, Mai-că
 ne-nun-ti — tă, să se mîn-tu — ias — că
 su — fle — te — le noas — tre.

Stihurile Stihovarnei

Su — i — tu-Te-ai pe Cru — ce, Ji — su —
 se, Cel ce Te-ai po-go-rît din cer; ve-ni — t-ai la
 moar-te, Vi — a — ta cea fă-ră de moar — te; că-tre

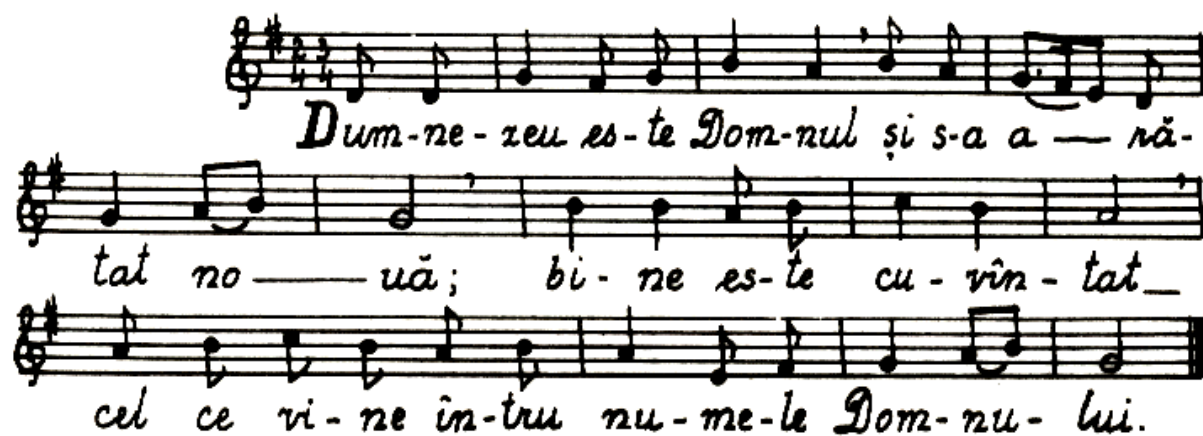

Troparul Învierii

Cel ce pen-tru noi Te-ai nă-s-cu-t_ din Fe-
 cioa - ră_ și nă-s-tig- ni-re ai nă-b- dat, - Bu-nu - le;
 Ca-re cu moa-tea pe moar-te ai pră-dat și în-vi-
 e- rea ai a-nă- tat ca un Dum- ne - zeu, - nu
 tre-ce cu ve- de- rea pe cei ce i-ai zi- dit - cu
 mi-na - Ta. - A - ra- tă iu- bi- rea Ta de oa-meni
 Mi - los - ti - ve; pri-meș-te pe Nă-s-că -
 toa - rea de Dum-ne - zeu, ce - ea ce Te-a nă-s-
 cut - pe Fi - ne, - ca - re se
 roa - gă pen-tru noi; și mîm-tu- ieș-te, Mîm-tu-i-
 to - rul mos - tru, - pe po - po - rul
 cel - dex-nă - dăj-du - it.

Cântările Utreniei, glas VIII

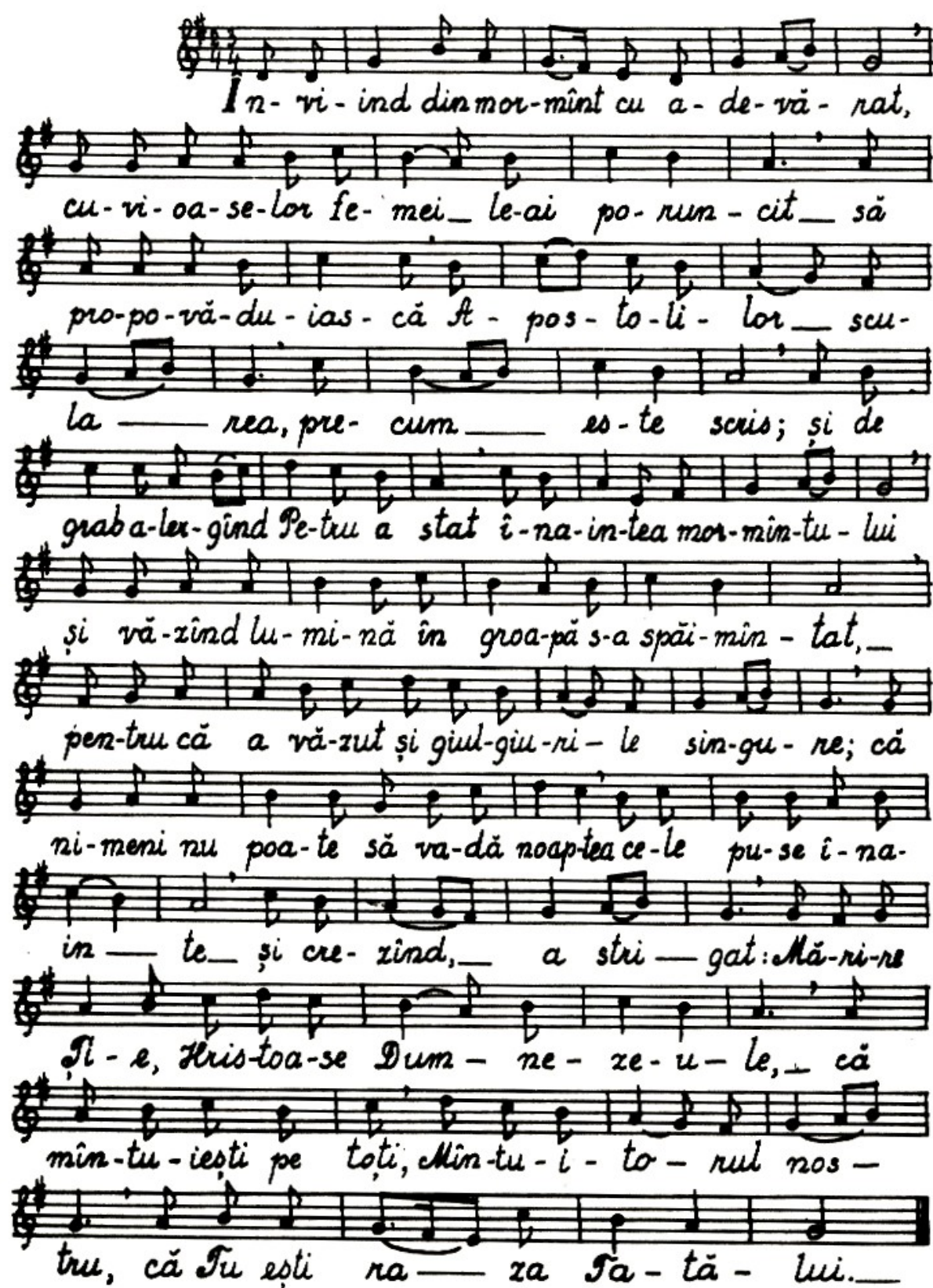

Dum-ne-zeu es-te Dom-nul și s-a a — ră-
tat no — uă; bi-ne es-te cu-rîn-tat —
cel ce vi-ne în-tru nu-me-le Dom-nu-lui.

Sedealna I.

În-vi-a-t-ai din morți, Vi-a — ta
tu-tu — nor; — și în-ger lu-mi-nat fe-me-i-lor
le stri-ga: Pă-ră-siți — la-cri-mi-le, A-
pos-to-li-lor bi-ne-res-tiți, — stri-gați lău-dînd, —
că a în-vi-at Hris-tos — Dom — nul, —
Că-ne bi-ne a vo-it — a mîn-tu-i, —
ca un Dum-ne-zeu, nea-mul o-me-nesc.

În-ri-înd din mor-mînt cu a-de-vă-rat,
 cu-vi-oa-se-lor fe-mei le-ai po-run-cit să
 pro-po-vă-du-ias-că A-pos-to-li-lor scu-
 la — rea, pre-cum — es-te scris; și de
 grab a-lex-gînd Pe-tru a stat î-na-in-tea mor-mîn-tu-lui
 și vă-zînd lu-mi-nă în groa-pă s-a spăi-mîn-tat, —
 pen-tru că a vă-zut și giul-giu-ri-le sin-gu-re; că
 ni-meni nu poa-te să va-dă noap-tea ce-le pu-se î-na-
 in — te și cre-zînd, — a stri-gat: Mă-ri-re
 Îi-e, Kris-toa-se Dum-ne-ze-u-le, — că
 mîn-tu-iești pe toți, Mîn-tu-i-to-rul nos-
 tru, că Tu ești na — za Fa-tă-lui. —

Mă-ni-re Ta-tă-lui și Fi-u-lui și
 Sfîn-tu-lui Duh. Și a-cum și pu-nu-nea și în
 ve-cii ve — ci — lor. A — min.

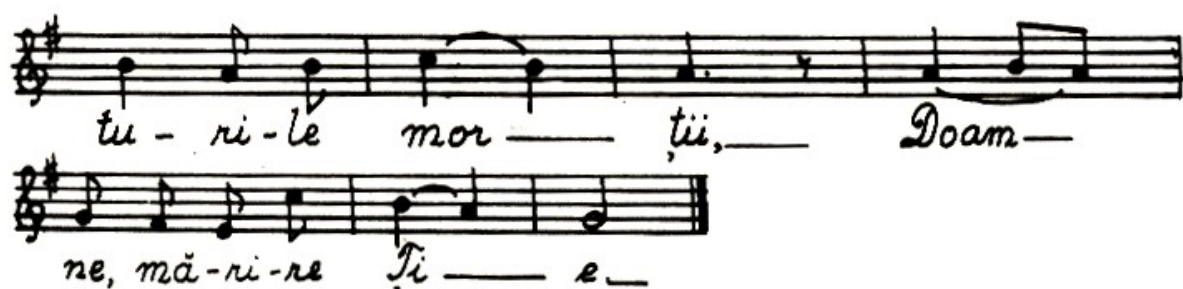

Pe ce-ea ce es-te u-șă ce-neas-că
 și chi-rot, mun-te cu to-tul sfînt, no-rul
 cel — stră-lu-cit, — să — o lău-
 dăm; pe sca-ra cea ce-neas-că, — ra-iul cel cu-
 vîn-tă-tor, mîn-tu-i — nea & — rei și o-
 do-rul cel ma-re a toa-tă lu — mea; că prin-
 te-în-sa s-a să-vîr-șit mîn-tu-i — nea lu —
 mii — și ier-ta-nea gre-șe-li-lor ce — lor de de-
 mult. Pen-tru a — ceas-ta, stri-găm că-tre dîn — sa:

Sedealna a II-a

Oa-me-nii, Min-tu-i-to-ru-le, mor-mîn-tul
 Tău l-au pe-cet-lu-it și în-ge-rul
 pia-tra de pe u-șă a pră-vă-lit. Fe-
 me-i-le Te-au vă-zut scu-lat din morți și a-
 ce-lea au bi-ne-ve-s-tit u-ce-ni-ci-lor
 Tăi în Si-on, că ai în-vi-at, Vi-
 a-ța tu-tu-nor; și s-au dez-le-gat le-gă-

Antifoanele

Și a-cum și pu - ru - rea și în ve - cii ve - ciilor. A - min.

3. *P*rim Du - hul Sfînt vi - a - ză toa — ta, lu -
 mi - nă din lu - mi - nă, Dum - ne - zeu — ma —
 re; îm - pre - u - nă cu Fa - tăl îl lău - dăm — pe tî — și
 cu — Cu - rîn — tul.

Prochimenul

Îm - pă - nă - țî — va Dom - nul în re - ac, Dum - ne -
 ze - ul tău Si — oa — ne în neam și în neam.

1. Toa - tă su - fla - rea să lau - de pe Dom - nul.

2. Toa - tă su - fla - rea să lau - de pe Dom - nul.

3. Su - fla - rea toa - tă și toa - tă făp - tu —
 na — să lau - de sfînt nu - me - le Dom — nu - lui.

Condacul

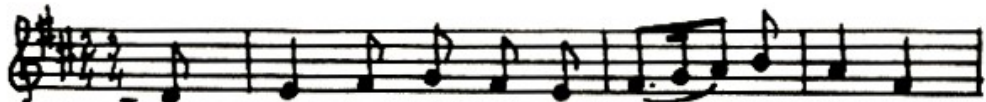
In-vi - ind din mor - mînt, pe cei
 morți i-ai ri - di - cat, și pe A - dam l-ai
 în - vi - at; E - ra dăn-tu - ieș - te în-tru
 în - vi - e - rea Ta și mar-gi - ni - le
 lu - mii prăz-nu - iesc în-tru scu-la-rea Ta
 cea din morți, Mult în - du - ra - te.
 Mă - reș - te su - fle - te al meu pe Dom - nul,
 și s-a bu - cu - rat du - hul meu de Dum - ne - zeu, Mîn - tu - i - to - rul meu.
 Ce - ea ce ești mai cîns - ti - tă de - cît He - ru -
 vi - mii și mai mă - ri - tă fă - ră de a - se - mă -
 na - re de - cît Se - ra - fi - mii,

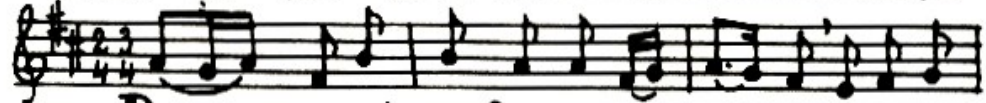

Laudele

ta - re, Dum - ne - ze - u le...
 Lău - da - ți - l pe ți în - tru pu - te - ri - le
 Lui, lău da - ți - l pe ți du - pă - mul -
 ți mea mă - ri ri Lui...
 Doam - ne, de - și ai stat i - na - în - tea di -
 va - nu - lui, de Pi - lat fi - ind ju -
 de cat, dar nu Te - ai de - păr - tat de
 scaun, cu Tă - tăl în - pre - u nă - se -
 zînd; și în - vi - ind din morți,
 lu - mea ai slo - bo - zit din no - bi a - ce -
 lui stră - în, ca un în - du - rat și de
 oa - meni iu - bi tor...

 Lău - da-ti-L pe Țl în glas de tîm-bi-
 tă, ————— lău - da-ti-L pe Țl în psal-
 ti — re — si în a — lă — u — — — — tă. —

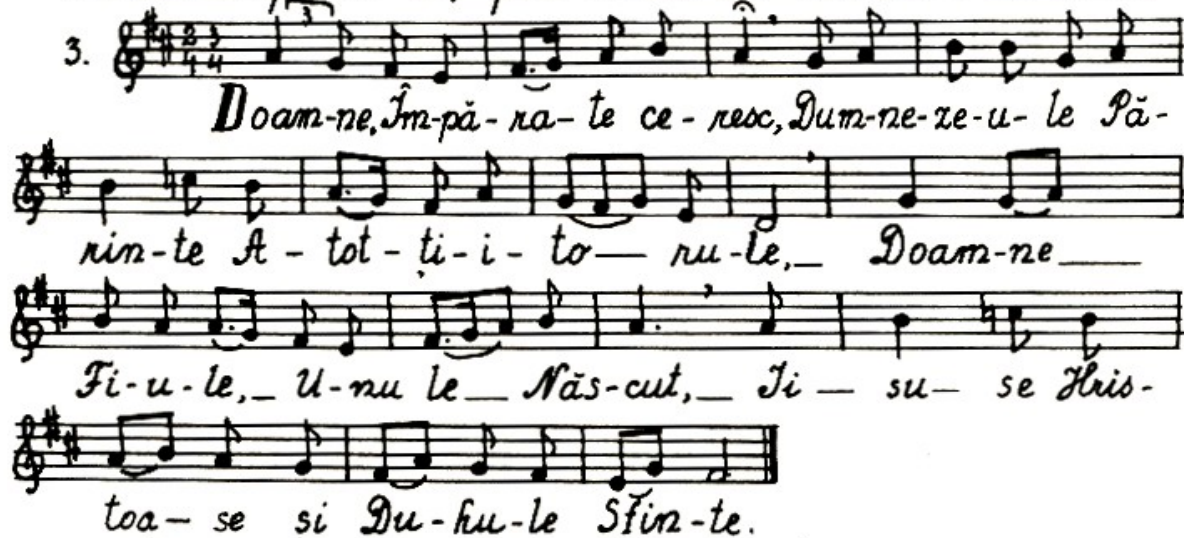

 Doam - ne, de-si Te-au pus în-de-ii, ca pe un
 mort, — în mor-mînt, — — — — dar ca pe un îm-pă-
 rat a-dor-mit stră-je-rîi Te — stră — ju — iau — și
 ca pe o vis-ti-e — ri - e a vi - e — tîi,
 cu pe-ce-te Te-au pe-cet - lu - it. — — — —
 Dar — — — — ai — — — — în — — — — vi — — — — at —
 și ai dat ne-strî-că-ciu-ne su-fle-te-lor moas — tre.

 Și a-cum și pu — ru - rea și în
 ve-cii — ve — ci-lor. A - min.

Prea bi-ne-cu-vin-ta-tă ești Nă-s-că-
toa-re de Dum-ne-zeu Fe-cioa-ră. Că prin
Cel ce s-a în-tru-pal-din-ti-ne, ia-dul s-a-no-bit, A-
dam s-a-che-mat, bles-te-mul s-a ni-mi-cit,
Țe-va s-a li-be-rat, moar-tea s-a o-mo-ni-t și
noi-am în-vi-at. Pen-tru a-ceas-ta, cîm-
tînd, stri-găm: Bi-ne-cu-vin-tat ești Hîs-
toa-se Dum-ne-ze-u-le,
Cel ce bi-ne ai vo-it a-șa, mă-ni-re Ți-e.

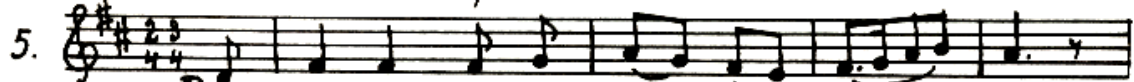
Doxologia

1. Mă-ni-re Ți-e, Ce-lui ce ne-ai a-nă-tat
no-uă lu-mi-na, mă-ni-re în-tru cei de

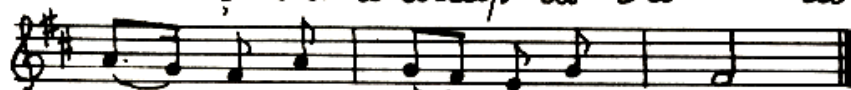
Cel ce ri - dici pă - ca - te - le lu - miu.

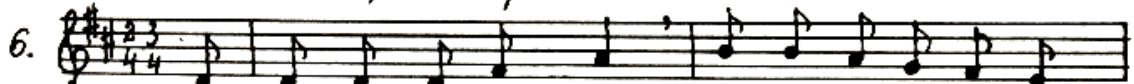
Pri - meș - te ru - gă - ciu - nea noas - tră,

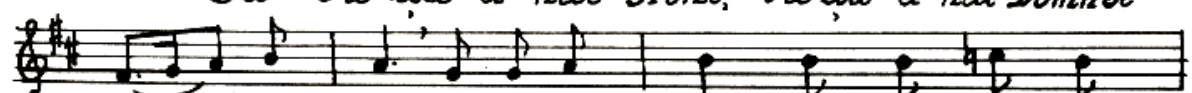
Cel ce șeri de-a dreap - ta Ta — tă — lui, și

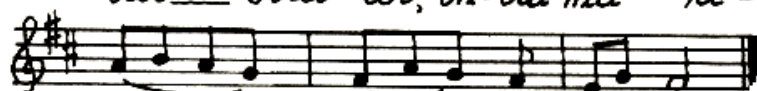
ne mi - lu - ieș - te pe noi.

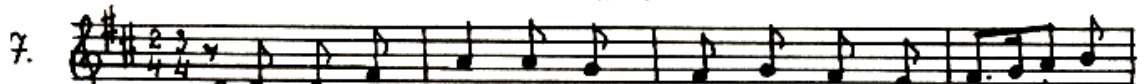
Că Tu ești u - nul sfânt, Tu ești u - nul Domn și

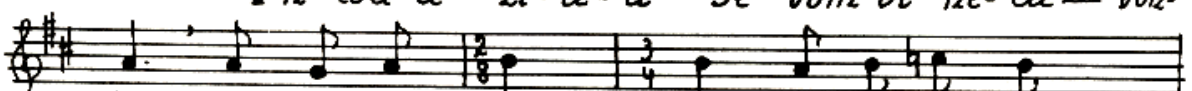
sus Hris - tos, în - tru mă - ri - rea lui Dum - ne -

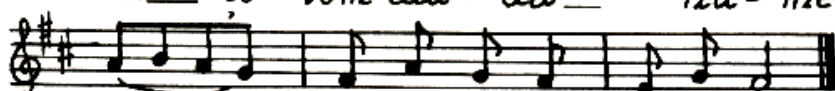
zeu Ta — tăl. A - min.

În toa - te zi - le - le Te vom bi - ne - cu - vîn -

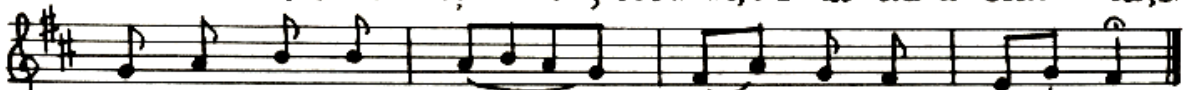
ta și vom lău - da nu - me - le Tău în

veac și în vea - cul vea - cu - lui.

În - vred - ni - ceș - te - ne, Doam - ne, în zi - ua a - ceas - ta, -

fă - ră de pă - cat să ne pă - zim noi.

9. *Bi - ne - cu - vin - tat* — ești Doam — ne, Dum-ne-
 ze-ul pă - rin - ți - lor noș - ți, și lău - dat — și
 prea-mă-nit es-te nu-me-le Tău — în ve-ci. A - min.

10. *Fi - e, Doam - ne, mi - la Ta* — spre noi, pre-
 cum am nă-dăj-du - it — în — tru Ti - ne.

11. *Bi - ne - cu - vin - tat* — ești Doam - ne, ^{de 3 ori} în-
 ra-tă-ne pe noi în-drep-tă - ri-le Ta — le.

12. *Doam - ne, scă - pa - re Te - ai fă - cut* no - uă în
 neam și în neam; eu am zis: Doam - ne, mi - lu - ieș - te - mă,
 vin - de - că su - fle - tul nos - tru, că am gre-șit Ti - e.

13. *Doam - ne, la Ti - ne am scă - pat, în - ra - tă - ne să fa - cem*
 vo — ia Ta, că Tu ești Dum-ne-re-ul nos - tru.

14. *Că la Fi-ne es—te în vo—nul vi—
e ———— tui, — în—tru lu-mi-na Ta —
vom ve-dea lu—mi—nă.*

15. *Tin — de mi — la Ta ce-lor
ce — Te cu-nosc pe Fi-ne.*

16. *Sfin-te Dum-ne-re-u-le, Sfin-te ta—
ne, Sfin-te fă-ră de moar-te, mi-lu-
(de, sor!) Fine.
ieș-te-ne pe noi. Mă-ni-re Ta—tă-
lui și Fi-u-lui și Sfîn-tu-lui Duh.
Și a-cum și pu—ru-rea și în ve-cii—
ve — ci — lor. A-min. Sfin-te fă-ră de
moar-te, mi-lu-ieș-te-ne pe noi.*

Cântări la sărbătorile mari de peste an

La Nașterea Maicii Domnului – 8 septembrie

Troparul, glas IV

Nas-te-re-a ta, — de Dum-ne-zeu Nas-că-
toa-re Fe-cioa ră, bu-cu-ri-e
a ves-tit la toa-tă lu — mea; că din
ti — ne a ră-să-rit Soa-re-le drep-
tă — — — — — ții, Hris-tos Dum-ne-ze — ul
nos — — — — — tru; și dez-le-gînd bles-
te-mul, a dat bi-ne-cu-vîn-ta — — —
re; și stri-cînd — — — — — moar — — — — — tea, ne-a
dă-ru-îț no-uă vi-a — — — — — tă
ves ni — — — — — că.

Condacul, glas IV

Io - a - chim și A - na de ru - și - nea
 naș - te - rii de - fii, iar A - dam și
 E - va de stri - că - ciu - nea mor - ții s - au li - be -
 rat, Prea - cu - ra - tă, în - tru sfin - ți - tă
 naș - te - rea ta. Pe a ceas - ta o prăz - nu -
 ieș - te și po - po - rul tău, de vi - na gre -
 șe - li - lor mîn - tu - in - du - se cînd stri - gă că - tre ti -
 ne: Cea - stea - pă naș - te pe Nă - s - că - toa - rea de
 Dum - ne - zeu și hră - ni - toa - rea vi -
 e - ții noas - tre.

Înălțarea Sfintei Cruci – 14 septembrie

Troparul, glas I

Mîntuiește-te, Doamne, po-po-rul Tău și
 bi-ne-cu-vin-tea-xă moș-te-ni-rea Ta; bi-ru-in-ță
 bi-ne-cre-din-cio-și-lor creș-tini a-su-pra ce-lui po-
 triv-nic dă-nu-ieș-te, și cu Cru-cea Ta pă-
 reș-te pe po-po-rul Tău.

Condacul, glas VIII

Cel ce Te-ai înălțat pe Cru-ce de bu-nă-
 vo-ie, po-po-ru-lui Tău ce-lui nou, nu-
 mit-cu nu-me-le Tău, în-du-ră-ri-le
 Ta-le dă-nu-ieș-te-i Hris-toa-se Dum-ne-ze-u-
 le. Vê-se-leș-te cu pu-te-rea Ta pe
 bi-ne-cre-din-cio-și creș-tini, dă-nu-
 in-du-le lor bi-ru-in-ță a-su-pra po-
 triv-ni-ci-lor, a-vînd a-ju-to-rul Tău ar-mă de
 pa-ce, ne-bi-ru-i-ță bi-ru-in-ță.

Catavasiile Înălțării Sfintei Cruci, glas VIII

Cru - ce în-sem-nînd Moi - se, de-a-
 drep-tul cu to - ia-gul, Ma-rea Ro - si - e a
 des-păr - ti - t-o lui Is - na - el - ce-
 lui ce cu pi - cio-nul a tre - cu - t-o;
 iar de-a-cur-me-ziș lo - vin - d-o pe ea,
 a îm-pre-u - na-t-o îm-po-tri-va oș-ti-lor lui Fa-ra-
 on, în-scri-ind de-a-su-pra ne-bi-nu - i - tă
 ar - mă. Pen-tru a - ceas-ta, lui Kris-
 tos, Dum-ne-ze-u - lui nos - tru, să-I cîn-
 tăm, - că s-a prea - mă - rit.
 To - ia - gul spre în-chi-pu-i - rea tai-nei se pri-

meș- te, - că prin o- drăș- li - re a a- les pre-
 ot; - iar Bi- se- ri- cii, ce- lei mai î- na- im- te
 ne- ro- di- toa - re, i- a în- flo- rit a - cum - lem- nul
 Cru - cii, - spre pu- te - re și spre
 în- tă - ri - ne.
 A - u - zi- t- am, Doam- ne, tai- na rîm- du-
 ie- lii Ta - le, - în- te- le- som lu- cru- ri- le
 Ta - le și am prea- mă - rit Dum-
 ne - ze - i - rea Ta.
 U, - de trei ori - fe- ri- ci- te -
 lem- n, - pe ca - re s- a năș- tig- nit Hris- tos, Îm- pă-
 ra- tul și Dom - nul. Prin ca - re a că- zut - cel

ce a în-se-lat cu lem-nul,
 bi-ru-it fi-înd de Cel ce s-a pi-ro-nit pe ti-ne cu
 tru-pul, de Dum-ne-zeu, Ca-re dă pa-ce
 su-fle-te-lor noas-tre.

În pîn-te-ce-le fia-rei ce-lei din
 a-pă, în-tin-zîn-du-și Jo-nă pal-me-le în-chi-pul
 Cru-cii, mîn-tu-i-toa-re Pa-ti-mă lă-mu-
 rit a pre-în-chi-pu-i-t-o. Din ca-re a tre-ia
 zi ie-șind, a în-sem-nat Î-vi-
 e-reă cea mai pre-sus de lu-me, a lui Hris-
 tos Dum-ne-zeu, Cel ce s-a răs-tig-nit cu
 tru-pul, și cu în-vi-e-reă cea de a tre-ia zi

lu — mea a lu — mi — nat. —

Ne - bu - na po - run - că a ti - ra - nu - lui
 ce - lui pă - gîn, pe po - poa — re le - a tul - bu -
 nat, — su - flînd cu în - gro - zi - re și cu hu - lă u -
 ri - tă lui Dum - ne - zeu; dar pe cei trei ti - neri nu
 i - a în - fri - co - șat mi - ni - a cea de fia — ră, —
 — nici fo - cul cel — mis - tu — i - tor;
 ci cu duh de ro — uă a - du - că - tor, —
 — ce în - po - tri — vă ră - su - fla, — î - nă - um - tul fo - cu -
 lui — fi - ind, cîm - tau: — Prea - lău - da - te Dum - ne -
 ze - ul pă - rin — țî - lor și al nos - tru,
 bi - ne esti — cu - vîm tat. —

Să lău-dăm, bi-ne să cu-vîn-tăm și
 să ne în-chi-năm Dom-nu-lui cîn-tînd și
 să-L prea-i-nă-țăm pe Dîn-sul în-tru toți ve-cii.
 Bi-ne-cu-vîn-tați, ti-neri, cei în-
 tor-mai cu nu-mă-rul Tre-i mei,
 pe Fă-că-to-rul Dum-ne-zeu-Pă-rin-te-le; lău-
 dați pe Cu-vîn-tul Cel ce s-a po-go-
 rît și fo-cul în no-uă l-a
 pre-fă-cut; și prea-i-năl-țați pe Du-hul
 cel Prea-stînt, Ca-re dă vi-a-ță
 tu-tu-nor în-tru toți
 ve-cii.

Rai de tai-nă esti, Născă-toa-re de
 Dum-ne-zeu, ca re ai o-drăs-lit ne-lu-
 crăt pe Hris-tos, prin ca-re po-mul Cru-cii,
 cel de vi-a-tă pur-tă-tor,
 în pă-mînt a fost să-dit. Pen-tru a-ceas-ta, a-cum
 i-năl-țat fi-înd, în-chi-nîn-du-ne
 Lui, pe ti-ne te mă-rim.
 Luminînda Stînteii Cruci
 Cru-cea es-te pă-xi-toa-re a toa-tă
 lu-mea. Cru-cea, po-doa-ba Bi-se-ri-
 cii. Cru-cea, stă-pî-ni-rea îm-pă-
 ra-ți-lor. Cru-cea, în-tă-ri-rea cre-din-
 cio-și-lor. Cru-cea mă-

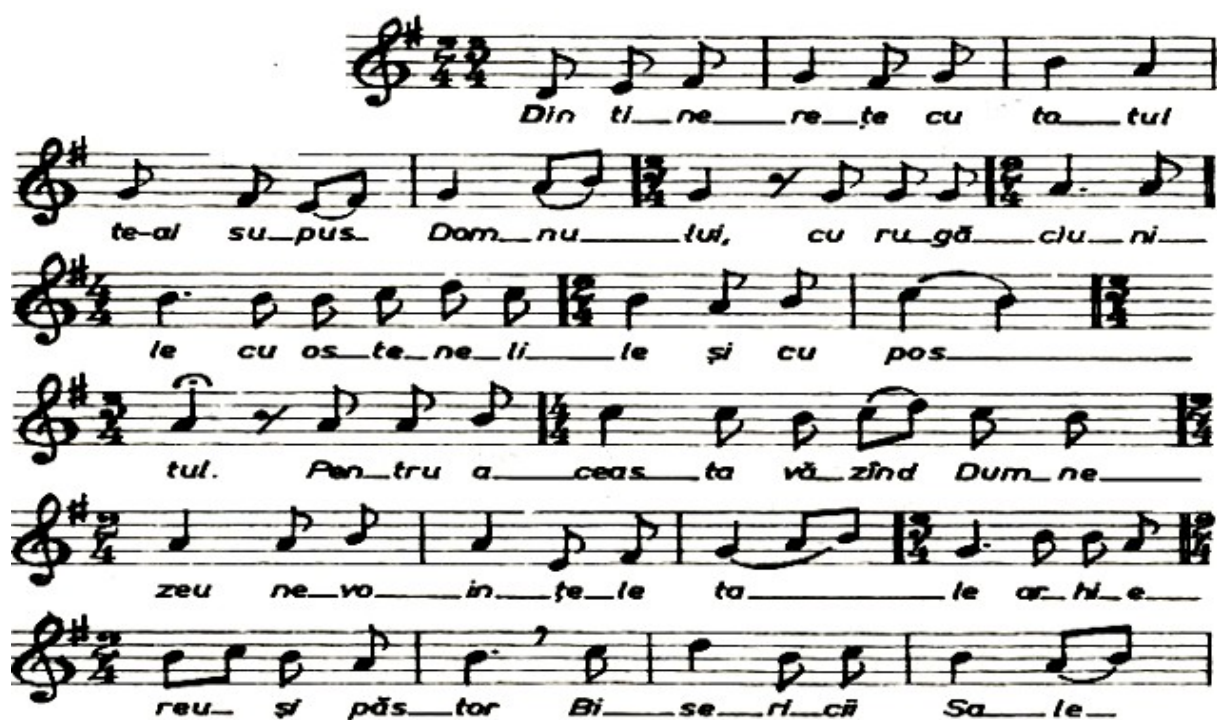

La Sfânta Liturghie, în locul cântării: „Veniți să ne închinăm...”, se cântă,
„Înălțați pe Domnul Dumnezeu nostru...”, glas IV:

Sfântul Iosif cel Nou de la Partoș – 15 septembrie

Troparul:

te-a rîn-du it și du-pă moar-te în
 ce-te-le sfin-ți lor te-a să-lăș-lu it.
 Sfin-te Pă-rin-te Jo-si-fe, roa-gă-te lui Hris-
 toș Dum-ne-zeu să ne dă-ru-las-că Ier-
 ta-re de pă-ca-te ce-lor ce cu cre-
 din-ță și cu dra-gos-te sa-vîr-șim
 sfin-tă po-me-ni-rea ta

Condacul glas 8

A-pă-ră-tor ne-bi-ru-

rit și ne-în-frînt, te pu-ne I-na-
 in-te pe ti-ne pă-mîn-tul Ba-na-tu-
 lui, mul-țu-mi-re-a-du-cîn-du-ți, ca
 cel ce prin ti-ne de pri-mej-dî-s-a mîn-tu-
 it. Ci ca u-nul ce ai în-drăz-nea-lă că-tre
 Dum-ne-zeu a-pă-427 pe el de-toa-te ne-vo-i-
 le, ca să cîn-tăm ți-e: Bu-cu-ră-te Pă-rin-te-le

rit— și ne— în— frînt, te pu— ne l— na—
 in— te pe ti— ne pă— mîn— tul Ba— na— tu—
 lui, mul— țu— mi— re— a— du— cîn— du— ți, ca
 cel ce prin ti— ne de pri— mej— dă s-a mîn— tu—
 it. Ci ca u— nul ce al în— drăz— nea— lă că— tre
 Dum— ne— zeu a— pă— ră— l pe el de— toa— te ne— vo— i—
 le, ca să cîn— tăm ți— e: Bu— cu— ră— te Pă— rin— te— le
 nos— tru fo— si— fe, fă— că— to— ru— le de— mi— nuni !

Cuvioasa Paraschiva – 14 octombrie

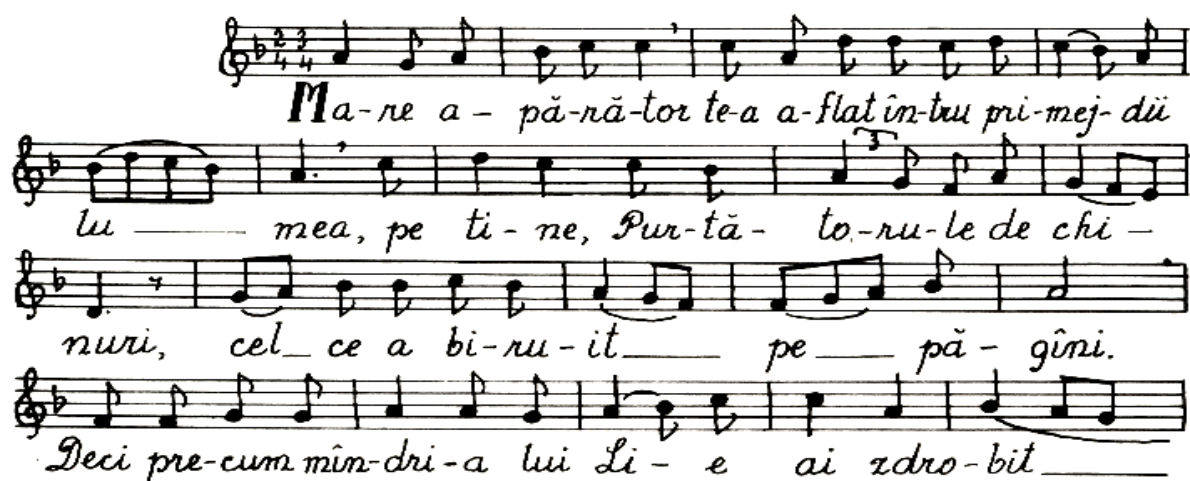
Troparul, glas VIII:

In-tru ti-ne mai- că cu o-sâr-di - e s'a mân-tu-
it cel du - pă chip, că lu-ând cru-cea ai ur-mat
lui Cri - stos, și lu-crând ai în-vă-țat să nu se ui - te la
trup, căci e - ste tre - că - tor, ci să poar-te gri - je
de su - flet, de lu - crul cel ne mu - ri - tor.
Pen-tru a-cea-sta și cu în-ge-rii îm-pre-u - nă să bu - cu - ră
Du - hul tău, cu vi-oa - să Pa-ra - sche - vo.

Sfântul Mucenic Dimitrie izvorătorul de mir - 26 octombrie

Troparul, gas. III:

Ma-ne a - pă-ră-tor te-a a-flat în-tru pri-mej-dii
lu - mea, pe ti-ne, Pur-tă - to-ru-le de chi -
nuri, cel ce a bi-ru-it - pe - pă - gîni.
Deci pre-cum mîm-dri-a lui Li - e ai zdro-bit

Mărire... Și acum... troparul cutremurului, glas VIII:

Cel ce pri-vești spre pă-mînt și-l faci pe
 el de se cu-tre-mu-ră, mîm-tu-ies — te - ne pe
 noi de groa-za cea în-fri-co-șă-tă a — cu-
 tre-mu-ru-lui, — Hris-toa-se Dum-ne-ze — ul
 nos — tru; și tri-mi-te mi-le-le Tă-le ce-le bo-
 ga — te, — pen-tru ru-gă-ciu-ni-le Nă-s-că-
 toa-rei de Dum-ne-zeu, u-nu-le Tu-bi-
 to — ru-le de oa — menii.

Condacul, glas II:

The image displays a musical score for a Condacul in Glas II. It consists of two systems of staves. The first system has four staves, and the second system has two staves. The lyrics are written in Romanian and are placed below the corresponding musical staves. The key signature is one sharp (F#) and the time signature is 3/4. The lyrics are: "Cu cur-ge-ni-le sîn-giur-i-ni-lor ta-le Di-mi-tri-e Bi-se-ri-ca lui Dum-ne-zeu o a-ro-șit. Cel ce ți-a dat ți-e tă-ri-e ne-bi-nu-i tă și pă-zeș-te ce-ta-tea ta ne-vă-tă-mă-tă că tu ești în-tă-ri-rea ei."

Cu cur-ge-ni-le sîn-giur-i-ni-lor
ta-le Di-mi-tri-e Bi-se-ri-ca lui Dum-ne-zeu o
a-ro-șit. Cel ce ți-a dat ți-e tă-ri-e
ne-bi-nu-i tă și pă-zeș-te ce-
ta-tea ta ne-vă-tă-mă-tă că tu ești
în-tă-ri-rea ei.

Soborul Sfinților Arhangheli Mihail și Gavriil – 8 noiembrie

Mai-ma-ni-lor Vo-ie-voi ai oș-ti-
lor ce-rești, ru-gă-mu-vă pe voi noi, ne-
vred-ni-cii, cu ru-gă-ciu-ni-le voas-tre
să ne a-co-pe-riți, cu a-co-pe-ră-mîn-tul
a-ni-pi-lor mă-ni-rîi voas-tre ce-lei ne-tru-pești;
ca să ne pă-ziți pe noi, cei ce că-dem cu stă-ru-
in-ță și stri-găm: Mîn-tu-
i-ți-ne din ne-voi, ca niș-te mai-
-mari pe-s-te ce-te-le Pu-te-ni-
lor ce-lor de sus.

Condacul, glas II

Mai ma — ri — lor Vo — ie — vozi ai lui
Dum — ne — xeu, slu — ji — tori ai dum — ne — ze —
ies — tei mă — ri — ri, po — ră — tu — i —
tori ai oa — me — ni — lor și că — pe —
te — nii a — le ce — lor fă — ră de
tru — puri, — ce — ea ce es — te de fo —
los ce — reți no — uă și ma — re mi —
lă, ca niș — te mai mari Vo — ie —
vozi ai ce — lor fă — ră — de —
tru — puri. —

Intrarea în Biserică a Maicii Domnului – 21 noiembrie

Troparul și Condacul, glas IV:

As-tăzi, î-na-in-te — în-sem-na-nea
 bu-nei vo-in-—-ței lui Dum-ne-zeu — și
 pro-po-vă-du-i-nea mîm-tu-i — rii oa-me-ni-
 lor, — Fe-cioa-na, în Bi-se-ni-ca lui Dum-ne-
 zeu lu-mi-nat se a-na — tă, și pe Hris-
 tos tu-tu-nor mai î-na-in-te îl ves-teș-
 te. — A — ces-te-ia și noi, cu ma-re glas —
 să-i stri-găm: Bu-cu-ră-te pli-ni-nea
 rîm-du-ie-lui Zi-di-to-nu-lui.

Prea-cu-na-tă bi-se-ni-că a
 Mîm-tu-i-to-nu-lui, că-ma-na cea de mult
 preț și Fe-cioa — na, — sfin-ți-ta vis-

Sfântul Nicolae – 6 decembrie

Troparul, glas IV:

Nașterea Domnului – 25 decembrie

Troparul Nașterii Domnului, glas IV:

Rar

Naș-te-re-a Ta, Hris-toa-se Dum-ne-ze-ul
nos — tru, ră-să-ri-t-a lu-mii Lu-
mi-na cu-noș-tin — ți; că în-tru dîm-sa
cei ce slu-jeau ste-le-lor de la stea-s-au
în — ră — tat să se în — chi-ne Fi-e,
Soa-re-lui drep-tă — ții și să Te cu-noas-că pe
Fi — ne, Ră-să-ri-tul cel de — sus,
Doam-ne, mă-ri — ne Fi — e.

Condacul, glas III, podobie

Mă-ri — re Ta — tă-lui și Fi-u-
lui și Sfîm — tu-lui Duh. Și a-cum și pu — ru-
rea și în ve-cii ve — ci-lor. A — min.

Fe- cioa — ra — as — tări —
 pe Cel mai pre- sus de fi- in- tă naș — te, și pă-
 mîn — tul — peș — te — ră — Ce- lui ne- a —
 pro- pi- at a — du — ce; — în — ge —
 rii cu păș- to — rii mă- nesc, — iar — ma —
 giu cu stea- ua că — lă- to — nesc; că pen- tru
 noi — s- a năș- cut Prunc ti — năr, Dum- ne-
 zeu — cel mai î- na- in- te — de — veci.

Catavasiile Nașterii Domnului, glas I:

Hris- tos se naș- te, mă- ri- ti- L. Hris- tos din
 ce — ruri, in- tîm- pi- na — ti- L. Hris- tos pe pă- mînt
 i — năl- ta- ti — vă. Cîm- tați Dom- nu- lui — tot pă-
 mîn — tul, — și cu ve- se —
 li — e lău- da — ti- L, po — poa —

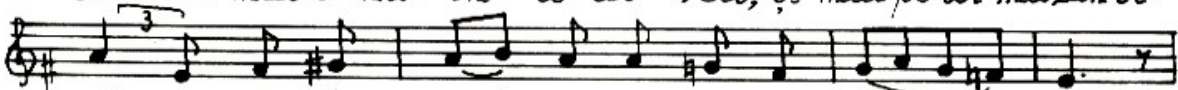
re, că s-a prea-mă rit.

Fi-u-lui, Ce-lui nă-s-cut fă-ră stri-că-ciu-ne din

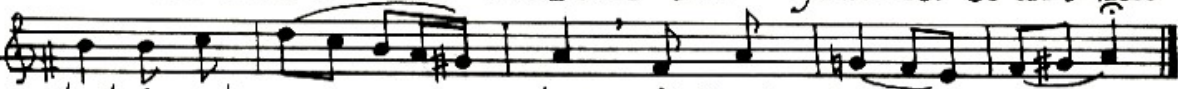
Ja-tăl mai i-na-in-te de veci, și mai pe ur-mă din Fe-

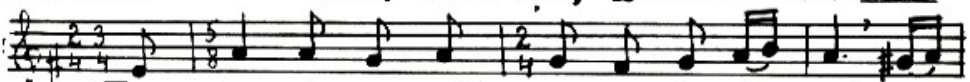
cioa-ră în-tru-pat mai pre-sus de fi-re,

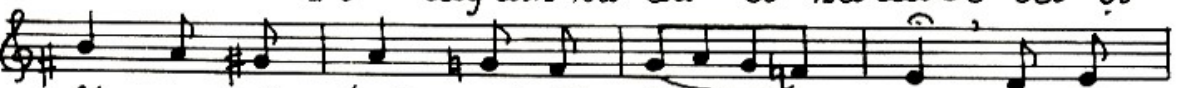
lui Hris-tos Dum-ne-zeu să-I stri-găm: Cel ce ai i-năl-

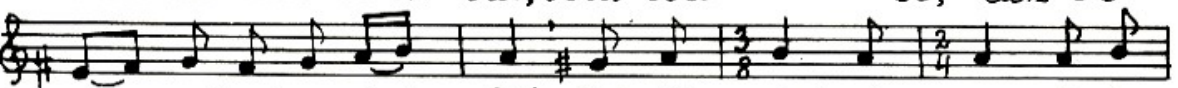
tat frun-tea noas-tră, sfînt ești, Doam-ne.

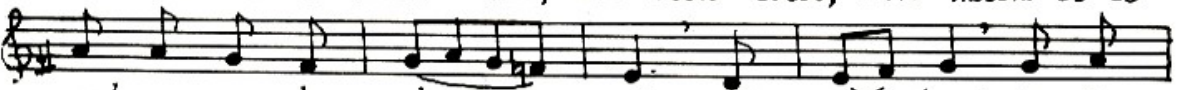
To-iag din ră-dă-ci-na lui Je-sei și

flea-ne din-tr-în-sul, Hris-toa-se, din Fe-

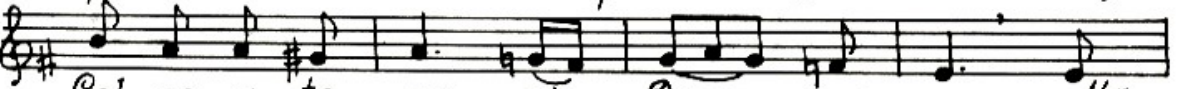
cioa-ră ai o-drăs-lit, Cel lău-dat, din mun-te-le

cel cu um-bra dea-să. Ve-ni-t-ai, în-tru-

pîn-du-Te din cea ne-is-pi-ti-tă de băr-bat,

Cel ce es-te om și Dum-ne-zeu. Mă-

ri-re pu-te-rii Ta-le, Doam-ne.

Rar

Dum-ne-zeu fi - înd al pă — mai mișcat cii —

Tă — tă al in-du - ră — ri-lor, pe În-ge-rul

sfa-tu-lui Tău ce-lui ma re, dă-ru-in-du-ne pa-ce, L-ai tri-

mis — no — uă; deci po-vă-tu-ți fi - înd la lu-

mi-na cu-șoș- tin-ței de Dum-ne-zeu, de noap-te mi — ne —

cînd, Te mă-rim pe Ti-ne, Ju-bi-to - ru-le de oa - meni.

Din pîn-te-ce pe Io-nă, ca pe un pînc, l-a le-pă-

dat fia-ra mă-rii, pre-cum — l-a — pri-mit. Iar Cu-

vîm-tul, în Fe-cioa-nă să-lăș-lu-in-du-se și trup lu - înd, ie-

si-t-a lă-sîn-d-o nes-tri-ca — tă; că cel ce n-a pă-ti-

mit stri-că-ciu — ne, pe ce-ea ce L-a — năș —

cînt o a pă-zit — ne-vă-tă-ma — tă.

Ti-ne-rii, în bu-na cre-din-ță fi-înd cres-
 cuti, pă-gi-neas-ca po-nun-că ne-bă-gîm-d-o în sea—
 mă, de groa-za fo-cu-lui nu s-au spăi-mîn-tat; ci în mij-
 lo-cul vă-pă-ii stînd cîm—tau: Dum-ne-ze-ul pă-
 rînz—ti—lor, bi-ne ești cu-vîn-tat.

Să lău-dăm bi-ne să cu-vîn-tăm și
 să ne în-chi-năm Dom-nu-lui cîm-tînd, și să-l prea i-năl-
 țăm pe dîn-sul în—tru toti—ve-cii.

Cup-to-nul cel nă-co-niț a în-chi-pu-it chi-pul mi-
 nu-nii ce-lei mai pre-sus de fi—ne: că n-a
 ars pe ti-ne-rii pe ca-re i-a pri-mit, pre-cum nici fo-cul Dum-
 ne-ze-i-rii pîm-te-ce-le Fe-cioa-rei, în ca—re

a _____ in- trat. Pen- tru a- ceas- ta, cîm- tînd, să stri-
găm: Să lau- de toa- tă făp- tu- ra pe Dom- nul-
și să- l prea i- nal- te în- tru toti- re- cii-
Tăi- nă mi- nu- na- tă și ne- o- biș- nu- i- tă- văd,
cer fi- ind _____ peș- te- ra, scă- un- de fe- ru- vi- ni Fe-
cioa- ra, ies- lea să- lăș- lu- i- ne, în- tru ca- ne
s- a cul- cat- Cel ne- în- că- put, Hris- tos Dum- ne- zeu, pe
Ca- re, lău- dîm- du- l il mă- rim. _____

Luminînda Nașterii Domnului:

Cer- ce- ta- tu- ne- ai _____ de _____ sus, _____
Mîn- tu- i- to- rul nos- tu, _____ Ră- să-
ri- tul ră- să- ri- tu- ri- lor; _____ și

La Sfânta Liturghie în locul cântării „Veniți să ne închinăm...”, se cântă
”Din pântece mai înainte de luceafăr te-am născut...”, glas II:

Sfântul Arhidiacon Ștefan – 27 decembrie

Troparul, glas IV și condacul, glas III, podobie:

Cu ne-vo- in- tă bu- nă te- ai ne- vo- it- in-
 tî- iu- le mu- ce- ni- ce al lui Hri- Ńos și A- pos- to- le,
 și pă- gî- nă- ta- tea ti- ra- ni- lor ai- vă- dit; că- ri cu
 pie- tre fi- ind u- cis de mîi- ni- le ce- lor fă- ră de
 le- ge, cu- nu- nă ai lu- at din dreap- ta
 cea- de- sus, și că- tre Dum- ne- zeu ai glă- su-
 it- strî- gînd: Doam- ne- nu le pu- ne lor pă-
 ca- tul a- ces- ta.
 Stă- pî- nul a- ve- nit
 ieri- la noi- cu trup iar slu- ga
 as- tări din- trup- a- ie- șit,
 ieri- îm- pă- ra- tul nos- tru- cu- trup-

Tăierea Împrejur a Domnului și Sfântul Vasile cel Mare – 1 ianuarie

Troparul Praznicului, glas I:

op — ta xi. Mă — ri — re — Sla — tă — lui Tău ce — lui prea
 bun, — mă — ri — re nîn — du — ie — lui Ta —
 le, — mă — ri — re sme — re — ni — ei Ta — le, —
 U — nu — le iu — bi — to — ru — le de oa — menii.
 Troparul
 Sf. Vasile
 glas 1
 În tot pă — mîn — tul a ie — şit ves — ti — rea
 ta, că a — ce — la — a pri — mit cu — vîn — tul tău, prin
 ca — re cu dum — ne — re — ias — că cu — vi — în — tă — ai
 în — vă — ţat, fi — rea ce — lor ce sînt — ai — a — nă — ţat, o — bi —
 ce — iu — ri — le oa — me — ni — lor — le — ai în — po — do — bit, în — pă — nă —
 teas — ca pre — o — ţi e, — Pă — rin — te Cu — vi — oa — se,
 noa — gă pe Hris — tos — Dum — ne — zeu să
 mîn — tu — ias — că su — fle — te — le noas — tre. —

Condacul
Prorociului,
glas 3.

Dom-nul tu-tu-nor tă-ie-re în-pre-jur —
 răb — dă, și gre-șe-li-le oa-me-ni-lor ca un
 bun — le ta — ie, — dă mîm-tu-i-re as — tări
 lu — mii, și se bu-cu-ră în-tru cei de
 sus — Je-nar-hul Zi-di-to - ru-lui — și
 pur-tă-to-nul de lu-mi — nă, dum-ne-re-ies-cul tăi-nu-i-
 tor — al lui Hris- too Va-si — li — e.

Condacul
Sf. Vasile
glas 4

A-ră-ta-tu-te-ai te-mei ne-clin-tit Bi-
 se-ri-cii, dînd tu-tu-nor oa-me-ni-lor dom-ni-a cea ne-strî-
 ca — tă, pe-cet-lu-in-d-o cu în-vă-tă-tu-ri-le ta —
 le, de ce le ce-rești a-ră-tă-to - ru - le — Va-
 si — le — cu-vi-oa — se.

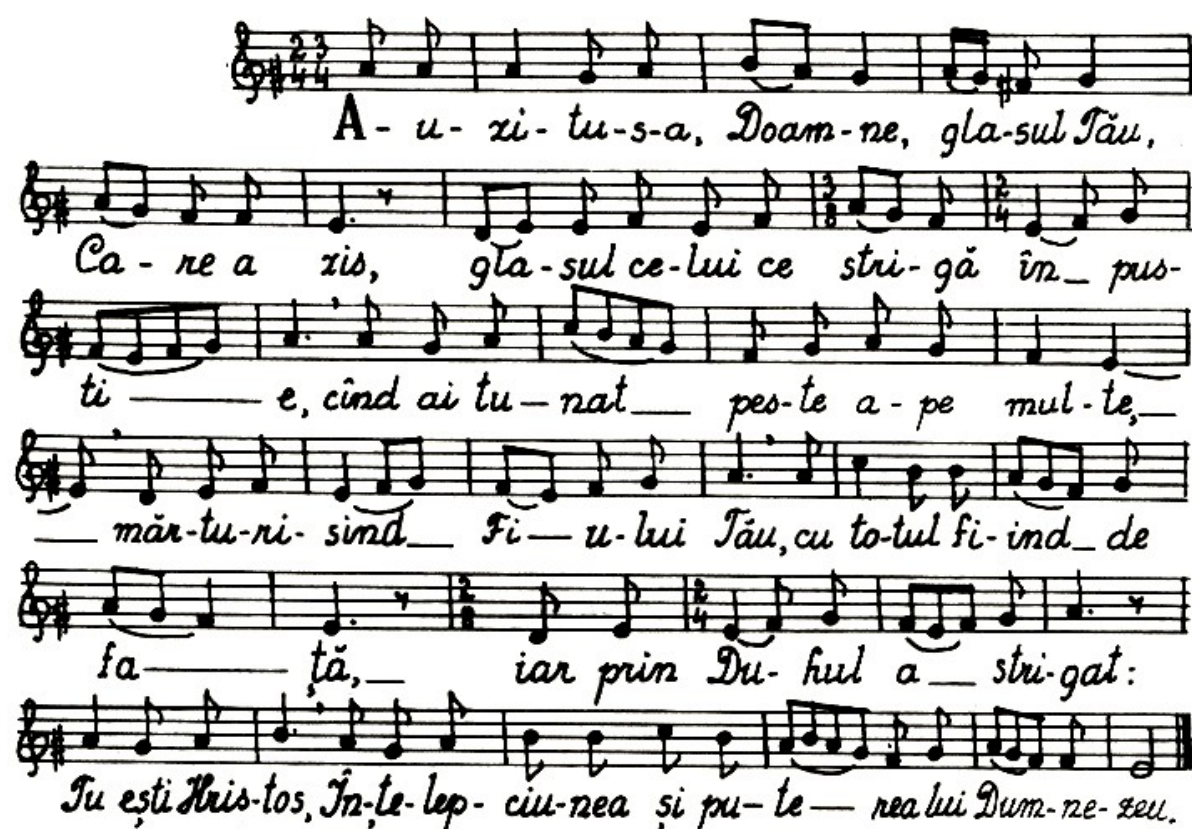
Botezul Domnului – 6 ianuarie

Troparul Botezului, glas I:

În Ior-dan bo-te-zîn-du-Te Tu, Doam-ne,
în-chi-ra-re-a Tre-i — mii s-a — a — ră-tat; că
gla-sul Pă-rin-te-lui a măr-tu-ri-sit Ți-e,
Fiu iu-bit pe Ți — ne nu — min-du-Te. Și Du-hul în
chip de po-rumb — a — a — de — ve — rit — în — tă —
ri — rea Cu-rîn-tu-lui. Cel ce Țe-ai a-ră-tat, Hris-
toa — se Dum-ne-ze-u — le, — și
lu — mea a lu-mi-nat, mă — ri — re —
Ți — e.

Catavasiile Botezului Domnului, glas II:

Fun-dul a - din-cu - lui l-a des - co — pe-
rit, și pe us - cat pe ai Săi — i-a — tre - cut, în-tru a -
ce - lași a-co-pe- rind pe po- triv - nici Dom — nul, Cel
ta - ne în-tru năz - boa — ie, că s-a prea — mă - rit.
Dom-nul, Cel ce dă îm-pă - ra - ți - lor
noș — tri tă — ri — e și i - nal - tă
frum - tea un — si - lor Săi, s-a năs - cut din Fe -
cioa - ră și vi - ne că tre bo - tez. Deci cre - din - cior - și
să - I stri - găm: Nu es - te sfînt ca Dum - ne - ze — ul
noș — tru și nu es - te drept, fă - ră
nu — mai Tu Doam — ne...

A - u - xi - tu - s - a, Doam - ne, gla - sul Tău,
 Ca - re a zis, gla - sul ce - lui ce stri - gă în - pus -
 ti — e, cînd ai tu - nat — pe - te a - pe mul - te,
 — măr - tu - ri - sind — Fi - u - lui Tău, cu to - tul fi - ind — de
 fa — tă, — iar prin Du - hui a — stri - gat:
 Tu ești Hris - tos, Înz - le - lep - ciu - nea și pu - te — rea lui Dum - ne - zeu.

Îi - sus, Înz - ce - pă - to - rul vi - e — tui,
 vi - ne să dez - le - ge o - sin - da lui A - dam — ce - lui în -
 tui zi dit; iar cu - nă - ti re ca u - nui Dum - ne -
 zeu ne - tre - bu - în — du - I, pe cel că - zut il cu - nă -
 țes — te în — Jor - dan, în - tru ca - re o - mo - rînd —
 vraj — ba, — dă - ru - ieș - te pa - cea,

ca-re co-vîr-șeș—te toa-tă min—tea.

Glă-sul Cu-vîn-tu-lui, sfeș-ni-cul lu-

mi—nii, lu-cea-fă-rul, Her-gă-to-rul-î-na-

în tea Soa-re—lui, în pus-ti-e stri-gă-

tu-tu-nor po-poa-re-lor: Po-că-i-ti-vă și mai î-na-in-te vă

cu-ră-țiți; că ia-tă de fa-ță stă Ihs-

tos, mîn-tu-ind lu-mea din stri-că-ciu—ne.

Pe ti-ne-nii cei bi-ne-cre-din-ciosi,

ca-re au in-trat în cup-to—rul cel cu foc, su-

flînd Du-hul cel ră-co-ri-tor, și po-go-rî-ne-a dum-ne-re-

ies-cu-lui În ger, ne-vă-tă-mați

i-a pă-zit. Deci, în vă-pa-ie ră-co-riți fi-

ind, cu mul-tu - mi — tă — cân - tau: Prea-lău-da-te
Doam-ne al pă-rin-ți-lor și Dum-ne-
xe-u-le bi-ne ești cu-vîn-tat.

Să lău-dăm, bi-ne să cu-vîn-țăm — și
să ne în-chi-năm Dom-nu-lui — cân-tînd, — și
să-L prea î-năl-țăm pe Din-sul în-tru toți re-cii.

Tai-nă mi-nu - na - tă a a-ră-tat cup-
to-rul Ba-bi-lo — nu lui, — ca-re a iz-vo-nit —
no — uă. Că în va-lu-ni-le sa — le vrea să pri-
meas-că Ior-da nul pe fo-cul cel ne-tru-pest, și să în-
gă-du-ie pe Zi-di-to — nul, — Cel ce se bo-
tea — ră — cu tru-pul; pe Ca-re îl

bi-ne-cu-vin-tea-xă po-poa-re-le
și Îl prea i-nal-tă in-tru toți ve-cii.

Nu in-bu-teș-te nici o lim-
bă a te lău-da du-pă vred-ni-ci e, ci se în-
tu-ne-că și min-tea cea mai pre-sus de
lu-me să cîn-te ți-e de Dum-ne-
zeu Nă-s-că-toa-re. În-să fi-ind
bu-nă, pri-meș-te cre-din-ța; că
știi rîv-na noas-tră cea dum-ne-re-
ias că; că tu creș-ti-ni-lor
ești o-cro-ti-toa-re, pe ti-ne-
te mă-rim.

Luminânda Botezului:

A - ră - ta - tu - s-a Mîm - tu - i -
to - rul, Da - rul și a - de -
vă - rul, în
cur - ge - ri - le Ior - da - nu -
lui; și pe cei ce se - deau în um - bră
și în în - tu - ne - ric i - a lu - mi -
nat; că a re nit și s - a
a - ră - tat Lu - mi - na cea
ne - a - pro - pi - a tă.

Condacul Botezului, glas III, podobie:

A - ră - ta — tu - Țe - ai as — tăzi
 lu — mii și lu - mi — na Ța, —
 Doam — ne, — s-a — în - sem -
 nat — pes - te — noi, ca - re cu — cu - noș - tin - tă
 Țe lău dăm. Țe - ni - t - ai — și Țe - ai a - ră -
 tat, lu - mi - na — cea — ne - a — pro - pi - a — tă.

Sfântul Ioan Botezătorul — 7 ianuarie

Troparul, glas 2

Po - me - ni — rea dreptu - lui cu lău — de,
 ia - ră ți - e îți e - ste mărtu - ri - a Dom - nu - lui, Mer - gă - to - ru - le
 î - na - în — te. Că te - ai a - ră - tat cu a - de - vă - rat și de - cât pro -

ro — cii mai cinstit. Că te-ai și'nvred-ni-cit a bo-te—
 za în re-pejuni pe cel bi-ne ve-stit. Drept a-cea-sta du-pă a-de-
 văr ne—vo-in — du-te, bu-cu-rân-du-te bi-ne ai ve-stit
 și ce — lor din iad, pe Dumnezeu cel ce s'a a— ră — tat în trup,
 cel ce a ri-di-cat pă-ca — tul lu — mii, și ne-a
 dă-ru-it no-uă ma-re mi — lă.

Sfinții Trei Ierarhi: Vasile, Grigorie și Ioan – 30 ianuarie

Troparul, glas IV:

Varianta Arad, după Atanasie Lipovan

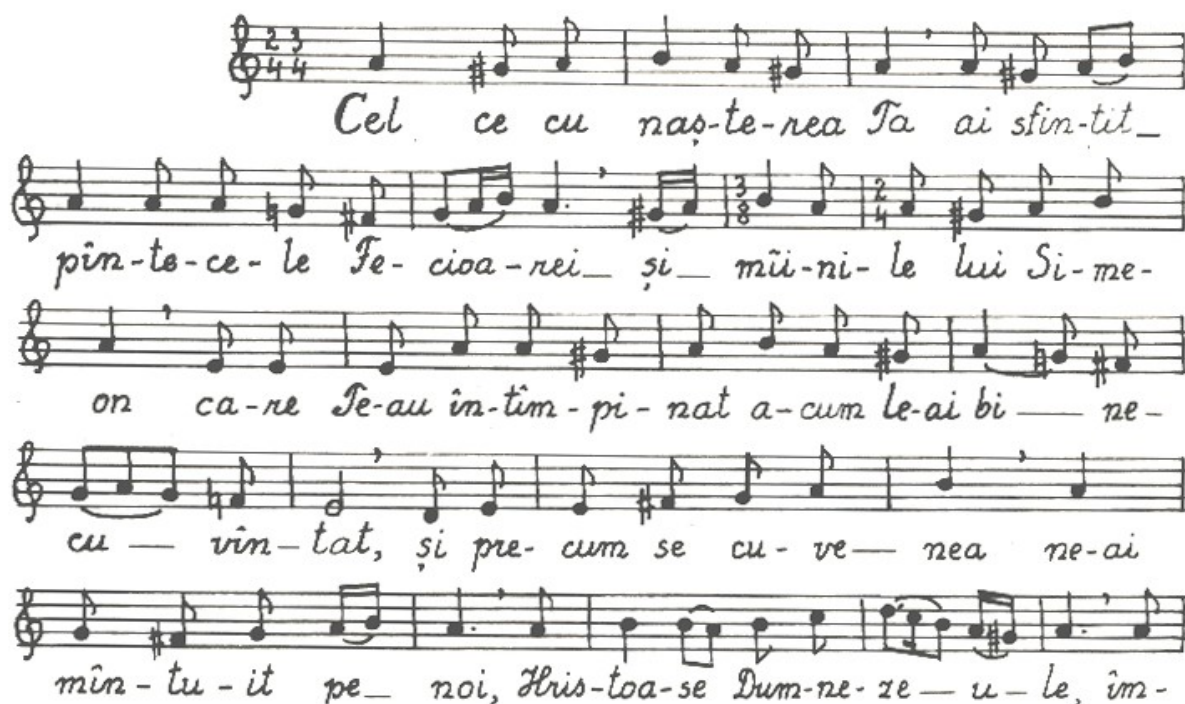
Întâmpinarea Domnului – 2 februarie

Troparul, glas I:

Bu-cu-ră-te cea plă-nă de dar, Nă-s-că-
 toa-re de Dum-ne-zeu Fe-cioa-ră, că din
 ti-ne a nă-să-rit Soa-re-le drep-tă-ții, His-
 tos Dum-ne-ze-ul nos-tru, lu-mi-
 nind pe cei din în-tu-ne-ric. Ve-se-leș-te-te și tu, bă-

trî-nu-le drep-te, cel ce a pri-mit în
 bra-țe pe slo-bo-zi-to-rul su-fle-te-lor
 noas-tre, Cel ce ne-a dă-ru-it no-uă
 și în-vi-e rea.

Condacul, glas I:

Cel ce cu naș-te-re-a Ta ai sfin-tit—
 pin-te-ce-le Fe-cioa-rei— și mîi-ni-le lui Si-me-
 on ca-re Te-au în-tîm-pi-nat a-cum le-ai bi— ne-
 cu—vin-tat, și pre-cum se cu-ve—nea ne-ai
 mînz-tu-it pe noi, Hris-toa-se Dum-ne-ze—u-le, îm-

pa-că lu-mea ce se gă-seș-te în răz-
 boa—ie, și în-tă-reș-te Bi-se-ri-
 ca pe ca-re ai iu-bi-t-o, U-nu-le Ju-bi-
 to-nu-le de oa—meni.—

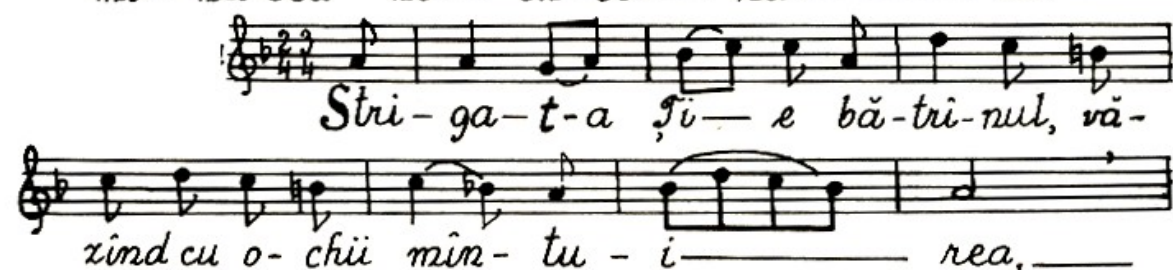
Catavasiile Întâmpinării Domnului:

Pă-mîn-tul cel ro-di-tor de a-dîm-
 ci — me, — us- cat l-a tre- cut oa-re- cînd —
 soa-re - le; căci ca un zid s-a în-che- gat a-pa de a-mîn-

do - uă păr - ti - le, tre - cînd po - po - rul ma - rea pe - des -
 tru; — și lui Dum - ne - zeu cu plă - ce —
 re - cîn - tînd: Să cîn - tăm — Dom - nu - lui căci cu mă -
 ri — re — s-a prea - mă - rit.

În - tă - ri - nea ce - lor ce nă - dăj - du -
 iesc spre Ti — ne, în - tă - reș - te, —
 Doam - ne, Bi - se - ri - ca Tă, pe ca - ne ai cis - ti -
 ga - t-o cu scump sîn — ge — le Tău.

A - co - pe - ri - t-a — ce - nu - ri - le bu - nă -
 ta - tea Tă, Hris - toa — se; că ie - șind din chi -
 vo - tul sfin - ti — nii Tă — le, — din
 Mai - că — ne - vă - tă - ma — tă, —

ca-re a ve-nit po-poa-re-lor de la Dum-ne-
 zeu: His-toa-se, Tu esti Dum-ne-re-ul meu.

Pe Ti-ne, Cel ce ai ră-co-ni-t în loc pe
 ti-ne-rii cei ce Dum-ne-reu Te-au nu-
 mit, și din Fe-cioa-nă ne-pă-ta-tă Te-ai să-lăș-lu-it,
 Dum-ne-reu-Cu-vîn-tul, Te-lău-dăm, cîn-tînd cu
 bu-nă cre-din-ță: Bi-ne-cu-vîn-tat ești Doam-
 ne Dum-ne-re-ul pă-rin-ți-lor noș-tri.

Să lău-dăm, bi-ne să cu-vîn-
 tăm și să ne în-chi-năm Dom-nu-
 lui cîn-tînd și să-L prea-î-năl-
 țăm pe Din-sul în-tru toți ve-cii.

În fo-cul cel mis-tu-i - tor u - niți fi-
 ind ti-ne-rii, cei ce au fost cei din-tîi în cîns-
 ti - rea lui Dum-ne - zeu, dar de vă-pa - ie ne-fi-
 ind vă-tă - mați, cîn - ta - ne dum-ne-ze - ias - că
 au cîn - tat: Bi - ne - cu - vîn - tați, toa - te
 lu - cru - ri - le Dom - nu - lui, pe . Dom - nul
 și-L prea i - năl - tați în - tuu toți ve - cii.

În le - ge, în um - bră și în scrip-
 tu - ră, în - chi - pu - i - re ve - dem noi cre - din-
 cio - și. Toa - tă par - tea băr - bă - teas - că, ce des-
 chi - de pîn - te - ce - le, Sfînt lui Dum-ne -
 zeu es - te. Deci, pe Cu-

Bunavestire – 25 martie

Troparul, glas I

Condacul Bunevestiri

Glasul al 8-lea

A - pă - ră - toa - re Doam - nă, pen - tru bi - ru - in - tă

mul - tu - mi — re, mîn - tu - in - du - ne din ne - voi, a - du - cem

ti - e, Nă - s - că - toa - rei de Dum - ne - zeu noi — no - biu —

tăi; ci, ca ce - ea ce ai stă - pî - ni - re ne -

bi - ru - i — tă, slo - bo - zeș - te - ne din toa - te ne -

vo - i — le — ca să stri - găm — ti — e: —

Bu — cu — ră — te, Mi — rea — să, —

pu - ru — rea Fe — cioa — ră.

Intrarea Domnului în Ierusalim – Floriile

Troparul, glas I:

In-vi-e-re-a cea de ob—ște mai i-na-
in-te de pa-ti-ma Ia în-cre-din-țin-du-
o, pe La-ră din mor-ti-ai ri-di-cat, Hris-toa-se
Dum-ne-re-u-le. Pen-tru a-ceas-ta, și noi ca pun-cii,
sem-ne-le bi-ru-in-ței pur-tînd, Ți-e, Bi-u-i-
to-ru-lui mor-ții, stri-găm: O-sa-na
Ce-lui din-tru i-năl-ți-me, bi-ne-cu-vîn-tat
ești, Cel ce vii în-tu nu-me-le Dom-nu-lui.

Condacul Floriilor

Glasul 6

Pe scaun în cer și pe mînz pe pă-
mînt fi-înd pur-tat, Hris-toa-se Dum-ne-re-u-le

lau-dă de la în-geri ai pri-mit și cîm-ta-ne de la
ti - ne-rii cei ce stri-gau Ți — e:
Bi - ne-cu-vîn - tat — ești, Cel ce vii să
chemi — pe A — dam.

Cântări la Ceasuri

Ceasul I

Veniți să ne închinăm... cu ps. 5, 89, 100, apoi troparul gl. VI „Dimineța auzi glasul meu...” (de trei ori), strana citește rugăciunea: „Cum te vom numi, ceea ce ești plină de har...”. Se continuă cu celelalte stihuri după cum urmează:

Di-mi-nea-ța a-uzi gla-sul
meu, Îm-pă-ra-tul meu și Dum-ne-xe-ul meu.
Pa-șii mei în-drep-tea-xă-I du-
pă cu-vîn-tul Tău. Și să nu mă stă-pî-neas-că nici o
fă-ră-de-le-ge.
Mîn-tu-ieș-te-mă de cle-ve-ti-ne-a oa-me-ni-
loi și voi pă-zii po-run-ci-le Tă-le.
Fa-ța Tă a-na-t-o pes-te ro-bul
Tău și mă în-va-ță în-drep-tă-ri-le Tă-le.
Să se um-ple gu-ra-mea de lau-da Tă
Doam-ne, ca să laud-mă-ri-ne-a Tă, toa-tă zi-ua

Se va vedea continuarea slujbei în Ceaslov sau Antologhion.

Ceasul III:

Preotul: Binecuvântat este Dumnezeu nostru...

Strana: Amin, veniți să ne închinăm...cu ps. 16, 24, 50, troparul glas VI:

Se continuă slujba după rânduiala din Ceaslov sau Antologhion.

¹⁵⁷ Ceasurile sunt alcătuite din citiri făcute la strănă. În prima parte sunt lecturi din psalmi, simbolizând epoca Vechiului Testament, în partea a doua sunt cântate o serie de tropare, care ne duc cu gândul la împlinirea profețiilor di V. Test., iar partea a treia cuprinde rugăciunea de încgeiere. Rolul preotului este foarte redus

Ceasul VI

Veniți să ne închinăm...(de trei ori) cu ps. 53,54, 90, apoi troparul glas II:

Cel ce în zi-ua și în cea-sul al sa-se-lea pe
Cru-ce ai pri-mit pă - ca - tul, cel cu în-drăz-ne-lă fă-cut de A-
dam în nai; și za-pi-sul gre-șe-li-lor noas-tre
ru-pe-l Hris-toa-se Dum-ne - ze-u-le și ne mîn-tu-
ieș-te pe noi.

Ceasul IX

Veniți să ne închinăm... (re trei ori), ps. 83, 84, 85, troparul glas VIII:

Ritativ
Cel ce în cea-sul al no-uă-lea pen-tu noi cu
tru-pul moar-te ai gus-tat o- moa-ră cu-ge-tul
tru-pu-lui nos-tru Hris-toa-se Dum-ne-ze-u-le
și ne mi-lu- ieș-te pe noi.

Mărire...Și acum... „Cel ce pentru noi Te-ai născut din Fecioară...” (glas VIII). Se continuă slujba după Ceaslov sau Antologhion.

Obednița¹⁵⁸ (După Ceasul IX, strana cântă Fericirile.)

¹⁵⁸ Obednița se mai numește și Prânzânda (de la obed = prânz, din slavonă) se oficiază în mănăstiri. Ea înseamnă și închipuirea Sf. Liturghii, uneori fiind făcută în locul Sf. Lit.

Krit.
 În-tru îm-pă-ră-ți-a Tă cînd vei ve-ni. po-me-
 neș-te-ne pe-noi Doam-ne.
 Fe-ri-ciți sînt cei să-rai cu du-hul, că a-

ce-lo-ra es-te îm-pă-ră-ți-a ce-nu-ri-lor.
Refren
 Po-me-neș-te-ne pe noi Doam-ne, cînd vei ve-
 ni în-tru îm-pă-ră-ți-a Tă.
 Fe-ri-ciți sînt cei ce plîng, că a-ce ia se vor mîn-gî-
 ia. Po-menește-ne pe noi Doam-ne,
 Fe-ri-ciți sînt cei blînzi, că a-ce-ia vor moște-
 ni pă-mîn-tul. Po-menește-ne pe noi...
 Fe-ri-ciți sînt cei ce flă-mîn-zesc și în-se-
 tea-ră de drep-ta-te, că a-ce-ia se vor să-tu-
 Po-menește-ne pe noi...

ce-lo-ra es-te îm-pă-ră-ți-a ce-nu-ri-lor.

Refren

Po-me-neș-te-ne pe noi Doam-ne, cînd vei ve-ni în-tru îm-pă-ră-ți-a Ta.

Fe-ri-ciți sînt cei ce plîng, că a-ce ia se vor mîn-gî-ia. Pomenește-ne pe noi Doamne,...

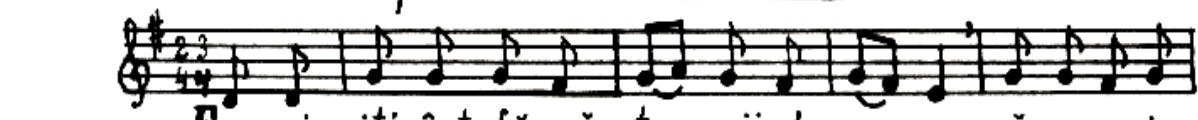
Fe-ri-ciți sînt cei blînzi, că a-ce-ia vor moș-te-ni pă-mîn-tul. Pomenește-ne pe noi...

Fe-ri-ciți sînt cei ce flă-mîn-zesc și în-se-tea-ră de drep-ta-te, că a-ce-ia se vor să-tu-ră. Pomenește-ne pe noi...

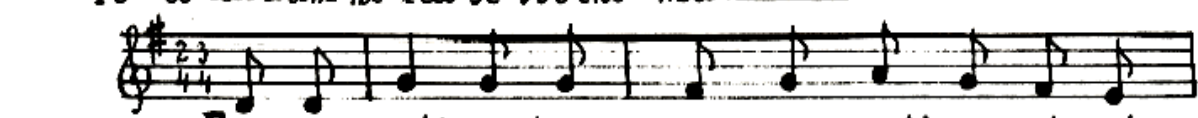
Fe-ri-ciți sînt cei mi-los-tivi, că a-ce-ia se vor mi-lu-i. Pomenește-ne pe noi...

Fe-ri-ciți sînt cei cu-nați cu i-ni-ma, că a-
 Pomeneste-ne pe noi...
 ce-ia vor ve-dea pe Dum-ne-zeu

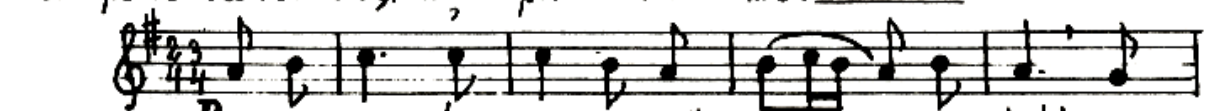
Fe-ri-ciți sînt fă-că-to-rii de pa-ce, că a-ce-ia
 Pomeneste-ne pe noi...
 fi-i lui Dum-ne-zeu se vor che-ma.

Fe-ri-ciți sînt cei pri-go-niți pen-tru drep-
 ta-te, că a-ce-lo-na es-te îm-pă-nă-ți-a
 Pomeneste-ne pe noi...
 ce-nu-ri-lor.

Fe-ri-ciți veți fi cînd vă vor o-că-rî pe voi și
 vă vor pri-go-ni și vor zi-ce tot cu-vîn-tul rău
 Pomeneste-ne...
 îm-po-tri-va voas-tră, mîntîind pen-tru ni-ne.

Bu-cu-ra-ți-vă și vă ve-se-liți, că
 Pomeneste-
 pla-ta voas-tră mul-tă es-te în ce-nu-ri.

Refren

Mă-ni-re Tatălui și Fiului și Sfîn-tu-lui Duh. Po-me-
neș-te-ne pe noi Doam-ne, — cînd vei ve-ni în-tru
îm-pă-nă-ți-a Ta
Și a — cum și pu-ru-rea și în ve-cii Po-menește-ne pe noi, Doamne, ...
ve-ci-lor. A-min.
Po-me-neș-te-ne pe noi
Doam-ne cînd vei ve-ni în-tru
îm-pă-nă-ți-a Ta.
Po-me-neș-te-ne pe noi Stă-
cînd vei veni.
pi ne,
Po-me-neș-te-ne pe noi
cînd vei veni...
Sfîn-te,

Cântări la Denii

Deniile¹⁵⁹ sunt slujbe de priveghere, care se oficiază (la mănăstiri), seara în ajunul sărbătorilor, sau în Postul Mare, în toate bisericile, (săptămâna a V a, miercuri, Canonul cel Mare a Sf. Andrei Criteanul, iar vineri, Acatistul Buneivestiri). În săptămâna patimilor se oficiază denii începând cu seara Duminicii Floriilor până în vinerea patimilor. La Deniile din Duminica Floriilor, luni și marți, se cântă troparul „Iată Mirele vine în miezul nopții...”, pe glasul VIII:

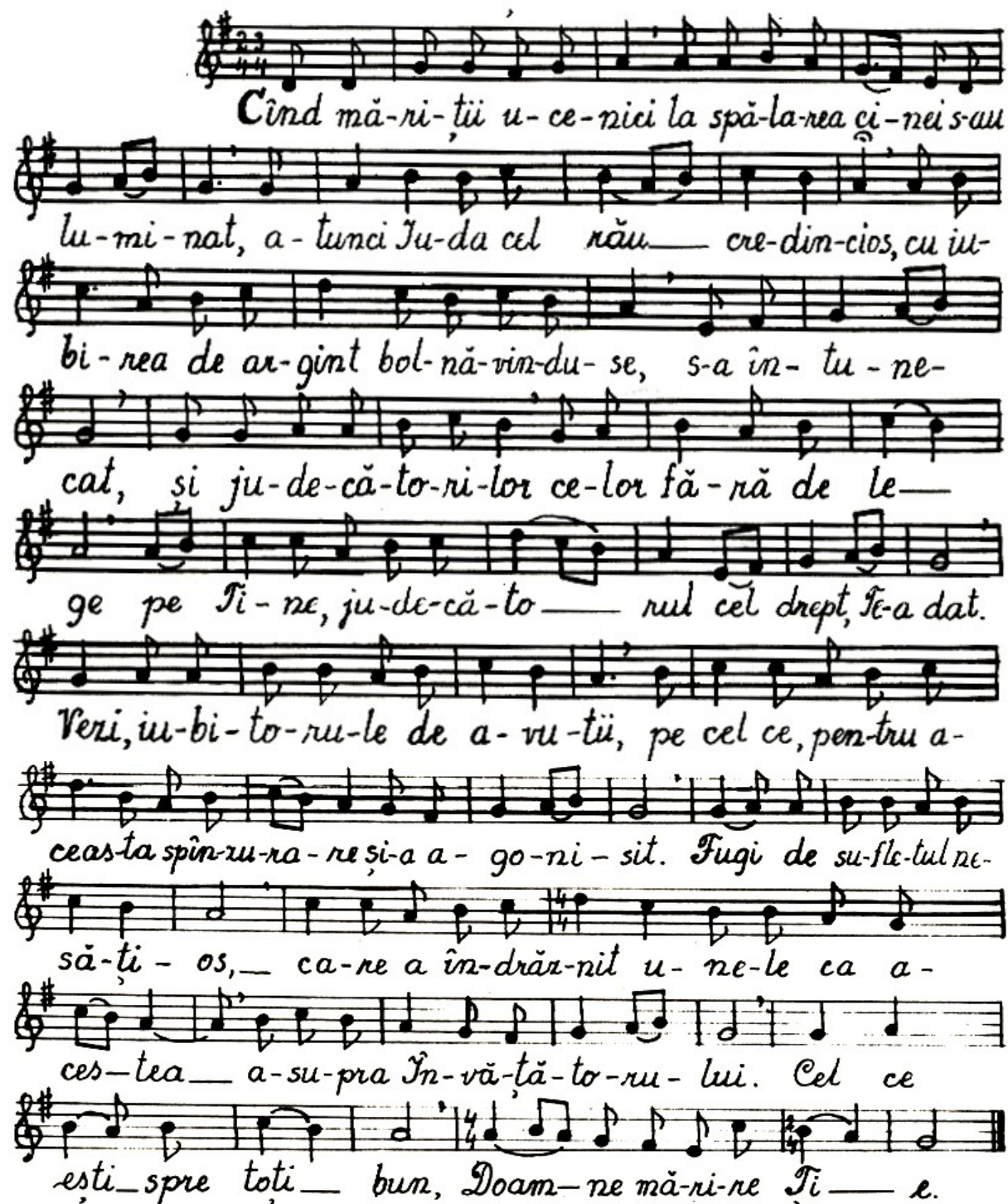
¹⁵⁹ Cuvântul denie vine din l. slavonă (vdenie), priveghere sau slujbă de noaptea. Ea amintește de vremea persecuțiilor când slujbele se oficiau noaptea

Veri, dar, su-fle-te al meu, cu som-nul să nu te în-
gre-u-ieri, ca să nu te dai mor-ții și a-
la-ră de îm-pă-ră-ți e să te în-cui, ci te deș-
teap-tă stri-gînd: Sfînt, Sfînt, Sfînt ești Dum-ne-ze-ul
nos-tru. Pen-tru ru-gă-ciu-ni-le Năs-că-toa-rei de
Dum-ne-zeu, mi-lu-ieș-te-ne pe noi.

La Deniile din Duminica Floriilor, luni, marți și miercuri se cântă luminânda (svetilna) „Cămara Ta Mântuitorule...”:

Că-ma-ra Ta Mîn-tu-i-to-rul meu o
văd îm-po-do-bi-tă și îm-bră-că-min-
te nu am ca să in-tru în-trîn-sa
Lu-mi-ne-a ză-mi hai-na su-fle-tu-lui meu
dă-tă-to-ru-le de lu-mi-nă
și mă mîn-tu-ieș-te.

La Denia de miercuri și joi seara se cântă troparul „Când măriții ucenici...”, glas VIII:

Cînd mă-ri-ții u-ce-nici la spă-la-rea ci-nei s-au
 lu-mi-nat, a-tunci Ju-da cel rău — cre-din-cios, cu iu-
 bi-rea de ar-gint bol-nă-rin-du-se, s-a în-tu-ne-
 cat, și ju-de-că-to-ri-lor ce-lor fă-nă de le—
 ge pe Ti-ne, ju-de-că-to — rul cel drept, Țe-a dat.
 Veri, iu-bi-to-ru-le de a-vu-tii, pe cel ce, pen-tru a-
 ceas-ta spîn-ru-ra-re și-a a-go-ni-sit. Fugi de su-Ńle-tul ne-
 să-ți-os, — ca-ne a în-drăz-nit u-ne-le ca a-
 ces-tea — a-su-pra În-vă-ță-to-ru-lui. Cel ce
 ești spre toți — bun, Doam-ne mă-ri-ne Ți — e.

La Denia de joi seara, înainte și după citirea Evangheliilor se cântă „Mărire îndelung răbdării Tale Doamne”:

Mă-ri-ne în-de-lung răb-dă-rii Ța-le,
 Doam — ne.

A - ces - tea xi - ce Dom - nul - că - tre Ju - dei: Po -
 po - rul meu ce am fă - cut ți - e? și cu ce - v am -
 su - pă - rat pe voi? Pe or - bui voș - tri i - am lu - mi - nat, pe
 cei le - proși i - am cu - ră - țit, pe băr - ba - tul cel ce e - ra în pat -
 - l - am în - drept - tat. Po - po - rul meu ce am fă - cut ți - e și cu
 ce - mi - ați nă - plă - țit mi - e. În loc de ma - nă, cu fie - re, în
 loc de a - pă, cu o - tel și în loc a mă iu - bi, pe cru - ce m - ați pi -
 - ro - nit. De a - cum nu voi mai răb - da. Che - ma voi
 nea - mu - ni - le me - le și a - ce - lea mă vor prea -
 mă - ni, îm - pre - u - nă cu Fa - tăl și cu Du - hul
 Sfînt și eu le voi dă - ru - i vi - a tă
 veș - ni - că.

Antifonul 12, glas VIII, din Joia Patimilor, „Acestea zice Domnul către iudei”.

Sedealna glas IV, „Răscumpăratu-ne-ai pe noi din blestemul legii...”,
se cântă după antifonul 15:

Răs-cum-pă-ra—tu—ne-ai pe noi
din bles-te-mul le-gii cu scump sîm-ge-le Tău, pe
Cru-ce pi-ro—nim—du—Te—
și cu su-li-ta îm-pun-gîn-du—Te, ne-mu-
ri-re ai iz-vo—rît—oa-me-ni-
lor Mîn-tu-i-tor-ul nos—tru mă-ri-re
Ți—e.

Prochimenul glas IV din Joia Patimilor,

„Împărțit-au hainele mele loruși...”:

Îm-păr-ți—t-au hai-ne-le me-le
lo—ruși, și pen-tru că-ma-șa mea—
au a-run-cat—sorti.

Prohodul Domnului – Denia din Vinerea Patimilor

Starea I:

Andante religioso

În mor - mînt vi - a - ță, Pus ai
 fost — Hris - toa - se, Și s-au spăi - mîn -
 tat oș - ti — ri - le în - ge - rești Ple - că -
 ciu — nea Ta — cea — mul - tă — prea - ma - rind.^{x)}

x) Celelalte stihuri ale „STĂRII” I-a, se găsesc în Triod.

- 2 Dar cum mori, Viață,
 Și cum șezi în mormânt,
 Și împărăția morții Tu o zdrobești
 Și pe morții cei din iad îi înviezi.
- 3 Te mărim pe Tine,
 Iisuse Doamne,
 Și-ngroparea Îți cinstim și patimile,
 Că din stricăciune Tu ne-ai izbăvit.
- 4 Cel ce-ai pus pământul,
 Cu măsuri, Hristoase,

Astăzi șezi în mic mormânt, Ziditorule,
Și din gropi, pe cei ce-au murit înviezi.

Starea a II-a:

Moderato

Cu - vi - ne - se dar, să că - dem la
Ti - ne, zi - di - to — rul, Ce - la ce - pa
Cru - ce mîi — ni - le Ți - ai în - tîns Și - ai zdro -
bit de tot pu - te - rea ce - lui rău.

- 2 Cuvine-se dar,
Să-ți dăm slav-a toate Ziditorul,
Că din patimi Tu ne-ai scos, prin patima Ta,
Și din stricăciune toți ne-am izbăvit.

- 3 Soarele-a apus,
Iar pământul s-a clătit, Cuvinte,
Apunând Tu, ne-nseratul Soare, Hristos,
Și cu trupul în mormânt punându-Te.

- 4 Somn învietor,
În mormânt dormind, Hristoase Doamne,
Din cel greu somn al păcatului ai sculat,
Întreg neamul omenesc cel păcătos.

- 5 Una-ntre femei,
Te-am născut Fiu, fără de durere;

Dar acum sufăr dureri, prin patima Ta,
Cea curată, mult jelindu-se zicea.

Starea a III-a:

Moderato
mf

Nea — mu — ri — le toa — te —

La — u — dă - n - gro - pă — rii Ți - a -

duc Hris — toa — se al — meu.

2 Arimatianul,
Jalnic Te pogoară,
Și în mormânt Te-ngroapă.

3 De mir purtătoare,
Mir Ție, Hristoase,
Ți-aduc cu sânguință

4 Vino-ntreagă fire,
Psalmi de îngropare,
Lui Hristos să-I aducem.

5 Pe cel viu cu miruri,
Ca pe-un mort să-L ungem,
Cu mironosițele.

6 Fericitul Iosif,
Trupul ce dă viață,
Al lui Hristos îngroapă.

7 Cei hrăniți cu mană,

Oțet și cu fiere

Ți-aduc, Hristoase al meu

Variantă de la starea a III-a:

Moderato

Pri - mă - va - ră dul _____ ce

Fi _____ ul meu cel dul _____ ce, Frum -

se țeă un _____ de Ți-a a - dus.

La înconjurarea bisericii se cântă „Sfinte Dumnezeule...”:

¹⁶⁰ Stările au fost preluate din Cartea de cântări bisericești, Timișoara 1989, pp.49-411.

Învierea Domnului – Sfintele Paști

Preotul din uşile împărăteşti, înalţă lumânarea aprinsă şi rosteşte cu glas mare (de trei ori): **Veniţi de luaţi lumină.** Se înconjoară biserica, cântându-se „Învierea Ta...”:

După înconjurare, în fața ușilor bisericii, preotul se rostește Evanghelia, apoi: „Mărire sfintei și celei de o ființă și de viață făcătoarei și nedespărțitei Treimi, totdeauna...”

Strana: Amin.

Preotul cântă: „Hristos a Înviat...”

Solemn

Hris-tos a în-vi-at
din mor-ți, cu moar-tea pe moar-te
căl-cînd, și ce-lor din mor-
mîn-te, vi-a-ță dă-ru-in-du-le.

Varianta Podoleanu:

Hris-tos a în-vi-at din mor-ți cu
moar-tea pre moar-te căl-cînd și ce-lor din mor-
mîn-turi vi-a-ță dă-ru-in-du-le!

Varianta psaltică, glas II:

Hris-tos a în-vi-at din mor-ți, cu moar-tea pe moar-te căl-
cînd și ce-lor din mor-mîn-turi vi-a-ță dă-ru-in-du-le.

Varianta Muzicescu:

Preotul: Stihurile Paștilor (după fiecare stih se cântă Hristos a înviat...).

Preotul: Deschideți-vă porți veșnice... (de trei ori). Se intră în biserica cântându-se Hristos a înviat...

Preotul: Ectenia mare, Catavasiile Sfintelor Paști:

¹⁶¹ Apud Nicolae Belean, op. cit. p. 14.

pa-re! A-le-ga-ți și ves-ti-lu-mii că s-a scu-lat Dom-niul
 o-mo-rînd moar-tea; că es-te Fi-ul lui Dum-ne-zeu, Cel ce mîn-tu-ieș-te nea-
 mul o-me-nesc.
 La dum-ne-re-ias-ca stra-jă, de Dum-ne-zeu gră-i-to-rul A-va-cum să stea îm-pre-
 u-nă cu noi și să a-ra-te pe în-ge-nul cel pur-tă-tor de lu-mi-nă, gră-înd cu ma-re glas:
 Aș-tăi es-te mîn-tu-i-rea lu-mii, că a în-vi-at Hris-tos ca un A-tot-pu-ter-nic.

Să mi-ne-căm cu mi-ne-ca-re a-dîn-că,
 și în loc de mir, cîn-ta-re să a-du-cem Stă-
 pî-nu lui; și să ve-dem pe Xristos, Soa-re-le drep-
 tă-tii, tu-tu-nor vi-a-tă ră-să-rind.

Po-go-rî-tu-Te-ai în ce-le
 mai de jos a-le pămîntu-lui și ai sfă-rî-mat în-cu-ie-
 to-ri-le ce-le-veș-ni-ce, ca-re ti-
 neau pe cei le-gați Xris-toa-se; iar a tre-ia zi, ca și
 Io-nă din chit, ai în-vi-at din mor-mînt.

Condacul Învierii

Glas 8

De Te-ai și po-go-rît în mor-mînt, Cel ce
 ești fă-ră de moar-te, dar pu-te-re-a ia-du-lui

ai zdrobit și ai în-vi-at
 ca un bi-nu-i-tor, Hris-toa-se Dum-ne-
 ze u le, zi cînd fe-me-i lor mi-no-no-si-te:
 Bu-cu-ra-ți-vă. Și A-pos-to-li-lor Tăi pa-
 ce-dă-nu-in-du-le, Cel ce dai
 ce-lor că-zuți ni-di-ca-re.

Învînd Iisus
 În-vi-ind Ji-sus din mor-
 mînt, pre-cum a zis mai î-na-in-te, ne-a
 dă-nu-it no-uă vi-a-tă veș-ni-că și
 ma-re mi-lă.

Cel ce ai iz-bă-vit pe ti-neri din cup-
 tor, fă-cîndu-se om, pă-ti-meș-te ca un

mu — ri — tor; și prin pa-ti-mă pe cel mu-ri-
tor îl îm-bra-că în po-doa-ba nes-tri-că-ciu-nii,
Cel ce es-te sin-gur bi — ne-cu — vin-
tat, Dum-ne-re-ul pă-rin-ți-lor și prea-mă-nit. —
Să lăudăm.

Să lău-dăm, bi — ne să cu-vin-tăm și
să ne în-chi-năm Dom-nu-lui cîn-tînd și să-L prea î-năl-
tăm pe Dîm-sul în — tu toți ve — cii.

Cîntarea a VIII-a

A — ceas-tă a — lea — să și sfin-tă zi, cea din-
tîi a săp-tă — mî — nii, îm-pă-nă — tea — să și
Doam-nă, prax-nic al prax-ni-ci-lor es —
te — și sîn-bă — toa-re a sîn-bă-to-ri-lor, în-tu ca-ne-
bi-ne-cu-vin — tăm pe Hris-tos în — veci. —

In-ge-nul a stri-gat ce-lei pli - ne de -
 dar: Cu - na - tă Fe - cioa - ră, bu - cu - ră - te. Și
 ia - ră și zi - bu cu - ră - te, - că Fi - ul tău a în - vi -
 at a tre - ia zi - din mor - mînt, și pe
 morți I - a ri - di - cat, - ve - se - li - ti -
 vă po - poa - re.

Lu - mi - nea - ză - te, lu - mi - nea - ză - te
 no - u - le Je - ru - sa - li - me, că mă - ri - rea Dom - nu - lui pes - te
 ti - ne a ră - să - rit. Să - tă a - cum și te
 bu - cu - ră Si - oa - ne; iar tu, Cu - na - tă Nă - s - că -
 toa - ne de Dum - ne - zeu, ve - se - leș - te - te în - tru
 În - vi - e - rea Ce - lui nă - s - cut al - tău.

Luminânda (Svetilna):

Cu tru-pul a - dor - mind,
 ca un mu-ri - tor, Îm-pă-na-te și Doam -
 ne, a tre-ia zi ai în - vi - at, pe A -
 dam din stri-că-ciu-ne ri-di-cîn - du-l și
 moar - tea pier-zin-du-o, Paș-ti-le
 ne-stri-că-ciu - nui, lu-mii
 spre mîn-tu - i - ne.

Laudele Paștilor, glas V, podobie:

Să se scoa - le Dum-ne - zeu și
 să se ri-si-peas - că vrăj - mă - șiu Lui.
 Paș-ti-le ce-le sfin-ți - te as-tări
 no - uă - sau - a - ră - tat. Paș-
 ti-le ce-le no - uă și sfin - te, Paș-ti-
 le ce-le de tai-nă, Paș-ti-le în-tru

tot — prea cîns-ti — te, Paș-ti-le Hris-tos
 Mîn — tu — i — to — rul, Paș-ti-le
 ce-le — fă-ră pri-ha-nă, Paș-ti-le ce-le mari,
 Paș-ti-le — cre-din-cio — și — lor, Paș-ti-le
 ca-ne au des-chis no-uă u — și-le ra-iu — lui,
 Paș-ti-le ca — ne sîm-țesc pe —
 toți cre-din-cio — și.

Pre-cum pie-re fu — mul, să pia —
 ră; pre-cum se to peș-te cea-nă de fă-ța
 fo — cu — lui.

Ve-niți de la mor-mînt fe — mei bi —
 ne — ves-ti — toa — re, și

și — ceti și — o — nu — lui: Pri — mes — te —
 de la noi bu — ne — le ves — tiri — de bu — cu —
 ni — e a — le În — vî — e — nîi lui Hris — toș;
 Ve — se — tes — te — te, sal — tă și te bu — cu — nă, I — e — nu — sa —
 li — me, pe În — pă — na — tul Hris — toș ră —
 zîm — du — l ca un mi — re ie — sind din mor — mînt.
 A — sa să — pia — nă pă — că — to — șii de la —
 fa — ta lui Dum — ne — zeu iar drep — ții
 să — se — re — se — leaș — că —
 Mi — ro — no — si — te — le — fe — mei
 foar — te de di — mi — nea — tă stînd i — na — in — tea mor —
 min — tu — lui Dă — tă — to — nu — lîi de vi — a — tă, a —

fla t-au în — ger pe — pia — tră se —
 zînd; și a — ce — la, gră — ind, că — tre —
 dîm-se-le a — sa zi — cea: Ce cău — tați — pe Cel
 viu — prin-tre morți? Ce plîm-geți pe Cel ne — stri — că —
 cios, ca și cum ar fi — în — tru stri-că-ciu —
 ne? Mer-gînd, ves — tiți — u — ce — ni — ci — lor Lui.
 A — ceas-ta es-te zi-ua pe ca-ne a fă-
 cu-t-o Dom — nul; să ne bu-cu — răm și să ne ve-se-
 lim — în — tr — în — sa —
 Pas-ti-le — ce — le fru — moa — se,
 Paș — ti-le Dom — nu — lui Paș — ti — le! Paș —
 ti-le ce-le pînă cîmști-te no — uă ne-au ră — să —

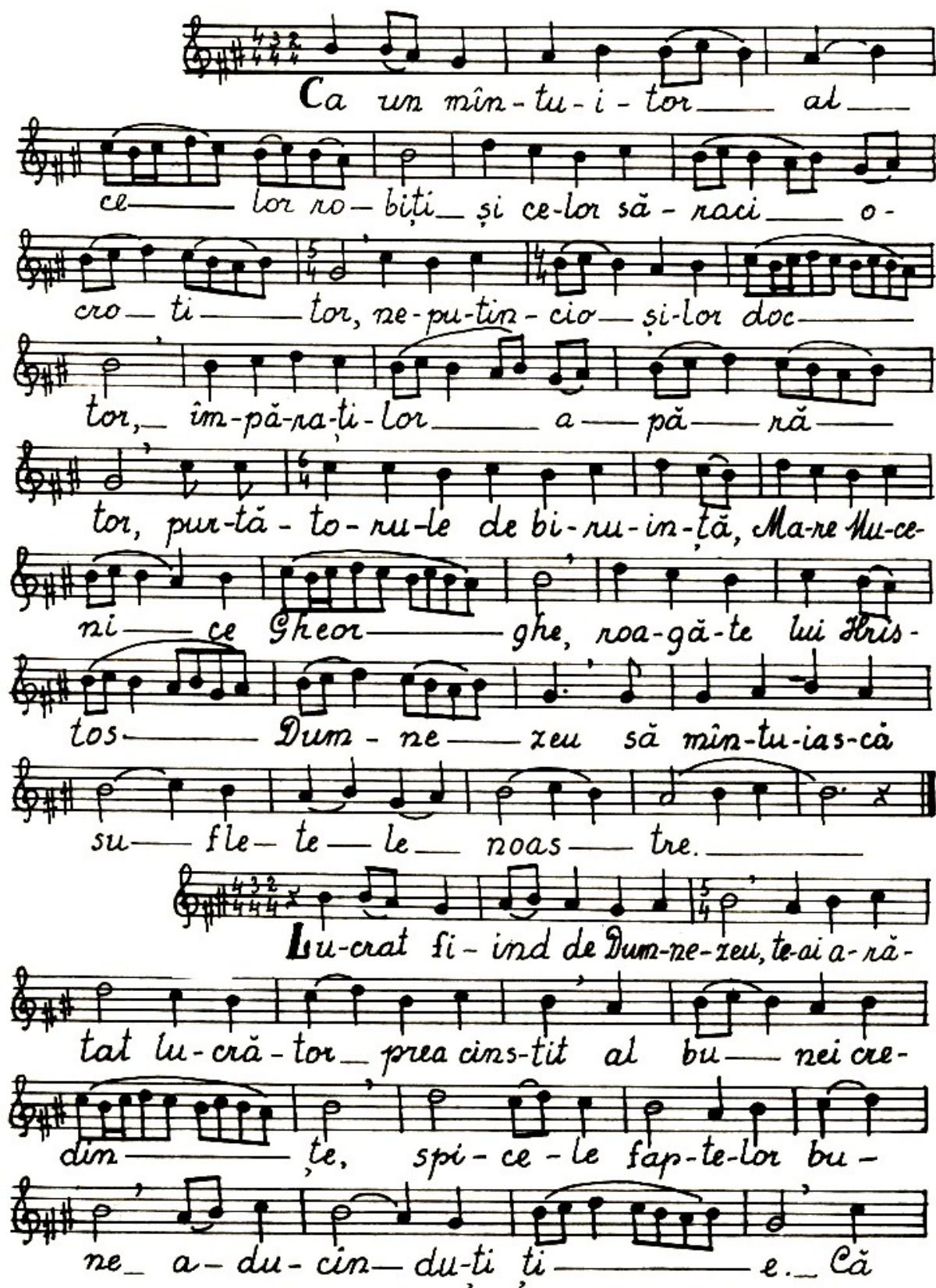
rit; Paș-ti le cu bu-cu-ri — e — u — nul pe —
al — tul să — ne îm-bră-ți — șăm. V,
Paș — ti — le, — mîn-tu — i — re — de — în-tris —
ta — re. Că — as — tări din mor —
mînt — ca din-tr-o că — ma — ră
stră — lu — cind Hris — toș, pe fe —
mei — de — bu — cu — ri — e — le-a um —
plut, — zi — cînd: Vês-tiți A — pos — to — li — lor. —
Mă — ri — re Pa — tă — lui și Fi —
u — lui și Sfin — tu — lui — Duh.
Si — a — cum și pu — ru — nea și în
ve — cii ve — ci — lor. A — minz. —

Zi-ua În-vi-e-rii! Și
 să ne lu mi-năm cu pă-re-ni-rea, și
 u-nul pe al-tul să ne îm-
 bră-ți-șăm. Să xi-
 cem: fra-ți lor, și
 ce lor ce ne u-răsc pe noi, să ier-
 tăm toa-te pen-tru în-vi-e-re. Și
 a-șa să stri-găm: Hris-tos a
 în-vi-at din mor-ți, cu moar-tea
 pe moar-te cāl-cînd și
 ce lor din mor-min-te vi-
 a-tă-dă-nu-in-du-le.

Urmează troparul „Din gura ta ca o taină...” (glas VIII), ecteniile finale și otpustul special al Praznicului.

Sfântul Mare Mucenic Gheorghe – 23 aprilie

Troparul și condacul, glas IV:

Ca un mîn-tu-i - tor al
ce - lor ro - biți și ce - lor să - raci o -
cro - ti - tor, ne - pu - tin - cio - și - lor doc -
tor, îm - pă - ra - ti - lor a - pă - ră -
tor, pur - tă - to - ru - le de bi - ru - in - ță, Ma - re Mu - ce -
ni - ce Gheor - ghe, roa - gă - te lui Iisus -
tos Dum - ne - zeu să mîn - tu - ias - că
su - fle - te - le noas - tre.

Lu - crat fi - ind de Dum - ne - zeu, te - ai a - ră -
tat lu - cră - tor prea cîn - s - tit al bu - nei cre -
din - te, spi - ce - le fap - te - lor bu -
ne a - du - cîn - du - ti ti e. Că

Înălțarea Domnului – la 40 de zile de la Paști

Troparul, glas IV și condacul, glas VI:

Î-năl-ța-tu-Te-ai în-tru mă-ni-re, Hris-
toa-se Dum-ne-ze-ul nos-tru, bu-cu-
ri-e fă-cînd u-ce-ni-ci-lor Tăi
cu fă-gă-du-in-ța Sfin-tu-lui Duh, în-cre-din-
tîm-du-se ei prin bi-ne-cu-vîm-ta-re, că
Tu ești Fi-ul lui Dum-ne-zeu, Mîn-tu-i-
to-rul lu-mii.

Pri-mind rîm-du-ia - la cea pen-tru
 noi, și ce - le de pe pămînt u-nim-du-le cu
 ce - le ce - nești, Te-ai i-năl-țat în-
 tru mă-ni - re, Hris-toa - se Dum-ne-
 ze - ul nos - tru, nici-de-cum
 des-păr-țin-du-Te, ci ră-mî-nînd
 ne - de - păr - tat și stri-gînd
 ce - lor ce Te iu-besc pe Ti - ne
 tu sînt cu voi și ni-meni îm-po-tri-va
 voas - tră.

Pogorârea Duhului Sfânt (Rusaliile) – la 50 de zile de la Paști

Troparul și condacul, glas VIII:

Bî - ne ești cu-vîn-tat Hris-toa-se -
 Dum-ne-ze-ul nos - tru, Cel ce prea în-te-

lepti pe pes-cari i-ai a-nă-tat,
 tri-mi-țîn-du-le lor Du-hul Sfînt;
 și prin-tîm-șii lu-mea ai-vî-nat,
 Ju-bi-to-ru-le de oa-meni, mă-ni-re
 Ti e.

Cînd Cel prea î-nalt, po-go-rîm-du-se,
 a a-mes-te-cat lim-bi-le, des-păr-
 ti-t-a nea-mu-ri-le; iar
 cînd a îm-păr-țit lim-bi-le ce-le
 de foc, la o u-ni-re pe toți
 i-a che-mat; și cu un glas mă-rim
 pe Prea-sfîn-tul Duh.

Sfinții Împărați Constantin și Elena – 21 mai

Troparul, glas VIII și condacul, glas III:

Chi-pul cru-cii Ta-le pe cer ră-xin-
du-l, și ca Pa-vel che-ma-ne-a nu de la oa-meni lu-
înd, cel în-tre îm-pă-rați A - pos-to-lul Tău,
Doam - ne, îm-pă-ră-teas-ca ce-ta-te în
mîi-ni-te Ta - le o au pus. Pe ca-re pă-
reș-te-o tot-dea-u-na în pa - ce,
pen-tru ru-gă-ciu-ni-le Nă-s-că-toa-nei de Dum-ne-zeu,
u-nu-le iu-bi-to - ru-le de oa - meni.

Cons-tan-tin as-tăzi, cu mai-că-sa -
le - na, Cui-cea o a - na-tă-lem-nul
cel prea-cins-tit, ca-re es-te ru-și-
na-re-a tu-tu - ror iu - de - i - lor și

Nașterea Sfântului Ioan Botezătorul – 24 iunie

Troparul, glas IV și condacul, glas III:

Pro - no-cu-le și Mer-gă-to-ru-le-na-
in te al ve-ni-rii lui Hris-tos, a te lău-
da du-pă ved-ni-ci-e nu ne pri-ce-pem noi, cei ce cu
dra-gos-te — te — cins-tim că ne-ro-di-ne-a
ce-le-ea ce te-a nă-s-cut, și a-mu-ți-ne-a pă-rin-te-lui tău s-a
dex-le-gat, în-tru mă-ni-tă și cins-ti-tă naș-te-ne-a
ta; și în-tru-pa-ne-a Fi-u-lui lui Dum-ne-zeu
lu-mii se bi — ne-ves-tes — te. —

Ce - ea ce mai i - na - în - te e - ra
 stea - ră, as - tări pe I - na - în - te - mer - gă - to - rul lui Iisus
 tos naș - te, iar a - ces - ta es - te îm - pli -
 ni - nea a toa - tă proo - ro - ci a; că Cel pe
 ca - ne proo - ro - ci mai i - na - în - te I - au res -
 tit, pe A - ces - ta, mi - na în Ior - dan pu - nîn - du - și, s - a
 a - ră - tat Cu - vîn - tu - lui lui Dum - ne - zeu, proo - roc, pro - po - vă - du - i -
 tor, îm - pre - u - nă și I - na - în - te - mer - gă - tor.

Sfinții Apostoli Petru și Pavel – 29 iunie

Troparul, glas IV și condacul, glas II:

Cei ce sîm - țeti în - tre A - pos - toli
 cei din - tîi pe scau - ne se - xă - tori, și
 lu - mii în - vă - ță - tori, Stă - pî - nu - lui tu - tu -
 nor - ru - ga - ți - vă pa - ce lu - mii

să dă-nu-ias — că și su-fle-te-lor noastre
ma — re mi — lă.

Pe pro-po-ră-du-i-to — rii cei
tari și de Dum-ne-zeu — ves-ti — tori, cu-
nu-ni-le u-ce-ni-ci-lor Tăi,
Doam — ne, i-ai pri-mit în-tru
des-fă-ta-rea bu-nă — tă-ți-lor Ta —
le și în tru o-di-h — nă; că
chi-nu-ni-le și moar-tea lor
le-ai pri — mit mai pre-sus de ori —
ce pri-nos, Cel ce sin-gur cu-noști
ce — le din i-ni — mă.

Sfântul Proroc Ilie Tesviteanul – 20 iulie

Troparul, glas IV și condacul, glas II:

Cel ce a fost — în-ger în trup, te-
me-iul proo-ro-ci — lor, al do-i-lea mer-gă-
tor i-na-im-te al ve-ni-rîi lui Hris-tos I-
li-e mă-ni — tul, — ca-ne a tri-
mis de sus lui I — li — sei — dar —
boa-le-le go-neș — te și pe cei le-proși cu-nă-
tes — te. Pen-tru a — ceas-ta și ce-lor ce-l cîns-
tesc — pe dîn — sul le iz-vo — răș —
te — tă — mă — du — iri.

Proo-ro — cu-le și i-na-im-te
vă — ră-to-nu-le — al lu-cu-ri-lor ce-lor
maria-le lui Dum-ne-zeu, I- li-e cel cu

nu — me ma — re. — Ca-re cu cu-
vîn-tul tău ai o - prit — no — nii cei
cur-gă-tori — de a — pă — roa — gă
pen — tru noi pe U-nul iu-bi-to —
rul — de oa — meni. —

Schimbarea la Față – 6 august

Troparul și condacul, glas VII:

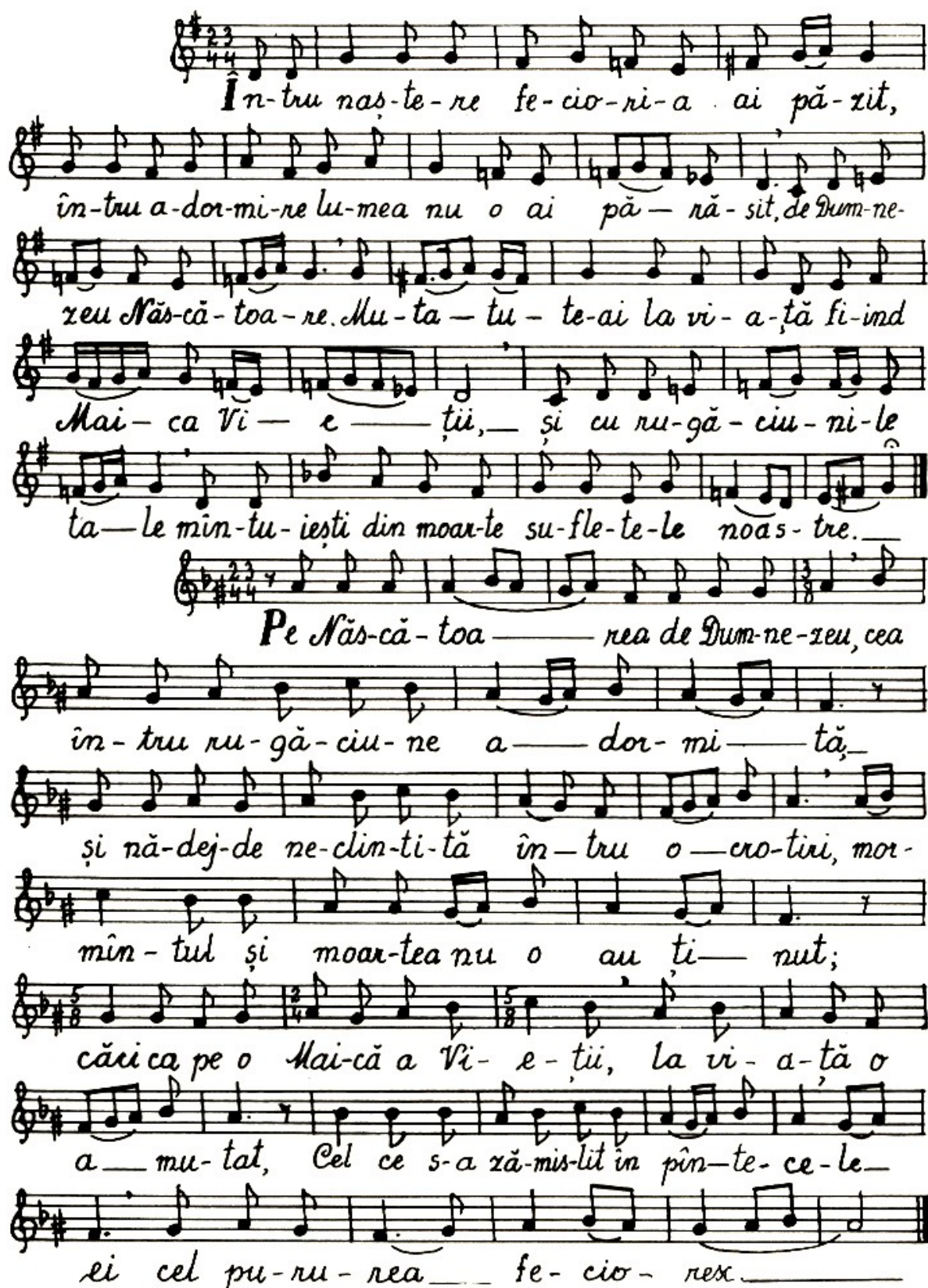
Schim - ba - tu - Te - ai la fa - tă în
mun — te, Ihsis - toa — se Dum-ne -
ze - u — le, a - ră - tînd u - ce - ni - ci - lor
Tăi — mă - ri — rea Tă, — pe cît li —
se — pu tea. Stră-lu - ceas - că și no — uă, pă - că -
to și lor, lu - mi - na Tă cea pu - ru -
rea — fi — i — toa — re. —

Pen-tru ru-gă-ciu-ni-le Năs-că-toa-rei de
Dum-ne zeu, Dă-tă-to-ru-le de lu-
mi-nă, mă-ri-re Ți e.

In mun-te Țe-ai schim-bat la fa-
tă, și pe cît au cu-prins u-ce-
ni-cii Țăi, au vă-zut mă-ri-re-a
Ță, Hris-toa-se Dum-ne ze-u-
le; că da-că Țe vor ve-dea năs-tig-nit
să cu-noas-că Pa-ti-ma Ță cea de bu-
nă vo-ie, și lu-mi să
pro-po-vă-du-ias că, că Tu ești cu a-
de-vă-rat ra-za Ță-tă-lui.

Adormirea Maicii Domnului – 15 august

Troparul, glas I și condacul, glas II:

În-tru naș-te-re fe-cio-ri-a ai pă-zit,
 în-tru a-dor-mi-re lu-mea nu o ai pă-nă-sit, de Dum-ne-
 zeu Năs-că-toa-re. Mu-ta-tu-te-ai la vi-a-tă fi-înd
 Mai-ca Vi-e-tii, și cu ru-gă-ciu-ni-le
 ta-le mîn-tu-iești din moar-te su-fle-te-le noas-tre.

Pe Năs-că-toa-re a de Dum-ne-zeu, cea
 în-tru ru-gă-ciu-ne a-dor-mi-tă,
 și nă-dej-de ne-clin-ti-tă în-tru o-cro-tiri, mor-
 mîn-tul și moar-tea nu o au ti-nut;
 că-ri ca pe o Mai-că a Vi-e-tii, la vi-a-tă o
 a-mu-tat, Cel ce s-a ră-mis-lit în pîn-te-ce-le-
 ei cel pu-ru-ne-a fe-cio-rex.

Bibliografie

- Trifon Lugojan, Cântări bisericești, Arad, 1905.
- Atanasie Lipovan, Colecțiune de cântări bisericești, Sân-Miclăușul-Mare, 1906.
- Atanasie Lipovan, Cântări bisericești pentru toate sărbătorile de peste an, șase volume, Arad, 1946.
- Preot militar, Terențius Bugariu, Sentinela cântărilor bisericești, Timișoara, 1908.
- Trifon Lugojan, 70 cântări religioase, Arad, 1942.
- Nicolae Stoicescu, Cântări ortodoxe, București, 1942.
- Trifon Lugojan, Imoase și pricesne la Praznicele Împărătești, Arad, 1927.
- Dimitrie Cusma, Melodii bisericești, Caransebeș, 1934.
- Trifon Lugojan, Răspunsuri liturgice, Arad, 1939.
- Traian Vulpescu, Liturgia Sfântului Ioan Gură de Aur, Cluj, 1939.
- Cornel Givulescu, Trei Liturghii, Arad, 1933.
- Nicolae Firu, Cântări bisericești, Oradea, 1933
- Vasile Petrașcu, Pricesne, pentru Liturghiile duminicilor, Cluj,
- Nicolae Lungu, Anton Uncu, Carte de cântări bisericești, București, 1975.
- Cântările Sfintei Liturghii și cântări la cateheze, Editura Institutului Biblic și de Misiune ortodoxă, București, 1957.
- Vecernierul, EIBMO, București, 1953.
- Utrenierul, EIBMO, București, 1954
- Prohodul Domnului, EIBMO, București, 1976.
- Catavasier, Cluj, 1933.
- Ceaslov, București, 1945.
- Liturgica generală, Ene Braniște, EIBMO, București, 1985.
- Tipic bisericesc, EIBMO, București, 1976.
- Dicționar de muzică, Iosif Sava, București, 1979.
- Nicolae Cabasila, Tâlcuirea Dumnezeieștii Liturghii, București, 1992.
- Florin Bucescu, Învățarea cântărilor Sfintei Liturghii, Iași, 1998.

Dimitrie Cusma, Ioan Teodorovici, Gheorghe Dobreanu, Cântări bisericești, Timișoara, 1980.

Nicolae Belean, Cântări bisericești, Timișoara, 1995.

Cornel Givulescu, Cele opt glasuri, litografie, Oradea, 1929.

Sfânta Liturghie în cântare omofonă, EIBMBOR, 2004.

Vasile Grăjdean, Elemente de Cântare bisericească și tipic, Sibiu, 2002.

Cântările serviciilor religioase, Timișoara, 1985.